

J. M. BARRIE

PETER
PAN

DİJİTAL e-KÜTÜPHANE

isev.org.tr

Peter Pan'in GeliŖi

Sadece bir ocuk haricinde, küçüklerin hepsi de büyürler ve geliŖirler. Çocukların hepsi büyüyeceklerini hemen öğrenirler. Wendy'e de aynısı olmuŖtu. Küçük kız bu gerçeği daha iki yaŖındayken anlamıŖtı. Bir gün bahçede dolaŖırken bir iek koparmıŖ ve bunu koŖarak annesine gtrmŖt.

Çok güzel bir hanım olan Bayan Darling elini kalbine koyarak, Ah, niçin hep böyle kalmayacaksın? demiŖti.

Bu konuda Wendy'le annesi bu kadar konuşmuşlardı işte. Ama kız büyümek zorunda olduğunu öğrenmişti.

Wendy şimdi daha da büyüktü. İki kardeşi daha olmuştu. John ortancaları, Michael de en küçükleriydi.

Bayan Darling her şeyin yerinde yapılmasından hoşlanırdı. Bay Darling ise tıpkı komşularına benzemeyi isterdi. Bu yüzden Darlingler de komşuları gibi çocuklarına bir dadı tutmuşlardı. Yalnız küçüklerin içmesi için fazla süt aldıklarından çok paraları yoktu. Bundan dolayı Wendy, John ve Michael'a tuttıkları dadı iri bir köpekti. Adı da Nana'ydı. Darlingler onu dadı olarak tutuncaya kadar Nana'nın hiç bir aileyle ilişkisi olmamıştı. Bay ve Bayan Darling, köpekle Kensington bahçelerinde tanışmışlardı. Nana burada bebek arabalarında uyuyan çocukları inceliyordu. Dikkatsiz dadılar

Nana'ya çok kızıyorlardı. Çünkü köpek peşlerinden evlerine kadar gidiyor ve çocukların annelerine onları şikâyet ediyordu. Gerçekten iyi bir dadiydi Nana. Banyo zamanı çocukları bir güzel yıkıyordu. Küçüklerden biri gece uykusunda ağladı mı, hemen yerinden fırlıyordu. Tabii dadının köpek kulübesi de çocukların odasındaydı. Nana bir öksürüğün ne zaman önemli bir hal aldığını anlayacak kadar zekiydi. O zaman hangi çocuk öksürüyorsa, hemen onun boynuna bir çorabı sarıveriyordu. Sabahları Wendy, John ve Michael'ı da Anaokuluna Nana götürüyordu. Çocuklar uslu davrandıkları zaman ciddi ciddi onların yanında adımlıyordu.

Sağa sola kaçmaya kalkıştıkları zaman ise hemen arkalarına geçerek kafasıyla onlara tos vuruyordu. John'ın bahçede oynayacağı günler onun kazağını yanına almayı hiç unutmuyor, yağmur yağabileceğini düşünerek şemsiyesini yanında

bulundururdu. Dadı, Bayan Darling'ın ahabplarının çocuk odasına gelmelerinden hiç hoşlanmıyordu. Ama böyle bir şey olduğu zaman da Michael'in önlüğünü çıkararak ona mavi süslü tulumunu giydiliyor, Wendy'nin üstüne başına çeki düzen veriyor, John'ın saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

Hiç bir dadı çocuklara daha iyi bakamazdı. Bay Darling de bunu biliyordu ama bazen, Acaba komşular Nana yüzünden dedikodu yapıyorlar mı? diye aklından geçiriyordu.

Zaten, adam şehirdeki iş durumunu da düşünmek zorundaydı.

Nana başka bakımdanda onu endişelendiriyordu. Nedendir bilinmez Bay Darling'e Nana kendisine karşı bir hayranlık duymuyormuş gibi geliyordu.

Bunu söylediğinde Bayan Darling hemen, Nana'nın sana karşı büyük hayranlık duyduğundan

şüphem yok, George, diyordu. Ondan sonra çocuklara babalarıyla eskisinden daha da fazla ilgilenmeleri için işaret ediyordu. Bunu güzel danslar izliyordu.

Bazı zamanlar hizmetçi Liza da onlara katılıyordu. Kız uzun eteği ve bonesiyle tıpkı bir cüceyi andırıyordu. Ah, ne eğlenceli oyunlardı bunlar! İçlerinde en neşelileri de Bayan Darling'di. Zıplayıp, dönüyordu. Peter Pan'ın ortaya çıkışına kadar aile gerçekten çok mutluymdu. Bayan Darling, Peter'in varlığını ilk kez çocuklarının kafalarının içini derleyip toparlarken öğrendi. Her iyi anne, gece çocukları uyuduktan sonra onların kafalarını inceleyerek, sonraki sabah için düzene sokar. Böylece yaramazlıklar ve kötü istekler katlanıp kafaların derinliklerine yerleştirilir. Kafanın "iyice havalandırılmış üst kısmına ise en güzel düşünceler yerleştirilir.

Wendy, John ve Michael Olmayan Ülke adlı bir yerin var olduğuna inanıyorlardı. Ama bu ülke de burayı düşünen çocuklara göre değişiyordu. John'un kinde üzerinden flamingoların uçtuğu bir koy vardı. John bu kuşları avlıyordu. Michael ise pek küçük olduğu için onun Olmayan Ülkesinde koylar, flamingonun üzerinden uçuyorlardı. John, kumsalda baş aşağı edilmiş bir sandalda, Michael bir Kızılderili çadırında, Wendy ise ustalıkla birbirine dikilmiş yapraklardan yapılmış bir evde yaşıyordu. John'un hiç arkadaşı yoktu. Michael'in arkadaşları ancak gece gözüktüyorlardı. Wendy ise annesiyle babasının terk ettiği bir kurt yavrusuyla dosttu. Fakat tüm bu farklılara rağmen Olmayan Ülke yine de pek güzel bir adaydı.

Bayan Darling bazen çocuklarının kafalarının içinde dolaşırken anlayamadığı şeylerle karşılaşılıyordu. Bunlardan en şaşırtıcısı da Peter

sözcüğüydü. Kendisi Peter adında kimseyi tanııyordu. Ama zaman zaman John'un Michael'in kafalarında bu kelimeye rastlıyordu. Wendy'nin kafası ise bu adla doluydu. Üstelik bunun küstahça bir yanı da vardı.

Kızına bunu sorduğunda Wendy, üzüntüyle, Evet, o biraz küstah, diye yanıtladı.

Fakat o kim, yavrum?

Kim olduğunu biliyorsun, anneciğim. O Peter Pan.

Yalnız Bayan Darling böyle birini bildiğini sanmıyordu. Ancak çocukluğunu düşünürken o günlerde perilerle birlikte yaşayan bir Peter Pan'dan söz edildiğini hatırladı. O sıralarda kendisi de Peter Pan'ın var olduğuna inanmıştı. Ama şimdi evli ve akıllı başında bir kadındı.

Wendy'e, Peter Pan var olsaydı da, dedi. Onun da şimdiye kadar büyümüş olması gerekirdi.

Wendy güvenle, ah, hayır, büyümedi, diye cevapladı. O benim boyumda. Bununla hem boy, hem de kafa bakımından aynı olduklarını söylemeye çalışıyordu. Bunu nasıl öğrendiğini de bilmiyordu.

Bayan Darling, durumu Bay Darling'e açtı.

Ama adam konuyu önemsemeyerek güldü. Bunun Nana'nın onların kafalarına soktuğu bir saçmalık olduğundan eminim. Tam bir köpeğe yakışacak bir fikir bu. Üzerine düşme. Çocuklar zamanla bunu unuturlar.

Lakin çocuklar bunu unutmadılar. Ve çok geçmeden de o yaramaz çocuk Bayan Darling'i fena halde sarstı.

Çocuk odasında yere yaprakların saçılmış olduğunu gördü kadın. Onlar gece uykuya yattıkları zaman yerde böyle bir şey olmadığını biliyordu. Bu olayı anlamaya çalışırken Wendy hoşgörülle güldü.

Bu kesin Peter'in işi olmalı.

Ne demek istiyorsun Wendy?

Düzenli bir kız olan Wendy içini çekti. Peter döktüğü yaprakları süpürmüyor... Bence o geceleri buraya geliyor. Yatağımın ayakucuna oturarak, bana Pan kavalını çalıyor. Ama ne yazık ki ben hiç bir zaman uyanmıyorum. Evet, böyle olduğundan eminim.

Neler saçmalıyorsun, yavrum. Eve kimse kapıyı çalmadan giremez ki..

Wendy, Peter pencereden giriyor sanırım, dedi. Hayatım, sizin odanız üçüncü katta. Yapraklar pencerenin önünde değil miydi, anneciğim? Bu doğrudu. Yapraklar pencerenin çok yakınında bulunmuştu. Bayan Darling ne düşüneceğini bilemedi. Wendy, diye bağırdı. Neden bana daha önce bundan söz etmedin?

Wendy, sevinçle, unuttum, diye cevap verdi. Çabucak kahvaltı sofrasına oturmayı istiyordu.

Bayan Darling, Ah, diye düşündü. Wendy herhalde rüya gördü. Ama yaprakları odada bulmuştu. Kadın bunları yeniden inceledi. Bu kuru yaprakların İngiltere’de yetişen bir ağaçtan koparılmamış oldukları belliydi. Kadın etrafa bakınarak ayak izleri aradı. Pencerenin yerden olan yüksekliğini ölçtü. Dokuz metreydi bu. Yukarıya tırmanmak için bir yağmur borusu bile yoktu. Evet, diye kararını verdi. Wendy düş görmüş. Ama hemen ertesi gece Wendy’nin düş görmediği anlaşıldı. Zaten çocukların o olağanüstü serüvenleri de o gece başladı.

Bu sözünü ettiğimiz gece çocuklar yatmışlardı. Nana’nın izinli günüydü. Bu yüzden Wendy, John ve Michael’ı Bayan Darling yıkamış, onlara hepsi de uykuya dalıncaya kadar şarkı söylemişti. Şimdi üç çocuk da güven içinde, mışıl mışıl uyuyorlardı. Bayan Darling bir gün önce kapıldığı korkuyu düşünerek

güldü. Sonra da dikiş dikmek için ocağın önüne oturdu. Michael'a bir gömlek dikiyordu. Çocuk doğum gününde artık gömlekle pantolon giymeye başlayacaktı. Ama ocaktaki ateşin sıcaklığı etrafa iyice yayılıyordu, odadaki ışık sönüktü. Kısa bir süre sonra Bayan Darling de kucağında dikişle uykuya daldı.

Ve uykusunda bir de düş gördü. Bu düşte Olmayan Ülke evlerine iyice yaklaşmıştı. Sonra yabancı bir çocuk bu ülkeyi gözlerden saklayan tül perdeyi yırttı. Wendy, John ve Michael oradan içeriye baktılar.

Düş tek başına öyle önemli bir şey sayılmazdı. Ama Bayan Darling düş görürken odanın penceresi açıldı ve bir erkek çocuk içeri atladı. Yanında ancak bir yumruk büyüklüğünde, ışıklı bir yaratık vardı. Bu odada dolaşmaya başladı. Ve galiba Bayan Darling'in uyanmasına da yine bu ışık neden oldu.

Kadın bağırarak sığırdı. Ve çocuğu gördü. Nedense hemen onun Peter Pan olduğunu anladı. Güzel bir çocuktu o. Arkasına ağaçların öz suyu ve kuru yapraklardan yapılmış bir elbise giymişti. En şirin tarafı da ağzında hala süt dişlerinin olmasıydı. Peter karşısında büyük bir insanın durduğunu görünce bu inci gibi dişlerini gıcırdattı.

Gölge

Bayan Darling bir çığlık kopardı. Ve aynı kapı açılarak Nana içeri girdi. Akşam gezmesinden dönmüştü. Homurdanarak çocuğa doğru atıldı. Peter Pan ise kendisini pencereden dışarı attı. Bayan Darling tekrar bağırdı. Bu sefer de çocuğa bir şey olmasından korkmuştu. Aşağıya koşarak sokağa fırladı. Çocuğun küçük ölüsünü bulacağını sanmıştı. Ama orada kimse yoktu. Bayan Darling başını

kaldırarak gökyüzüne baktı. Ve karanlıkların arasında kayan bir yıldız sandığı bir şeyi gördü.

Tekrardan çocukların odasına döndü. Nana ağzında bir şeyle orada duruyordu. Bayan Darling bunun Peter Pan'in gölgesi olduğunu anladı. Çocuk, dışarı fırlarken Dadı pencereyi çabucak kapamıştı. Peter'i yakalamakta geç kalmıştı ama çocuğun gölgesi kaçacak zaman bulamamıştı. Pencere kapanmış ve gölgesini de Peter'den koparmıştı.

Tabii Bayan Darling bu gölgeyi iyice inceledi. Ama her zaman görülen gölgelerdendi bu.

Aslında Nana bu gölgeye ne yapılacağını iyi biliyordu. Bunu götürüp pencereye astı. Yani, Çocuk gölgesini geri almaya gelecektir, demek istiyordu. Bunu, onun bizim çocukları rahatsız etmeden kolaylıkla alabileceği bir yere koyalım.

Ama ne yazık ki Bayan Darling gölgenin pencerede asılı durmasını istemiyordu. Çünkü bu

yıkanmış bir çamaşıra benziyor ve evin kibarlığına da gölge düşürüyordu. Kadın bunu Bay Darling'e göstermeyi düşündü. Ama adam John'la Michael'a kışlık palto nasıl alacaklarını düşünerek hesap yapıyordu. Aklının karışmaması için de başına ıslak bir havlu sarmıştı. Bu yüzden Bayan Darling onu rahatsız etmek istemedi.

Ayrıca adamın, Köpekten dadı olursa böyle dertlerde çıkar, diyeceğini biliyordu. Sonunda gölgeyi katlayarak bir çekmeye koymaya karar verdi. Bunu eşine uygun bir zamanda gösterecekti. Ah ah ah!

Kadının beklediği fırsat eline bir hafta sonra geçti. O hiç bir zaman unutamayacakları Cuma günü.

Bayan Darling sonradan eşine, Cuma günü özellikle dikkatli davranmalıyım, diyecek, diğer tarafında oturan Nana da onun elini sıkıca tutacaktı.

Bay Darling ise her zamanki gibi, Hayır, hayır, diye karşılık verecekti. Her şeyin sorumlusu benim.

Böylece her gece oturacak ve o uğursuz Cuma'yı bunun bütün ayrıntıları kafalarına iyice yer edinceye kadar düşüneceklerdi.

Bayan Darling, Keşke 27 numaradakilerin yemek çağrılarını kabul etmeseydim, diye inleyecekti.

Bay Darling, Keşke ilacımı Nana'nın kâsesine dökmeseydim, diyecekti.

Dadı ıslak gözleriyle, Keşke ilaçtan çok hoşlanmış gibi davransaydım, dercesine bakacaktı.

Ah, buna benim toplantılardan hoşlanmam neden oldu, George.

Ah, sevgili hanımcığım ve beyciğim, buna benim alınganlığım yol açtı.

Sonra içlerinden biri ya da ikisi hüngür hüngür ağlamaya başlayacaklardı.

Nana ise, Doğru, doğru, diye ağlayacaktı. Bu çocuklara köpek bir dadı tutmamalıydılar.

Çoğu zaman Nana'nın gözlerini Bay Darling silecekti.

Adam, O alçak çocuk! diye haykıracak, Nana da onun yankısı gibi havlayacaktı. Ama Bayan Darling çocuğu hiç bir zaman çekiştirmeyecekti. Nedense içinden gelmeyecekti bu.

Boş çocuk odasında oturarak ve o korkunç gecenin en küçük ayrıntılarını bile sevgiyle hatırlayacaklardı. Oysa gece öyle sakin başlamıştı ki. Diğer yüzlerce geceden bir farkı da yoktu...

Nana Michael'i yıkamak için banyoya su doldurmuş, sonra da çocuğu sırtına alarak oraya götürmüştü.

Michael, hala sanki bu konuda son sözün kendisine düştüğüne inanıyormuş gibi, Yatmayacağım! Diye bağıırıyordu. Yatmayacağım!

Yatmayacağım. Dadı, daha saat altı bile değil. Ah, seni sevmekten vazgeçeceğim, Nana. Yıkanmayacağım! Yıkanmayacağım!

O sırada Bayan Darling arkasında beyaz tuvaletiyle içeri girmişti. Erkenden giyinmişti kadın. Çünkü Wendy annesini, boynunda babasının armağanı olan gerdanlıkla ve beyaz elbisesiyle görmekten çok hoşlanıyordu. Bayan Darling koluna Wendy'nin bileziğini takmıştı. Wendy bileziğini annesine vermeye bayılıyordu. Çocuklar annelerini görünce sevinçle ona doğru koşmuşlardı. Bunun onların evde geçirecekleri son gece olduğunu kim bilebilirdi. Bay ve Bayan Darling'le Nana'nın o geceyi anımsamaları sürüyordu.

Adam, Siz öyle neşeyle kucaklaşırken ben bir fırtına gibi içeri girdim, değil mi? diyordu. Bu yüzden de kendisini aşığı buluyordu. Gerçekten de o gece fırtına gibi davranmıştı.

Ama bir bakıma belki de haklıydı adamcağız. O da toplantı için giyinmişti. Sıra boyunbağına gelinceye kadar her şey de yolunda gitmişti. Şaşılacak bir şeydi bu ama borsadan, senetlerden iyi anlayan Bay Darling, sıra boyunbağını bağlamaya geldi mi beceriksizleşiyordu. O gece de kravatıyla boğuşmuş, sonra da elinde buruşuk boyunbağıyla top gibi çocukların odasına gitmişti.

Ah, ne var hayatım?

Bay Darling avaz avaz bağırmıştı. Gerçekten bağırmıştı. Ne mi var? Ne mi var? Bu boyunbağı bağlanmıyor! Boynuma bağlanmıyor ama bu kravatı belki yirmi kez soba borusuna başarıyla bağladım. Ama boynuma gelince... Hayır! Bayan Darling'in fazla etkilenmediğini sanarak öfkeyle ekledi. Eğer bu boyun bağı boynuma bağlanmazsa biz de bu geceki şölene gidemeyiz. Yarın sabah da işe gitmem. İşe

gitmezsem sen de ben de aç kalırız. Çocuklarımızı da sokağa atarız.

Ama Bayan Darling hala sakindi. Dur bir de ben deneyeyim, hayatım... Gerçekten de kadın güzel, serin elleriyle kravatı bağlayıvermişti.

Bay Darling'in öfkesi geçivermiş, eşine teşekkür ettikten sonra Michael'i sırtına alarak odada dans etmeye başlamıştı.

Şimdi Bayan Darling o sahneyi hatırlayarak, Ne de çılgınca oynamıştık, diyordu.

Bay Darling inliyordu. Son oynayışımız. Çocuklarımız pek tatlıydılar, öyle değil mi, George? Onlar bizim çocuklarımızdı. Ama artık gittiler... O geceki çılgınca dans Nana'nın içeri girmesiyle sona ermişti. Ne yazık ki Bay Darling dadiya çarpmış ve bu yüzden de pantolonu köpek kılı içinde kalmıştı. Bu adamın yeni pantolonuydu. Üstelik Bay Darling ilk kez böyle yanları çizgili, süslü bir pantolon giyyordu.

Adam, köpek tüylerini görünce ağlamamak için dudağını ısırmişti. Tabii Bayan Darling, pantolonu silkelemişti. Ama adam yine köpek bir dadı tutmanın hatalı bir şey olduğundan söz etmeye başlamıştı.

George, Nana bir hazine.

Kuşkusuz öyle. Ama bana bazen çocukları birer köpek yavrusu sanıyormuş gibi geliyor.

Ah, hayır, hayatım, Nana'nın çocukların ruhu olduğunu bildiğinden eminim.

Acaba? Acaba?

Bayan Darling o zaman eşine o yabancı çocuktan söz etmenin tam zamanı olduğunu düşünmüştü. Adam önce bu hikâyeyi alayla karşılamıştı. Ama Peter'in gölgesini görünce yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

Gölgeyi dikkatle inceleyerek, Tanıdık birinin değil bu, demişti. Ama onun yaramazın biri olduğu da belli.

Bay Darling Şimdi eşine, Hatırlıyor musun? diyordu. Biz hala bu konuyu tartıŐırken Nana Michael'ın ilacıyla geldi. Ah, bir daha ilaĉ ŐiŐesini aŐzında taŐıyamayacaksın, Nana. Hep benim yüzümden.

Evet, güçlü bir adamdı o ama belki de o gece ilaĉ yüzünden biraz aptalca davranmıştı. Bay Darling'in zayıf bir tarafı vardı. O her zaman ilacını büyük bir cesaretle içtiğine inanırdı.

O gece de Michael Nana'nın aŐzında taŐıdığı kaŐıktan kaĉmaya kalkıŐınca, Bay Darling, Bir erkek gibi davran, Michael, demişti.

Çocuk, Davranmayacağım işte! diye bağırmıştı.

Bayan Darling, Michael'a ĉikolata getirmek için odadan çıkmış, Bay Darling ise eşinin hiĉ de doğru davranmadığını düşünmüştü.

Kadının arkasından, çocuğu Őımartma, diye seslenmiŐti. Buraya bak, Michael. Ben senin

yaşındayken ilacımı hiç sesimi çıkarmadan içerdim. Üstelik 'Beni iyileştirmek amacıyla bu ilaçları aldığınız için size minnet duyuyorum, sevgili anneciğim ve babacığım,' derdim.

Adam buna gerçekten inanıyordu. Geceliğini giymiş olan Wendy de öyle.

Kız bu yüzden Michael'e cesaret aşlamak için, Baba senin bazen içtiğin ilaç bundan çok kötü değil mi? demişti.

Bay Darling cesaretle, Çok çok kötü, diye karşılık vermişti. Eğer şişeyi kaybetmeseydim, şimdi sana örnek olmak için o ilaçtan da içerdim, Michael.

Aslında adam ilacı kaybetmemişti. Gece yarısı dolabın üzerine tırmanarak şişeyi oraya saklamıştı. Sadık hizmetçi Liza'nın ilacı bulduğundan ve tekrar musluğa koyduğundan da haberi yoktu. Her zaman yardım etmekten hoşlanan Wendy sevinçle bağırdı.

Ben ilacın nerede olduğunu biliyorum, baba! Adam kendisini durduramadan dışarı fırladı.

İşte o zaman Bay Darling'in keyfi acayip bir şekilde kaçtı. Titreyerek, John, diye mırıldandı. Pek iğrenç bir şey o. Yapışkan tatlı, kötü.

John neşeyle, Çabucak içersin, baba, dedi. Wendy de elinde bardak dolusu ilaçla içeri daldı. Soluk soluğa, Mümkün olduğu kadar acele ettim, dedi.

Babası öfkeli bir nezaketle, Olağanüstü bir hızla geldin, diye homurdandı. Ama önce Michael ilacını içecek.

Şüpheli bir çocuk olan Michael ise, önce babam, dedi. Bay Darling bir tehdit savurdu. Ama ben hastalanırım. John, Haydi, baba, dedi. Adam bağırdı. Sen sus bakayım!

Wendy ise çok şaşırıldı. Ben senin ilacı çok rahatlıkla içtiğini sanıyordum, baba.

Bay Darling, Sorun o değil, diye söylendi.
Aslında benim bardağımdaki ilaç Michael'ın
kaşığındakinden çok daha fazla. Haksızlık bu.
Michael soğuk soğuk, Baba, dedi. Bekliyorum.

Beklediğini söylemek ne işe yarar? Ben de
bekliyorum.

Babam korkuyor.

Asıl sen korkuyorsun.

Ben korkmuyorum.

Ben de korkmuyorum.

Öyleyse i.

Öyleyse sen i.

Wendy'nin aklına pek parlak bir fikir geldi.
Neden ikiniz birden imiyorsunuz?

Bay Darling, Tamam, dedi. Hazır mısın, Michael?

Wendy, Bir, iki, , diye saydı. Michael ilacını içti
ama Bay Darling bardağı arkasına sakladı.

Michael öfkeyle bağırdı.

Wendy, Ah, baba, diye mırıldandı.

Bay Darling, Ne demek, 'Ah, baba,?' diye homurdandı. Gürültüyü kes, Michael. Ben de ilacımı içecektim ama şaşırdım.

Çocuklarının artık kendisine karşı hayranlık duymuyormuş gibi bakmaları pek kötüydü. Nana banyoya gider gitmez adam, Buraya bakın, dedi. Aklıma pek hoş bir muziplik geldi. İlacımı Nana'nın kâsesine dökeceğim. O da bunu süt sanarak içecek.

Gerçekten de ilaç süt gibiydi. Ama çocuklar babaları gibi bu tür şakalardan hoşlanmıyordu. Adam ilacı Nana'nın kâsesine dökerken ona sitemle baktılar. Bay Darling de şaşkın şaşkın, Aman, ne eğlenceli, diye mırıldandı.

Bayan Darling'le Nana tekrar odaya girdikleri zaman çocuklar olanları ikisine de açıklamaya cesaret edemediler.

Bay Darling dadının başını okşadı. Nana, iyi bir köpektir. Kâsene süt koydum, Nana.

Nana kuyruğunu sallayarak, kâsesine koştı. Sütü içmeye başladı. Sonra da Bay Darling'e baktı, öfke değil de üzüntüyle. Sessizce kulübesine girdi.

Bay Darling yaptığından çok utandı ama bunu açıklamayı da istemiyordu. Odaya çöken korkunç sessizlikte Bayan Darling köpeğin kâsesini kokladı. George! Senin ilacın bu.

Kadın çocukları avutmaya çalışırken adam, Bu bir şakaydı! diye kükredi. Wendy, Nana'ya sarıldı.

Bay Darling acı acı, Bu evde komiklik yapmak için didinip çabalamamın bir yararı olmuyor, dedi. Wendy Nana'ya daha da sıkıca sarıldı. Adam, Çok güzel! diye bağırды. Onu şımartın! Ama kimsenin beni şımarttığı yok. Ben sadece bu evin ekmek parasını kazanan adamım. Beni neden şımartırsınlar? Neden? Neden? Neden? Bayan Darling yalvardı.

George, o kadar bağıрма. Hizmetçiler sesini duyacak.

Aslında Liza'dan başka hizmetçileri yoktu. Ama artık kızdan hizmetçiler, diye söz etmeye alışmışlardı.

Adam pervasızca, duyarlarsa duysunlar, diye karşılık verdi. İsterse bütün dünya sesimi duyup buraya koşsun. Ama artık bir köpeğin çocuk odasını yönetmesine izin verecek değilim.

Çocuklar ağlamaya başladılar. Nana yalvarırcasına Bay Darling'e doğru koştu. Ama adam elini sallayarak köpeğe yaklaşmamasını işaret etti. Senin yerin avlu! Seni şimdi oraya götürüp bağlayacağım.

Bayan Darling, George, George, diye fısıldadı. O çocuk konusundaki sözlerimi unutma.

Adam onu dinlemedi. Evin efendisinin kim olduğunu göstermeye karar vermişti. Ama Nana'yı

avlundaki ağaca bağlarken de yaptığundan utandı. Fakat o sözler ağzından çıkmıştı bir kere. Adam eve girerek koridorda üzgün üzgün oturdu. Elleriyle gözlerini örtmüştü.

O sırada Bayan Darling çocukları alışılmamış bir sessizlik içinde yatırarak, gece lambalarını yaktı. Nana'nın havladığını duyuyorlardı. John hıçkırdı.

Nana avluya bağlandığı için ağlıyor.

Ama Wendy kardeşinden akıllıydı. Bu onun üzgün havlayışı değil. Kız da olacakların farkında değildi. Nana bir tehlike kokusu aldığı zaman böyle havlar.

Tehlike!

Emin misin, Wendy?

Ah, evet.

Bayan Darling titreyerek pencereye gitti. Sıkıca kapatılmıştı. Dışarı baktı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Bunlar sanki ne olacağını anlamak için eve

iyice yaklaşmışlardı. Ama kadın bunu fark etmedi. Bir iki küçük yıldızın kendisine göz kırptıklarını da görmedi.

Ama kalbi adsız bir korkuyla dolmuştu. Bu yüzden, Ah, diye bağırdı. Keşke bu gece o toplantıya gitmeseydik.

Uykuya dalmak üzere olan Michael bile annesinin endişeli olduğunu anlamıştı. Gece lambaları yakıldıktan sonra bir şey bize zarar verebilir mi, anneciğim?

Kadın, Hiç bir şey zarar veremez, yavrum, dedi. O lambalar annelerin, çocuklarını korumaları için geride bıraktıkları gözleridir.

Bayan Darling karyoladan karyolaya giderek çocuklarına tatlı sözler söyledi. Küçük Michael onun boynuna sarılarak, Anneciğim, iyi ki varsın... Dedi.

Bayan Darling'in duyduğu son sözler de bu oldu.

27 numaralı ev, Darlinglerinkinden sadece bir kaç metre ötedeydi. Ama biraz kar yağmıştı. Bay ve Bayan Darling ayakkabılarını ıslatmamak için dikkatle yürüdüler. Sokakta onlardan başka kimse yoktu. Bütün yıldızlar Darlingler'i gözetliyorlardı. Aslında Peter'le dost değillerdi. Çünkü yaramaz çocuk usulca sokularak onları söndürmeye çalışırdı. Ama yıldızlar eğlenceye de çok düşkündüler. Bu yüzden de bu gece Peter'in tarafını tutmaya karar vermişlerdi. Bay ve Bayan Darling, 27 numaralı eve girer girmez, gökyüzünde bir karışıklık oldu. Samanyolu'ndaki en küçük yıldız avaz avaz bağırdı.

Haydi, Peter!

Gelin! Gelin!

Bay ve Bayan Darling evden gittikten sonra üç çocuğun yatak odasındaki gece lambaları bir dakika kadar güzelce yandılar. Ama sonra Wendy'nin

lambası gözlerini kırpıştırarak uzunca esnedi. Onu diğer ikisi izledi. Lambalar daha ağızlarını kapayamadan sönüverdiler.

Şimdi odada başka bir ışık vardı: Bu gece lambalarından bin defa daha parlaktı. Peter'in gölgesini bulmaya çalışıyordu. Önce çekmecelere girdi. Dolabı karıştırdı. Elbiselerin hepsinin de ceplerini dışarı çıkardı. Aslında bu gerçekten bir ışık değildi. Sadece çok hızlı uçtuğu zaman böyle ışık çıkarıyordu. Bir yere konarak bir saniye kadar durduğu zaman bunun ancak bir el boyunda bir peri olduğu anlaşılıyordu. Peri kızı yapraklardan yapılmış pek güzel bir tuvalet giymişti. Adı da Tamirci Çıngıraktı.

Perinin odaya girmesinden bir dakika sonra pencere yıldızların olanca güçleriyle üflemleri sonucu hızla açıldı ve Peter içeri atladı. Çıngırağı

yolun yarısına kadar taşımıştı. Bu yüzden ellerine peri tozu bulaşmıştı iyice.

Peter, çocukların uyuduklarını anladıktan sonra usulca, Çıngırak! diye seslendi. Neredesin?

Peri o sırada bir ibriğe girmiş, bundan da hiç hoşlanmamıştı. O zamana kadar bir ibriğe hiç girmemişti Çıngırak.

Peter, Çık o ibrikten, dedi. Gölgeyi nereye koyduklarını biliyor musun?

Ona altın çıngırakların şingirtisini andıran pek güzel bir ses karşılık verdi. Peri diliydi bu.

Çıngırak böylece Peter'e gölgesinin büyük kutuda olduğunu söylemişti. Peri, çekmecelerden birini kastediyordu. Peter çekmecelere doğru atılarak bunların içindekileri çabucak etrafa saçtı. Gölgesini bulur bulmaz da çekmeceyi kapattı. Ve o arada Çıngırağı bunun içine hapsedtiğini de görmedi

Peter, herhalde gölgesini bulduğu zaman onunla su damlaları gibi bir araya gelivereceklerini sanmıştı. Ama böyle olmayınca çok şaşırdı. Gölgesini banyodan aldığı sabunla kendisine yapıştırmaya çalıştı ama bu da bir işe yaramadı. Peter titredi. Sonra yere oturarak ağlamaya başladı.

Çocuğun hıçkırıkları Wendy'nin uyanmasına neden oldu. Küçük kız yatağında doğrulup oturdu. Bir yabancıнын odada yere oturarak ağlaması onu korkutmadı. Sadece bu durum onu hoş bir şekilde ilgilendirdi.

Terbiyeli terbiyeli, Çocuk, dedi. Neden ağlıyorsun?

Peter de istediği zaman terbiyeli olurdu. Kibarca davranmayı peri törenlerinde öğrenmişti. Ayağa kalkarak kızı çok hoş bir tavırla selamladı.

Bu Wendy'nin pek hoşuna gitti. O da yine kibar kibar selam verdi.

Peter, Senin adın nedir? diye sordu.

Kız gururla, Wendy Moira Darling, diye karşılık verdi. Ya seninki?

Peter Pan.

Wendy de çocuğun Peter olduğunu anlamıştı ama nedense bu ad ona pek kısa geldi. Hepsi bu kadar mı?

Peter sert sert, Evet, dedi. Ve ilk kez o zaman adının gerçekten kısa olduğunu da düşündü.

Wendy Moira Angela mırıldandı. Çok üzüldüm.

Peter yutkundü, önemli değil.

Wendy ona nerede oturduğunu sordu.

Peter, Sağdan ikinci, diye açıkladı. Sonra da sabaha kadar dümdüz gideceksin.

Ne gülünç bir adres!

Peter çok sarsıldı. İlk kez o zaman bunun gerçekten gülünç bir adres sayılabileceğini düşündü. Hiç de değil, dedi.

Wendy konuk ağırladığını hatırlamıştı. Nazik nazik, yani zarfların üstüne bunu mu yazıyorlar? diye sordu.

Peter, Keşke mektuplardan söz etmeseydi, diye düşündü. Sonra da mektupları çok aşağı gördüğünü belirten bir tavır takındı. Bana mektup gelmez.

Annene de gelmez mi?

Peter, Annem yok benim, diye homurdandı. Annesi yoktu ve üstelik öyle biri olmasını da istemiyordu. Peter annelerin çok fazla abartıldıklarını düşünmekteydi.

Wendy ise pek acıklı bir durumla karşı karşıya olduğuna karar vermişti. Ah, Peter, demek bunun için ağlıyordun! Yataktan kalkarak çocuğun yanına koştu.

Çocuk öfkeyle açıkladı. Ben anneler için ağlamıyordum ki! Gölgeyi üstüme yapıştırmadığıma üzülmüştüm. Zaten ağladığım da yoktu.

Gölgen koptu mu? Evet.

Wendy, çocuğun gölgesinin yerde buruşuk buruşuk yattığını görünce Peter'e çok acıdı. Ne feci! Sonra çocuğun gölgesini sabunla yapıştırmaya çalışmış olduğunu fark ederek güldü. Erkek çocuklardan da böyle bir şey beklenirdi zaten.

Ama neyse ki hemen ne yapılması gerektiğini biliyordu. Biraz da bilgiç bir tavırla, Gölgenin dikilmesi şart... Dedi.

Peter meraklandı. Dikilmesi de ne demek?

Sen çok bilgisizsin.

Hiç de değilim.

Ama onun bilgisizliği Wendy'i sevindirmişti. Gölgeni ben dikerim, küçük adam. Oysa aslında

Peter'le boyları aynıydı. Dikiş kutusunu çıkararak, gölgeyi Peter'in ayağına dikti.

Belki canın biraz yanar... diye uyardı.

Peter, Ah, dedi. Ben ağlamam ki... Peter yaşamı boyunca hiç ağlamadığına inanıyordu. Dişini sıkarak ağlamadı. Çok geçmeden gölgeside uygun şekilde davranmaya başladı. Ama hala biraz buruştu.

Wendy düşünceli düşünceli mırıldandı. Belki bunu ütülemem doğru olurdu.

Ama Peter de erkek çocuklar gibi görünüşüne aldırılmıyordu. Şimdi delice bir sevinçle zıplamaya başlamıştı.

İşin kötüsü çocuk bu mutluluğunu Wendy'e borçlu olduğunu da unutmuştu. Gölgesini kendisinin yaptırdığını sanıyordu. Sevinçle, Ah, ben ne zekiyim! diye bağırırdı. Ne zekiyim!

Açıkçası Peter'den daha küstah ve kendini beğenmiş bir çocuk olamazdı.

Wendy çok şaşırdı. Ya ben? Peter alayla, Ah, diye karşılık verdi. Tabii sen azıcık bir şey yaptın. Dansını sürdürdü.

Wendy, gururla, Azıcık bir şey ha! diye söylendi. Madem hiç bir işe yaramıyorum, yerime çekilebilirim. Yatağına zıplayarak, yüzünü battaniyelerle örttü.

Peter, Wendy, dedi. Darılma. Ben övünmeden yapamam... Beni dinle, Wendy. Bir kız yirmi erkek eder.

Wendy, battaniyelerin arasından baktı. Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Peter?

Evet, gerçekten.

Ah, çok iyisin, öyleyse kalkacağım. Yeniden doğrulup oturdu. İstersen sana bir öpücük de verebilirim.

Öpücüğün ne demek olduğunu bilmeyen Peter elini uzattı.

Kız çok şaşırdı. Sen öpücüğün ne demek olduğunu bilmiyor musun?

Peter, soğuk soğuk, bunu gördüğüm zaman ne olduğunu öğreneceğim, dedi.

Wendy onu kırmak istemediği için çocuğa bir yüksük uzattı.

Peter, Şimdi, dedi, Ben de sana bir öpücük vereceğim. Wendy'e meşe palamudundan yapılmış bir düğmeyi armağan etti.

Wendy, Ah, diye gülümsedi. Ben bunu zincirle boynuma asacağım. Böyle yapması da iyi oldu. Çünkü sonradan bu kızın hayatını kurtaracaktı.

Peter'e kaç yaşında olduğunu sormayı da unutmadı.

Çocuk endişeyle, Bilmiyorum... diye açıkladı. Ama aslında çok küçüğüm. Bu konuda kesin bir bilgisi yoktu. Sadece bazı kuşkuları vardı. Wendy, anlayacağın ben doğduğum gün evden kaçtım.

Wendy çok şaşırđı. Ama salonunda konuk kabul eden kibar bir hanım tavrıyla Peter'e konuşmasını sũrdũrmesini işaret etti.

Çocuk alçak sesle, Annemle babamın ben büyũdũğũm zaman ne olacağımđan söz ettiklerini işittim, diye anlattı, iyice telaşlanmıştı şimdi. Ben büyũyũp kocaman bir erkek olmayı istemiyorum. Ben daima küçük bir çocuk olarak kalmalı ve bol bol eğlenmeliyim. İşte bu yüzden Kensington Bahçeleri'ne kaçtım ve çok uzun bir süre perilerin arasında yaşadım.

Wendy ona büyük bir hayranlıkla baktı. Peter bunun nedeninin evden kaçması olduğũnu sandı. Oysa kız Peter perileri tanıdığđ için ona hayranlık duyuyordu. Bu yüzden çocuğa sorular sormaya başladı.

Wendy, dünyaya gelen ilk çocuk ilk kez güldũğũ zaman kahkahası bin parçaya bölũnmüş. Bunlar

etrafta zıplayarak dolaşmaya başlamışlar. İşte periler böyle oluşmuş. Peter birdenbire Tamirci Çıngırağını hatırladı. Ayağa kalkarak, O da nereye gitti? diye mırıldandı. Çıngırak! Çıngırak! diye seslenmeye başladı.

Wendy'nin kalbi heyecanından hızlı hızlı çarpıyordu şimdi. Peter! Yani bu odada bir peri mi var?

Çocuk sabırsızca, az önce buradaydı, dedi. Onun sesini duymuyorsun değil mi?

İkisi de etrafı dinlediler.

Wendy, Ben sadece çıngırak sesine benzer bir şey duyuyorum... diye başını salladı.

Ah, o Çıngırak işte. Peri dilinden konuşuyor. Sesini ben de duyar gibi oldum.

Ses çekmecedен geliyordu. Peter neşeyle yüzünü buruşturdu. Hiç kimsenin suratı bu kadar şen olamazdı. Wendy, diye fısıldadı. Ben galiba onu

çekmeceye kapattım. Zavallı Çingırağı çekmecedен çıkardı.

Minik peri çocuk odasında uçarak öfkeyle bağırmaya başladı. Peter, öyle sözler söylememelisin, dedi. Tabii çok üzüldüm. Senin çekmecenin içinde olduğunu nereden bilecektim?

Wendy, Ah, Peter! diye bağırdı. Hareketsiz dursa da kendisini görebilsem.

Peter, Onlar pek yerlerinde durmazlar, dedi.

Ama Wendy perinin bir an guguklu saatin üzerine konduğunu gördü. Ah, ne güzel! diye haykırdı. Oysa Çingırağın yüzü hala öfkeliydi.

Peter dostça bir tavırla, Çingırak, dedi. Bu küçük hanım senin kendi perisi olmanı istediğini söylüyor.

Tamirci Çingırak küstahça bir karşılık verdi.

O ne diyor, Peter?

Çocuk perinin sözlerini çevirmek zorunda kaldı. O pek de terbiyeli değildir. Senin koskocaman, çirkin

bir kız olduğunu söylüyor. Ayrıca benim perim olduğunda da ısrar ediyor. Sonra Çingirak'la tartışmaya çalıştı. Benim perim olamayacağını biliyorsun. Çingirak. Ben bir beyefendiyim. Sense küçük bir hanımsın.

O zaman Çingirak, Ahmak sen de, diye homurdanarak banyoya gitti.

Peter, Wendy'den özür diledi. O biraz adi bir peridir. Tencereleri, tavaları onardığı için de ondan Tamirci' diye de söz ederler.

Gidip yan yana kanepeye oturdular. Wendy merakla sorular soruyordu.

Şimdi Kensington Bahçeleri'nde oturmadığına göre...

Bazen oturuyorum.

Şimdi daha çok neredesin?

Kayıp çocuklarla beraberim.

Onlar da kim?

Dadıları başka tarafa bakarken arabalarından düşen küçük çocuklar. Eğer onları yedi gün içerisinde aramazlarsa, hepsini de masrafları karşılamak için Olmayan Ülke'ye yollarlar. Ben onların başkanıyım.

Ah, bu çok eğlenceli olmalı.

Kurnaz Peter, Evet, dedi. Ama çok yalnızız. Kız arkadaşlarımız yok.

Yani ülkedeki çocukların hepsi de erkek mi?

Tabii ya. Çünkü kızlar arabalarından düşmeyecek kadar akıllıdırlar.

Bu sözler Wendy'nin gururunu çok okşadı. Kızlar konusunda böyle konuşman çok güzel. Oysa kardeşim John kızları çok aşağı görür.

Peter buna karşılık olarak kalktı ve bir tekmede John'u battaniyeleriyle birlikte yere yuvarladı. Wendy bunu küstahça bir davranış saydı. Ama neyse ki John hala yerde sakın mışıl mışıl uyuyordu.

Wendy, birdenbire, Ah! diye bağırdı. Ne oldu?

Biri sanki saçımı çekiyormuş gibi geldi bana. Ah, bu Çingirak olmalı. Onun şimdiye kadar bu kadar yaramazlık ettiğini hiç görmemiştim.

Gerçekten de Çingirak yine havada uçarak söylemeye başlamıştı.

Peter ise Wendy'e, Ben aslında sizin pencereye seni görmeye gelmedim, diye açıkladı. Masal dinlemek istiyordum. Anlayacağın ben hiç masal bilmiyorum. Kayıp çocuklar da öyle.

Wendy, Ah, ne kötü, dedi.

Peter, Kırlangıçların neden evlerin saçaklarına yuva yaptıklarını biliyor musun? Diye sordu. Bunu sırf masalları dinlemek için yaparlar. Ah, Wendy, geçen gece annen sana öyle güzel bir masal anlatıyordu ki.

Hangi masal o?

Billur ayakkabıyı giyen kızı bulamayan Prense ilgili olan masal!...

Prens sonunda kızı buldu ve ölünceye kadar mutlu bir yaşam sürdürdüler.

Peter o kadar sevindi ki hemen yerinden fırlayarak pencereye koştu.

Wendy endişeyle bağırdı. Nereye gidiyorsun?

Masalın sonunu öbür çocuklara anlatmaya.

Kız yalvardı. Gitme, Peter. Ben daha bir sürü masal biliyorum.

Çocuk, Wendy'nin yanına geldi. Gözlerinde heyecanlı bir pırıltı belirmişti.

Wendy, Ah, ben çocuklara türlü masallar anlatabilirim, dedi.

Peter kızı kolundan yakalayıp pencereye doğru götürdü. Wendy, kolumu bırak, diye emretti.

Wendy, lütfen benimle gel ve çocuklara masal anlat.

Bu çağrı Wendy'nin çok hoşuna gitti ama Ah, bunu yapamam, diye cevap verdi. Annemi düşün. Sonra ben uçmasını da bilmiyorum.

Bunu sana öğretirim.

Ah, uçmak çok hoş bir şey olmalı.

Sana rüzgârın sırtına atlamasını öğreteceğim. Ondan sonra da çıkıp gideceğiz.

Wendy büyük bir mutlulukla, Ah... diye bağırdı.

Wendy, Wendy, o gülünç yatağında uyuyacağına benimle uçar ve yıldızlara komik şeyler söyleyebilirsin.

Ah.

Sonra o ülkede deniz kızları da var.

Deniz kızları mı? Kuyruklu mu onlar?

Upuzun kuyrukları var.

Wendy, Ah, diye inledi. Bir deniz kızı görmek isterdim.

Peter bütün kurnazlığını kullandı. Wendy, hepimiz de sana saygı duyarız. Bizim annemiz olursun. Geceleri üstümüzü örtersin.

Ah...

Şimdiye kadar kimse üstümüzü örtmedi.

Ah...

Giysilerimizi onarır, onlara cep de yaparsın. Hiçbirimizin de cebi yok.

Wendy, Bütün bunlar çok hoş, diye haykırdı. Peter, John'la Michael'a da uçmasını öğretir misin?

Çocuk kayıtsızca, istersen öğretirim, dedi.

Wendy John'la Michael'ın yanına koşarak onları sarstı. Uyanın uyanın! Peter Pan geldi. Bize uçmasını öğretecek.

John gözlerini ovuşturdu. Öyleyse kalkayım! Tabii o yerde yatıyordu. Bunu fark ederek bağırdı. Aa, ben kalkmışım bile!

Michael da uyanmıştı artık.

Peter birdenbire onlara susmalarını işaret etti. Evet, bütün gece endişeyle havlayan Nana susmuştu.

John, bütün serüven boyunca ilk ve son kez yönetimi ele aldı. Işıkları söndürün! Saklanın! abuk!

Böylece Liza, Nana'nın kayışını tutarak içeri girdiği zaman ocuk odası eskisi gibi sessiz ve çok karanlıktı.

Liza'nın bütün aksiliği üstündeydi. Çünkü mutfakta yılbaşı pastasını hazırlıyordu. Yanağına bir kuru üzüm yapışmış olan Liza içini Nana'nın gülünç kuşkuları yüzünden yarıda bıraktığını düşünüyordu. Sonunda Nana'yı susturmak için onu çocukların odasına indirip çıkarmaya karar vermişti. Ama Dadi'nin kayışını da elinden bırakmayacaktı.

Bak, kuşkulu hayvan, diye homurdandı. Hepsi de güvende işte! Nana'nın böylece utanılacak bir

duruma düşmesi hoşuna gitmişti. Küçük meleklerin hepsi de uyuyor. Bak soluklarını duyuyor musun?

Aslında küçük melekler, penceredeki perdelerin arkasına saklanmış uyuyormuş gibi nefes alıyordu. Michael Liza'nın sözlerini duyunca başarısından dolayı çok sevindi ve pek hızlı hızlı solumaya başladı. Nana böyle oyunları bilirdi. Liza'nın elinden kurtulmaya çalıştı.

Ama kızın aptallığı tutmuştu. Aksi aksi, Artık susacaksın, Nana, diyerek onu çeke çeke odadan çıkardı. Bir daha havlarsan, o toplantıya giderek hanımefendiyle beyefendiyi eve çağırırım. Ondan sonra da beyefendi herhalde seni döver.

Mutsuz köpeği tekrar avluya bağladı. Aslında Nana hanımla beyin eve gelmelerini çok istiyordu. Ama Liza'nın kendisine yardım etmeyeceğini anlamıştı. Kayışını çekti çekti, uğraştı, didindi. Ve

sonunda bunu kopardı. Hemen hemen bir saniye sonra ise 27 numaralı evin yemek odasına daldı.

Durumu iyice anlatmak için ön pençelerini havaya doğru kaldırdı. Bay ve Bayan Darling hemen çocukların odasında korkunç şeyler olduğunu anladılar. Ev sahiplerine, Hoşçakalın, bile diyemeden sokağa fırladılar. Ama yaramazların perdenin arkasında soluk almalarından beri tam on dakika geçmişti.

Eh, şimdi çocuk odasına dönelim...

John, Liza'nın gitmesi üzerine saklandığı yerden çıkarak, Tehlike geçti, diye açıkladı. Peter, sen gerçekten uçabiliyor musun?

Peter karşılık vermek zahmetine katlanmayarak havalandı. Odada uçarken şöminenin üzerindeki rafı da devirdi.

John'la Michael, Ne şahane, dediler.

Wendy, Ne tatlı! diye bağırdı.

Peter yine nezaketi unuttu. Ah, ben ne tatlıyım! Ne tatlıyım! diye güldü.

Görünüşte uçmak çok kolaya benziyordu. Çocuklar önce yerden, sonra da yataklarından havalanmaya çalıştılar. Ama her seferinde de yukarı doğru çıkacaklarına, aşağıya indiler.

John, dizlerini ovarak, Sen bu işi nasıl yapıyorsun, Peter? diye sordu.

Peter, Güzel şeyler düşünün, diye açıkladı. Bunlar havalanmanızı sağlar. Kardeşlere nasıl uçulacağını tekrar gösterdi.

John, Ama sen çok hızlı uçuyorsun, diye yakındı. Bir keresinde de iyice ağır ağır uçamaz mısın?

Peter hem ağır ağır uçtu, hem de hızla.

John, Tamam, öğrendim artık, Wendy! diye bağırdı. Ama kısa bir süre sonra uçmayı öğrenmemiş olduğunu da anladı.

Hiç biri de bir santim bile havalanamadı.

Tabii Peter aslında onlarla alay ediyordu. Çünkü üstlerine peri tozu serpilmeyen hiç kimse uçamaz. Ama neyse ki daha önce söylediğimiz gibi Peter'in eline peri tozu bulaşmıştı. Çocuk bunları üç kardeşin üzerine serpti. Ve böylece çok şahane bir sonuç da aldılar.

Peter, Şimdi omuzlarınızı böyle oynatın ve kendinizi bırakın, dedi. Hepsi de karyolarına çıkmışlardı, önce cesur Michael kendisini bırakıverdi. Aslında böyle bir niyeti yoktu ama bunu yaptı işte. Ve hemen havalandı...

O arada da avaz avaz, Uçuyorum! diye haykırdı. John da kendini bıraktı ve az kalsın banyo kapısının önünde Wendy'le çarpıştıyordu. Ah, ne güzel! Harikal Bana bakın! Bana bakın! Bana bakın!

Peter kadar düzgünce pek uçamıyor, ayrıca yüzer gibi ayak vuruyorlardı. Ama tavana kadar çıkmışlardı. Bundan daha hoş bir şey de olamazdı.

Artık üç kardeş alçalıp yükseliyor, odada doluyorlardı. Sonunda, John, Dinleyin! diye bağırdı. Neden hepimiz de dışarı çıkmıyoruz!

Zaten Peter de bunu sağlamaya çalışıyordu.

Michael buna razıydı. Bir milyar kilometreyi ne kadar zamanda aşacağını anlamak istiyordu.

Ama Wendy kararsızdı.

Peter, Deniz kızları, dedi.

Ah!

Sonra korsanlar da var.

John, Pazarları giydiği şapkasını kaptı. Korsanlar ha? Hemen gidelim.

Aynı anda Bay ve Bayan Darling, Nana'yla birlikte telaşla 27 numaralı evden çıkıyorlardı. Yolun ortasına koşarak çocuk odasının penceresine baktılar. Evet bu kapalıydı ama oda pek aydınlıktı. Hele perdeye vuran gölgeleri görünce kalpleri durdu

sanki. Gecelikli üç çocuk dönüp duruyorlardı. Ama yerde değil, tavanda.

Hayır, odada üç değil dört çocuk vardı.

Bay ve Bayan Darling'le Nana titreyerek sokak kapısını açtılar. Adam koşarak yukarı çıkacaktı. Ama kadın ona sessizce davranmasını işaret etti.

Herhalde çocuk odasına zamanında varacaklardı. Ama küçük yıldızlar onları gözetliyordu. Hep birden üfleyerek pencereyi açtılar.

En küçük yıldız, Dikkat, Peterl diye seslendi.

Çocuk o zaman kaybedecek bir dakika bile olmadığını anladı. Emredercesine, Gelin diye haykırdı. Hemen uçarak geceye çıktı.

John, Michael ve Wendy de onu izlediler.

Bay ve Bayan Darling'le Nana koşarak odaya daldılar. Ama çok geç kalmışlardı. Kuşlar uçmuşlardı bile.

Uçuş

Sağdan ikinci ve sabaha kadar dümdüz gidilecek.

Peter Wendy'e Olmayan Ülkeye böyle gidildiğini söylemişti. Ama yanlarında harita taşıyan ve rüzgârlı köşelerde bunları açarak bakan kuşların bile bu tarife göre ülkeyi bulmaları olanaksızdı. Çünkü Peter aklına geleni söyleyiverirdi.

Önce çocuklar tamamıyla ona güveniyorlardı. Uçmak çok hoşlarına gittiği içinde yüksek yapıların etrafında dolaşarak boşuna zaman kaybettiler.

John'la Michael yarıştılar. Bir süre önce odada uçmayı başardıkları için öğündüklerini düşünerek kendi kendileriyle alay ettiler Bir süre önce... Ama ne kadar zaman önce olmuştu bu? Denizin üzerinde uçarlarken bu düşünce ciddi bir şekilde Wendy'i endişelendirmeye başladı, John bu aşkıklarının ikinci

deniz olduğunu düşünüyordu. Yola çıkalı da üç gece geçmiş olduğundan emindi.

Bazen ortalık kararıyor, bazen aydınlanıyordu. Bazen çok üşüyor bazen sıcaktan bunalıyorlardı. Uykuları da vardı. Ama tehlikeli bir şeydi bu. Çünkü uykuya daldıkları an aşağıya yuvarlanıyorlardı işin en kötü yanı Peter'in bunu pek komik bulmasıydı.

Michael birdenbire taş gibi yere düşerken Peter neşeyle bir kahkaha atıyordu. Hah, yine düşüyor!

Wendy aşağıdaki zalim denize bakarak, Onu kurtar! diye bağıyordu. Onu kurtar!

Peter sonunda dalışa geçiyor ve Michael'ı denize düşmeden yakalıyordu Bunu ustalikle yapıyordu. Ama Peter'i birini kurtarmaktan çok ustalığının ilgilendirdiği de belliydi,

Peter, istediği zaman havada uyuyabiliyordu. Bunu yapmak için daha hızlı uçabildiği için onları sık sık yalnız bırakıyordu. Uçarak gözden kayboluyor ve

kardeşlerin paylaşamadıkları bir serüvene de atılıyordu. Sonra gülerek yanlarına iniyor, bir yıldıza söylediği çok gülünç bir şeyden söz ediyordu ama bunun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Ya da sulardan üzerinde denizkızı kabuklarıyla çıkıyor ama neler olduğunu kesinlikle açıklayamıyordu. Tabi bu da o zamana kadar denizkızlarını hiç görmemiş olan çocukları kızdırıyordu.

Wendy, Onları bu kadar çabuk unuttuğuna göre, diyordu. Bizi hatırlamaya devam etmesini nasıl bekleyebiliriz.

Gerçekten de Peter onların yanına döndüğü zaman hepsini de iyice hatırlayamıyordu. Wendy bundan emindi. Kız, onun bazen bakışlarından Merhaba, deyip geçeceğini anlıyordu. Hatta bir keresinde Peter'e adını söylemek zorunda da kaldı.

Telaşla, Ben Wendy'im, diye açıkladı.

Peter çok üzüldü o zaman. Wendy, diye fısıldadı. Sizi unutmaya başladığımı fark edersen, 'Ben Wendy'im, diye tekrarla. O zaman hepimizi de hatırlarım.

Tabii bu pek de mutluluk verecek bir durum değildi. Ama Peter kendini affettirmek için üç kardeşe de havada arkası üstü yatarak nasıl uyuyacaklarını öğretti.

Sonunda küçük grup uzun bir yolculuktan sonra Olmayan Ülke'ye yaklaştı. Bunun nedeni Peter'le Çıngırağın yol göstermesinden çok Olmayan Ülke adlı adanın da onları aramaya çıkmış olmasıydı. Zaten insan adanın sihirli kıyılarını ancak bu şekilde görebilirdi.

Peter sakın sakın, işte ada, dedi.

Nerede? Nerede?

Şu okların işaret ettiği yerde.

Gerçekten de milyonlarca altın ok çocuklara adayı işaret ediyordu. Dostları güneşin oklarıydılar bunlar. Çünkü güneş gece için kardeşlerin yanından ayrılmadan önce onların yollarını bulmalarını istiyordu.

Wendy, John ve Michael adayı iyice görmek için havada ayaklarının ucunda yükseldiler. İşin garibi hepsi de Olmayan Ülke'yi tanıdılar. Sanki tatillerinden sonra tekrar evlerine dönüyorlardı.

John, işte koy şurada.

Wendy, şu kaplumbağalara bak. Yumurtalarını kumlara gömüyorlar.

Michael, işte senin mağaran.

John, çalıkların arasındaki nedir?

Bir dişi kurtla yavruları. Wendy, galiba şuradaki senin kurt yavrusu.

Bak John, benim sandalıma. İki yanı da çökmüş.

O senin sandalın değil. Biz senin tekneni yakmıştıık ya.

Ne olursa olsun, o benim sandalım. John, Kızılderili kampından çıkan dumanları görüyorum.

Nerede? Bunu bana göster. Dumanın çıkışına göre sana Kızılderililerin savaşa çıkmaya hazırlanıp hazırlanmadıklarını söyleyebilirim.

Bak, işte. Esrarlı Irmağın gerisinde.

Ah, evet, gördüm. Tamam, Kızılderililer gerçekten de savaşa hazırlanıyorlar.

Kardeşlerin bu kadar bilgileri olması Peter'i sinirlendirmişti. Ama onlara emretmek istediği takdirde bu fırsat çabucak eline geçecekti. Çünkü ocuklar korkuya kapılmak üzereydiler.

Altın oklar kaybolur ve ada karanlığa gömülürken üç kardeş de korkmaya başladılar. Ada pek karanlıktı. Vahşi hayvanların kkremeleri de kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Ayrı ayrı uçarlarken üçü de Peter'in yanına sokuldular. Çocuğun o kayıtsızca tavırları kaybolmuştu. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Şimdi korku dolu adanın üzerinden uçuyorlardı, öyle de alçaktan gidiyorlardı ki, bazen ağaçların dalları yüzlerine sürünüyordu. Aslında havada korkunç bir şey yoktu, Ama artık zorlukla, çabalayarak ilerliyorlardı. Sanki düşmanca bir güç onları engellemeye çalışıyordu.

Peter, Adaya inmemizi istemiyorlar, diye açıkladı.

Wendy titreyerek fısıldadı. Kim onlar?

Ama Peter sesini çıkarmadı. Omzunda uyuyan peri Çıngırağı uyandırarak onu önden yolladı.

Sonra da John'a, kayıtsızca, Bir serüvene atılmak ister misin? diye sordu. Son derecede cesurdu o. Yoksa önce çay içmeyi mi tercih edersin?

Wendy hemen atıldı, önce çaylarımızı içelim.

Michael ablasının elini minnetle sıktı.

Ama daha cesaretli olan John durakladı. Dikkatle, Nasıl bir serüvene, Peter? diye sordu.

Peter ona, Aşağıda çayırdaki bir korsan uyuyor, dedi. İstersen oraya inip korsanı öldürebiliriz.

John, uzun bir sessizlikten sonra, Ben korsanı göremiyorum, diye mırıldandı.

Ben görüyorum.

Ya adam uyanırsa? John'ın sesi biraz boğuklaşmıştı.

Peter öfkelenmişti. Korsanı uyurken öldüreceğimi sanmıyorsun ya? Önce onu uyandıracak, sonra öldüreceğim. Ben her zaman böyle yaparım.

Sahi mi? Çok korsan öldürdün mü?

Tonlarla.

Harika! Ama önce çay içsek daha iyi olur... Şimdi adada çok korsan var mı, Peter?

Şimdiye kadar bu kadar çok korsanı bir arada görmemiştim.

Korsanların başı şimdi kim?

Peter, Kanca, diye karşılık verdi. Nefret ettiği bu sözü söylerken yüzünde haşin bir ifade belirmişti.

Kanca mı?

Evet.

İşte o zaman Michael ağlamaya başladı. John da artık yutkuna yutkuna konuşuyordu. Çünkü ikisi de Kanca'nın ününü duymuşlardı.

John, usulca, O Kara Sakal'ın yardımcısıydı, diye fısıldadı. Kanca korsanların en kötüsüdür. Fırıncı denilen korsan bile ondan korkardı.

Peter, Evet, diye başını salladı.

Nasıl bir adam o? İri yarı mı?

Eskisi kadar iri değil.

Ne demek istiyorsun?

Ben onun bir parçasını kestim.

Sen mi?

Peter sert sert, Evet, ben, dedi.

Saygısızlık etmek istememiştim...

Aldırma.

Şey — ama hangi parçasını kestin?

Sağ elini.

Öyleyse Kanca artık dövüşemez.

Sen öyle san.

Kanca solak mı?

Şimdi sağ elinin yerinde demirden bir çengel var. Bir kanca. Bununla karşısındakini parçalamaya çalışıyor.

Parçalamak mı?

Peter, John, dedi.

Efendim?

Emret, 'Başkan,' demelisin.

Emret, Başkan.

Peter sözlerini sürdürdü. Emrimde çalışacak her çocuk bir konuda bana söz verir.

John'un rengi uçuverdi.

Eğer Kanca'yla karşılaşsak onunla dövüşmeyecek, adamı bana bırakacaksın.

John sadakatle, Söz veriyorum, dedi.

O sırada korkuları biraz dağılır gibi oldu. Çünkü Çıngırak yanlarına gelmişti. Perinin saçtığı ışıkta birbirlerini görebiliyorlardı. Ama ne yazık ki Peri onlar kadar yavaş uçamıyordu. Bu yüzden de grubun etrafında dolaşıp duruyordu. Wendy'nin hoşuna gidiyordu bu. Ama Peter ona bunun zararını hatırlattı.

Çıngırak bana korsanların bizi karanlık basmadan önce fark ettiklerini haber verdi, dedi. Korsanlar büyük topu çıkarmışlar. Tabii şimdi Çıngırağın ışığını da görüyorlar. Bizim onun

yakınında olduğumuzu anladıkları takdirde ateşe başladılar.

Wendyl John! Michael!

Üçkardeş bir ağızdan, Çingırağa hemen gitmesini söyle, diye bağıldılar.

Ama çocuk buna razı olmadı, öfkeyle, Çingırak yolumuzu kaybettiğimizi düşünüyor, dedi. Ve korkuyor. Böyle korkuya kapılmış zavallı bir periyi yalnız başına yollayacağımı sanmıyorsunuz ya?

Wendy yalvardı. O halde Çingırağa ışığını söndürmesini söyle.

Işığını söndüremez. Perilerin yapamadıkları hemen hemen tek şey de budur. Işığı ancak Çingırak uykuya daldığı zaman söner. Tıpkı yıldızlarda olduğu gibi.

John emretti. Öyleyse Çingırağa hemen uyumasını söyle.

Çingirak uykusu gelmedikçe uyuyamaz. Perilerin yapamadıkları diğler bir Şey de budur.

John homurdandı. Bence yapılmaya değer iki Şey de budur. Çingirak onu öfkeyle çimdikledi.

Peter, Birimizden birinin cebi olsaydı, diye mırıldandı. O zaman Çingirağı kolaylıkla taŐırdık.

Ama yola öyle telaşla çıkmiŐlardı ki, hiç birinin giysisinde de cep yoktu.

Peter'in aklına parlak bir fikir geldi. John'ın Őapkası.

Tamirci Çingirak birinin Őapkeyi elinde taŐıması koŐuluyla buna girmeye razı oldu. Őapkeyi taŐımak John'a düştü. Ama çocuk uçarken Şapkanın dizine vurduğundan yakındığı için ablası bunu ondan aldı. Ve bu ileride göreçeğimiz gibi kötü bir olaya neden oldu. Çünkü Çingirak, Wendy'e minnet duymayı istemiyordu.

Peri siyah silindir şapkaya girdiği için ışığı gözüküyordu artık. Çocuklar sessizlik içerisinde uçmalarını sürdürdüler. Bu onların bildiği en derin sessizlikti. Sadece uzaktan bir şıpırtı sesi geliyordu. Peter vahşi hayvanların su içtiklerini söyledi. Zaman zaman bir hışırtı da duyuluyordu. Bunun nedeni ağaçların dallarının birbirlerine sürtünmesi olabilirdi. Ama Peter Kızılderililerin bıçaklarını bildiklerini açıkladı.

Sonra bu sesler de kesildi.

Michael bu sessizliği pek korkunç buldu. Biri bir ses çıkarsa, diye bağırdı.

Sanki isteğine karşılık veriliyormuş gibi korkunç bir gümbürtü koptu. Korsanlar uzun topla onlara ateş etmişlerdi.

Üçkardeş o zaman hayali bir adayla bunun gerçekleşmiş hali arasındaki farkı anladılar.

Patlamanın yankıları sona erdiği zaman John'la Michael yalnız olduklarını fark ettiler. John, yüzüyormuş gibi ayaklarını sallıyordu. Sırt üstü gitmeyi öğrenememiş olan Michael ise şimdi öyle yatıyordu.

John titrek bir sesle, Vuruldun mu? diye sordu.

Michael da fısıltıyla karşılık verdi. Kendimi henüz yoklamadım.

Aslında kimse yaralanmamıştı. Ama atışın neden olduğu rüzgâr Peter'i açıklara, denize doğru sürüklemişti. Wendy ise yukarı doğru fırlamıştı. Yanında Çıngırak'tan başka kimse de yoktu.

Eğer Wendy o anda şapkayı elinden atsaydı her halde bu onun için çok daha iyi olurdu.

Belki o fikir Çıngırağın aklına birdenbire geldi. Belki de her şeyi yolda planlamıştı. Ama peri hemen şapkadan çıkararak, Wendy'i ölüme sürüklemeye çalıştı.

Aslında ıngırak tamamıyla kötü bir peri değildi. Daha doğrusu o anda tamamıyla kötüydü. Ama bazen de tamamıyla iyi olurdu. Periler ya öyle ya da böyle olmak zorundaydılar. Çünkü pek minicik oldukları için içlerinde her seferinde sadece bir tek duyguya yer vardı.

Şimdi de ıngırak bir ne bir arkaya uçuyor, o tatlı sesiyle bir Şeyler söylüyordu. Wendy'e, PeŐimden gel, dediği belliydi.

Zavallı Wendy onu izlemekten başka ne yapabilirdi? Kız, Peter, John, Michael! diye seslendi. Ama ona alaycı yankılar karşılık verdiler. Wendy ıngırağın kendisinden hiç hoŐlanmadıęının da farkında değildi. Bu yüzden ŐaŐıran ve artık sarsıla sarsıla uçan kız perinin peşinden felaketine gitti.

GerçekleŐen ada

Peter'in geri döndüğünü sezen Olmayan Ülke birdenbire canlanmıştı. O yokken ada genellikle sakin olurdu. Periler sabahları bir saat daha geç kalkar, hayvanlar yavrularına bakar, Kızılderililer altı gün altı gece bol bol yemek yer, korsanlarla kayıp çocuklar birbirleriyle karşılaştıkları zaman sadece başparmaklarını ısırırlardı.

Ama tembellikten nefret eden Peter döndüğü zaman herkes ayaklanırdı.

Bu akşam adadaki grupların durumu şöyleydi: Kayıp çocuklar Peter'i aramaya çıkmışlardı. Korsanlar ise kayıp çocukları aramaya. Kızılderililer korsanları arıyorlardı. Hayvanlar da Kızılderilileri. Hepsi de adada dönüyor dönüyor, ama aynı hızla ilerledikleri için birbirlerini yakalayamıyorlardı.

Adadaki çocukların sayısı zaman zaman değişiyordu. Bazıları büyümeye başladığı zaman Peter onları gönderiyordu. Çünkü büyümek kurallara

aykırıydı. Bu kez adada altı çocuk vardı. Bunlardan ikisi ikizdi.

Peter, onların kendisine benzemelerini yasaklamıştı. Bu yüzden çocuklar öldürdükleri ayların postlarına bürünmüşlerdi. Onun için de tüylü ve tostoparlak duruyorlardı. Yere düştükleri zaman da yuvarlanıyorlardı. Bu yüzden yere adımlarını sıkıca basmasını iyice öğrenmişlerdi.

Şimdi en önden Düdük yürüyordu. Bu cesur grubun en az cesaretli olanı o değildi. Ama ne yazık ki içlerinde en şanssızlarıydı. Diğerlerinden daha az serüvene katılmıştı. Çünkü önemli olaylar tam o toplandıkları yerden biraz uzaklaştığı sırada oluyordu. Örneğin etraf sessizken Düdük çalı çırpı toplamaya gidiyordu. Döndüğü zaman bir de bakıyordu ki korsanlarla girişilen savaş sona ermiş bile. Şanssızlığı yüzünden suratında her zaman kederli bir ifade vardı. Ama yine de çok iyi bir

çocuktı. Zavallı, iyi kalpli Düdük. Bu gece durum senin için tehlikeli. Kötülük etmeye kararlı olan ıngırak bu i için yararlanabileceği birini arıyor. Ve ocukların içinde en kolaylıkla seni kandırabileceğini düşünüyor.

Düdüğü, Şen ve neşeli Soylu izliyordu. Onun arkasında dallardan kaval yapan ve çaldığı parçalara uyarak sevinçle dans eden Ufaklık geliyordu. Ufaklık ocukların en azametlisiydi. Kaybolmadan nceki günleri, o zamanların tre ve davranıŐlarını hatırladığını sanıyordu. Bu yüzden insanı kızdıracak bir Şekilde burnunu havaya kaldırarak yürüyordu. Onun arkasında Kıvırcık vardı. Başı daima dertteydi onun. Peter sert sert, Bu suçu kim iŐlediyse ortaya çıksın, dediği zaman çoğunlukla Kıvırcık gruptan ayrılarak ona doğru gitmek zorunda kalmıştı. Artık bu sözleri duyduğu zaman suçlu olsun olmasın hemen ortaya çıkıyordu. En geriden İvizler geliyordu.

Onları tanımlamak olanaksız. Çünkü yanlış kardeşi anlatabiliriz... Peter de ikizleri hiç bir zaman birbirlerinden ayırt edemiyordu zaten.

Çocuklar bu akşam alaca karanlıkta ilerleyerek gözden kayboldular. Bir süre sonra da peşlerindeki korsanlar gözüktü. Her zamanki gibi yine o korkunç şarkıyı söylüyorlardı.

Ho ho ho ho

Korsanlığa gidiyoruz!

Bunlardan daha korkunç adamlar olamazdı. En önden yakışıklı bir adam olan İtalyan Cecco gidiyordu. İri kaslı kolları çıplaktı. Kulaklarına küpeler takmıştı. Sık sık yere kulağını dayayarak etrafı dinliyordu. Onu her tarafı dövmeli olan Bili Jukes izliyordu. Bill'in arkasında korsan Kara Murphy'nin kardeşi olan Cookson vardı. Centilmen Starkey onun yanındaydı. Arkalarından Yıldız, Kanca'nın yardımcısı olan güler yüzlü Smeë, kolları geriye doğru olan

Noodler, Robert Mullins, Alf Mason ve Karaibler'de herkesin korktuğu başka korsanlar geliyordu.

Kaptan Kanca, adamlarının çektiği kaba saba bir arabaya uzanmıştı. Sağ elinin yerine takılmış olan kancayla adamlarını arabayı daha hızlı çekmeye zorluyordu. Bu korkunç korsan adamlarına sanki onlar bir köpekmişler gibi davranıyordu. Adamlar da ona gerçekten köpekmişler gibi itaat ediyorlardı. Kanca esmer, çok kısa bir adamdı. Siyah uzun saçları bukle bukleydi. Mavi gözlerinde kederli bir ifade vardı her zaman. Ama düşmanına kancayı saplarken bu gözler korkunç bir alevle adeta kıpkırmızı kesilirlerdi. Çok cesurdu. Kanca'nın tek korktuğu şeyin kendi kanını görmek olduğu söylenirdi. Korsanın dudaklarının arasında kendi buluşu olan acayip bir ağızlık vardı. Bunun yardımıyla aynı zamanda iki sigara birden içebiliyordu. Tabii bu

adamın en tehlikeli tarafı da sağ eli yerindeki kancaydı.

Şimdi Kanca'nın bu çengeli nasıl kullandığını görelim. Kurban olarak Yıldız'ı seçebiliriz. Korsanlar ilerlerken Yıldız hafifçe sendeledi ve Kanca'nın dantel yakasının hafifçe buruşmasına neden oldu. Korsan, kancasını şöyle bir salladı. Bir çığlık duyuldu ve Yıldız yere yığıldı. Korsanlar yollarına devam ettiler. Kanca, Yıldız'ı öldürdüğü sırada sigaralarını ağzından çıkarmamıştı bile.

İşte Peter Pan'ın savaştığı böyle korkunç bir adamdı. Sonunda kim zafere erişecekti acaba?

Korsanların peşinden Kızılderililer sessizce ilerliyordu. Gözlerini dört açmışlardı. Ellerinde balta ve bıçakları vardı. Çıplak gövdeleri yağ ve boyayla parlıyordu. Bellerine yüzdükleri kafa derilerini asmışlardı. Çünkü bunlar Pikanini kabilesindendiler.

Onları daha yufka yürekli Kızılderililerle karıştırmamalıyız.

En önde İri Büyük Küçük Pars dört ayak üzerinde yürüyordu. Bu Kızılderili’de o kadar çok kafa derisi vardı ki, bunlar adamın ilerlemesini engelliyordu. En geride yani en tehlikeli yerde ise Yaban Zambağı gururla dimdik yürüyordu. O bir Kızılderili prensesiydi. Pek de güzeldi kız. Kızılderililer hiç gürültü etmeden sessizce gidiyorlardı. Sadece hışırtılı nefesleri duyuluyordu. Çünkü fazla yemekten iyice yağlanmışlardı. Ama zamanla bu yağlar eriyecekti. Şimdiki halde ise tek tehlike de bu fazla kilolarıydı.

Kızılderililer birer gölge gibi ortadan kaybolurken kalabalık bir hayvan sürüsü gözükte. Karmakarışıkta bu sürü. Aslanlar, kaplanlar, ayılar ve onlardan kaçan sürüyle küçük hayvanlar. Bu vahşi

yaratıkların dilleri dışarı sarkmıştı. Çünkü bu gece çok açtılar.

Onlar da gittikten sonra ortaya bir timsah çıktı. Dev bir timsah. Onun kimi aradığını biraz sonra öğreneceğiz.

Timsah ilerleyerek gözden kayboldu. Biraz sonra tekrar çocuklar gözüksü. Çünkü bu dolaşma gruplardan biri duruncaya ya da ilerleme hızını değiştirinceye kadar sürecekti. O zaman da boğuşma başlayacaktı.

Hepsi de öne doğru bakıyor, tehlikenin arkalarından gelebileceğini de düşünmüyorlardı. Bundan da adanın ne kadar gerçek olduğu anlaşılabilir.

Durmadan adayı dolaşan bu halkadan ilk çıkanlar kayıp çocuklar oldu. Çocuklar kendilerini yerin altındaki evlerinin yakınındaki otların üstüne attılar.

Hepsi de endişeyle, Artık Peter dönse... Diye mırıldandılar. Oysa aslında hem boy, hem de en bakımından Başkanlarından daha iriydiler.

Ufaklık diğerlerinin kendisinden hoşlanmamalarına neden olan o kibirli tavırlarıyla, İçinizde yalnız ben korsanlardan korkmuyorum, diye açıkladı. Ama galiba uzaklardan gelen bir sesi duymuştu. Çünkü telaşla ekledi. Ama Peter'in geri dönmesini istiyorum. Böylece bize Kül Kedisi konusunda başka şeyler öğrenip öğrenmediğini açıklar.

Kül Kedisi'nden söz etmeye başladılar. Düdük annesinin ona çok benzediğinden emindi. Çocuklar ancak Peter yokken annelerden söz ediyorlardı. Çünkü Peter saçma bulduğu bu konunun açılmasını yasaklamıştı.

Soylu, Ben sadece annemin babama, 'Ah, keşke benim de bir çek defterim olsa,' dediğini

hatırlıyorum, diye anlattı. Çek defterinin ne olduğunu bilmiyorum. Ama anneme bunu armağan etmeyi çok isterdim.

Böyle konuştukları sırada uzaktan gelen sesleri duydular. İşittikleri korkunç bir şarkıydı.

Hohohoho

Bayrağımızda kuru kafayla çapraz kemikler var.

Kayıp çocuklar birdenbire ortadan kayboluverdiler. Tavşanlar bile onlar kadar çabuk davranamazlardı.

Size onların nerede olduklarını söyleyeyim. Etrafı incelemeye koşmuş olan Soylu dışında diğerleri yer altındaki evlerindeydiler. Pek güzel bir yerdi burası. Evi biraz sonra göreceğiz. Peki, çocuklar yer altındaki evlerine nasıl girip çıkıyorlardı? Dikkatle bakarsanız yakında yedi büyük ağaç olduğunu görürsünüz. Bunların içi oyuk gövdelerinde bir çocuğun geçebileceği kadar geniş bir delik var. İşte

yer altındaki evin yedi kapısı budur. Kanca'nın aylardan beri bunları aradığını söylemeliyim. Acaba korsan bunu bu gece bulabilecek mi?

Korsanlar yaklaşırken keskin gözlü Starkey, Soylu'nun ağaçların arasında kaybolduğunu fark etti. Tabancasını çabucak çekti. Ama Kanca'nın demir çengeli omzuna batıverdi.

Korsan, Kaptan, bırak beni, diye bağırarak debelendi.

Kanca o korkunç sesiyle, önce o tabancayı kaldır, dedi. Sesi tehdit doluydu.

Ama o nefret ettiğin çocuklardan biriydi. Onu çabucak öldürecektim.

Evet. Silah sesini duyan Yaban Zambağı'nın Kızılderilileri de bize saldıracaklardı o zaman. Kafa derinden olmayı mı istiyorsun?

Smee, Çocuğun peşinden gideyim mi, Kaptan? diye sordu. Onu kılıcımla gıdıklayayım mı? Acayip bir

adamdı bu Smee. Birini öldürdükten sonra kılıcını değil de, gözlüğünü silerdi örneğin. Korsan, Kanca'ya hatırlattı. Benim kılıcımın hiç sesi çıkmaz.

Kanca, sıkıntıyla, şimdi olmaz, Smee, dedi. O çocuk yalnız. Ben yedisini birden yakalamayı istiyorum. Dağlın ve çocukları arayın.

Korsanlar ağaçların arasında kayboldular. Kanca'yla Smee yalnız kaldılar.

Kanca öfkeyle, Ben en çok Başkanları Peter Pan'i yakalamayı istiyorum, diye açıkladı. Kolumu o kesti. Kolundaki kancayı tehditle salladı. Onunla el sıkışmak için çok bekledim. Peter'i paralayacağım.

Smee hatırlattı. Ama sık sık bu kancanın on elden daha değerli olduğunu söylüyorsun. Hem saçını taramana yarıyormuş, hem da başka işlere.

Kaptan, Evet, diye karşılık verdi. Bir anne olsaydım, çocuğumun ellerinin buna değil, şuna benzemesini isterdim. Sol elini aşağı görüyormuş

gibi' baktı, sağındaki çengeli ise gururla süzdü. Sonra da tekrar kaşlarını çattı. Peter kolumu oradan geçen bir timsaha attı. Yüzünü buruşturdu.

Smee, Timsahlardan acayip bir şekilde çekindiğinin farkındayım, dedi.

Kanca düzeltti. Bütün timsahlardan değil. Sadece bir tekinden çekmiyorum ben. Sesini alçalttı. O timsah kolumdan o kadar hoşlandı ki, o zamandan beri denizden denize, karadan karaya peşimde dolaşiyor. Bütün gövdemi nasıl yutacağını düşünerek dudaklarını yalıyor.

Smee, Bir bakıma bu bir övgü sayılır, dedi.

Kanca öfkeyle, havlar gibi, Ben övgü değil, Peter Pan'i istiyorum, diye bağırırdı. Çünkü timsahın tadımı almasına o neden oldu.

Korsan iri bir mantarın üzerine oturdu. Sesi boğuklaşmış ye titremeye başlamıştı. Smee, o timsah beni çoktan yakalardı. Ama şansım var da

hayvan bir saat yuttu. Bu yüzden o daha bana yaklaşmadan saatin tıkırtısını duyuyor ve hemen kaçıyorum. Sıkıntıyla güldü.

Smee, Günün birinde saat duracak, dedi. Timsah da seni yakalayacak.

Kanca kuruyan dudaklarını yaladı. Evet... İşte beni korkutan da bu. Mantarın üzerine oturduğundan beri acayip bir sıcaklık duymaya başlamıştı. Smee, bu çok sıcak! Ayağa fırladı. Ah, yanıyorum!

İki korsan mantarı incelediler. Adadakilerden çok farklı, iri ve ağırdı bu. Mantarı koparmaya çalıştılar. Ellerinde kaldı. Çünkü bu mantarın kökü yoktu. Daha da garibi yerden hemen duman çıkmaya başladı.

Korsanlar birbirlerine baktılar ve aynı anda, Bir baca bu! Diye bağıldılar.

Gerçekten de yer altındaki evin bacasını bulmuşlardı. Çocuklar, düşmanları yakındayken bacayı bir mantarla tıkıyorlardı. Bacadan yalnız duman çıkmıyor, buradan çocukların sesleri de geliyordu. Çünkü çocuklar gizli yerlerinde kendilerini güvende sandıkları için neşeyle konuşmaya dalmışlardı. Korsanlar öfkeyle onları dinlediler. Sonra da mantarı yine bacaya tıkadılar. Etraflarına baktılar ve o zaman yedi ağaçtaki delikleri de gördüler.

Smee, kılıcıyla oynuyordu. Peter Pan'ın döndüğünü söylüyorlardı. Duydun mu?

Kanca başını salladı. Derin derin düşünüyordu. Sonra usulca güldü.

Smee de bunu bekliyordu. Kaptan, planını açıkla, diye bağırdı.

Kanca, dişlerinin arasından ağır ağır, gemiye döneceğiz, dedi. Koskocaman, pek güzel bir pasta

yapacağız. Üzerine yeşil şeker de serpiştireceğiz. Aşadıda sadece bir tek oda olabilir. Çünkü bir tek baca var. Bu ahmak köstebekler her birine bir kapı gerekmediğini bilmiyorlar. Bundan da anneleri olmadığı anlaşıyor. Pastayı deniz kızlarının koyuna bırakacağız. Bu çocuklar her zaman orada yüzüyor ve deniz kızlarıyla oynuyorlar. Pastayı orada bulacak ve hemen yiyecekler. Çünkü anneleri olmadığı için çok tatlı ve nemli bir pastayı yemenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlar. Neşeyle bir kahkaha attı. Ve pastayı yedikten sonra hepsi de ölecek.

Smee Kanca'yı gitgide artan bir hayranlıkla dinlemiştı. Şimdiye kadar duyduğum, en güzel, en kinci plan bu! diye bağırdı.

Kanca'yla Smee sevinçle şarkı söylemeye başladılar.

Kanca'yla el sıkıştın mı?

Kemiklerinin yerlerinde yelller eser.

Ama şarkıyı tamamlayamadılar. Çünkü o sırada duydukları bir ses duraklamalarına neden oldu. Önce bu pek hafif bir sestti. Ama yaklaştıkça daha iyi işitilir bir hal aldı.

Tık tık tık tık...

Kanca bir ayağı havada öyle kala kalmıştı. Titriyordu. Timsah... diye inledi. Sonra da koşarak kaçmaya başladı.

Yardımcısı da onu izledi.

Gerçekten de gelen timsahtı. Hayvan, şimdi diğer korsanların peşine takılmış olan Kızılderililerin yanından geçmişti. Sürüne sürüne Kanca'yı izledi.

Çocuklar da tekrar ortaya çıktılar. Ama tehlike o gece için hala sona ermiş değildi. Çünkü bir iki dakika sonra Soylu koşarak gruba yaklaştı. Peşine bir kurt sürüsü takılmıştı. Dilleri dışarı sarkmış olan kurtlar korkunç seslerle de uluyorlardı.

Soylu yere yığılarak, Beni kurtarın, beni kurtarın! diye bağırdı.

Ama ne yapabiliriz? Ne yapabiliriz?

Peter'e ne kadar güvendikleri bu tehlikeli anda bile onu düşünmelerinden anlaşılıyordu. Hep bir ağızdan, böyle bir durumda Peter ne yapardı? diye haykırdılar. Ve hemen arkasından da eklediler. Peter kurtlara bacaklarının arasından bakardı... Eh, biz de onun gibi yapalım.

Kurtlara meydan okumanın en başarılı yolu da buydu. Hepsi birden eğilerek, bacaklarının arasından baktılar. Sanki o dakika uzadıkça uzadı. Ama bunu çabucak zafer izledi. Çocuklar bu korkunç biçimde üzerlerine gelirken, kurtlar kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırarak kaçtılar.

Soylu yerden kalktı. Diğerleri çocuğun korku dolu gözleriyle hala kurtları gördüğünü düşündüler. Ama Soylu'nun gördüğü kurtlar değildi.

Diğerleri heyecanla etrafında toplanırlarken çocuk, Şahane bir şey gördüm! diye bağırdı. Koskocaman beyaz bir kuş. O bu tarafa doğru uçuyordu.

Acaba ne tür bir kuş bu?

Soylu, şaşkın şaşkın, Bilmiyorum, dedi. Ama öyle yorgun gibi bir hali var ki. Uçarken de sık sık, Zavallı Wendy,' diye inliyor.

Zavallı Wendy mi?

Ufaklık hemen, Ah, evet, dedi. Ben Wendy adlı kuşlar olduğunu hatırlıyorum.

Wendy şimdi hemen hemen tepelerindeydi. Çocuklar kızın yakınma dolu sesini duyuyorlardı. Ama Çıngırağın daha tiz sesi onunkini bastırdı. Peri artık o dostça tavırlarını bir tarafa bırakmıştı. Durmadan Wendy'e saldırarak onu çimdikliyordu.

Çocuklar şaşkın şaşkın, Merhaba, Çıngırak, diye seslendiler.

Çingirak karşılık verdi. Peter, bu Wendy'i vurmanızı istiyor.

Çocuklar Peter'in emirlerinin nedenlerini hiç sormazlardı. Saf saf, Peter'in istediğini yapalım, diye bağırıştılar. Haydi, gidip oklarımızla yaylarımızı alalım.

Düdük dışında diğerleri ağaçlardaki deliklerden aşağı indiler. Düdüğün okuyla yayı yanındaydı. Bunu gören Çingirak sevinçle küçücük ellerini uğuşturdu.

Çabuk, Düdük, çabuk? diye bağırdı. Peter buna çok memnun olacak.

Düdük, heyecanla oku yaya taktı. Yana çekil, Çingirak! diye haykırarak oku attı. Wendy, ağır ağır yere düştü. Ok göğsüne saplanmıştı.

Küçük ev

Şapşal Düdük, büyük bir kahramanmış gibi bir tavırla Wendy'nin başına dikildi. O sırada diğer

çocuklar da ok ve yaylarıyla ağaçların gövdelerinden dışarı fırladılar.

Düdük gururla, Çok geç kaldınız, diye açıkladı. Wendy'i ben vurdum bile. Peter beni kutlayacak..

Çıngırak yukarıda, Ahmak, sen de! diye bağırdı, sonra da çabucak uçarak saklandı.

Diğerleri onu duymadılar. Hepsi de Wendy'nin etrafını sarmışlardı. Kıza bakarken ormana da korkunç bir sessizlik çöktü. Eğer Wendy'nin kalbi çarpsaydı bu derin sessizlikte bunu duyacaklardı.

İlk konuşan ufaklık oldu. Bu kuş değil ki... Sesi korku doluydu. Galiba o bir hanım.

Düdük, Bir Hanım mı? Diye mırıldandı. Titremeye başlamıştı.

Soylu boğuk boğuk, Ve biz onu öldürdük, dedi.

Hepsi de kasketlerini çıkardılar.

Kıvırcık, Durumu Şimdi anladım... diye inledi. Peter onu bize getiriyordu. Üzüntüyle kendisini yere attı.

İkizlerden biri, Sonunda bize bakacak bir anne bulmuŐtuk, dedi. Ve sen DÜdük, onu öldürdün.

DÜdüğe acıyorlardı. Ama kendilerine daha da çok acıtmaktaydılar. DÜdük onlara doğru bir adım atınca hepsi de çocuğa arkalarını döndüler.

DÜdüğün yüzü bembeyaz kesilmişti ama çocukta Şimdi eskiden hiç görölmeyen bir ağırbaŐlılık vardı. Bu işi ben yaptım. Rüyamda hanımları gördüğüm zaman onlara, 'Güzel anneciğim, güzel anneciğim,' diyordum. Sonunda gerçekten bir anne geldi ve ben onu vurdum. Uzaklaştı.

Diğerleri ona acıyarak, Gitme, diye bağırdılar.

DÜdük titreyerek, Gitmem gerekiyor, diye karşılık verdi. Peter'den öyle korkuyorum ki.

Bu acılı anda hepsinin de yüreklerinin ağızlarına gelmesine neden olan bir ses duydular. Peter'in kahkahasıydı bu.

Peter! diye haykırdılar. Çünkü Başkanları dönüşünü her zaman bu şekilde haber verirdi.

Çocuklar, Onu saklayalım, diye fısıldaşarak telaşla Wendy'nin etrafını sardılar.

Yalnız Düdük onlara yaklaşmadı.

Yine o etrafta yankılanan kahkaha duyuldu ve Peter havadan karşılarına indi. Merhaba, ocuklar! diye bağırdı.

Diğerleri hemen onu selamladılar. Sonra etrafa yine derin bir sessizlik çöktü.

Peter Pan kaşlarını çatarak öfkeyle, Ben geri döndüm! diye homurdandı. Neden sevinçle bağırmıyorsunuz?

Çocuklar ağızlarını açtılar ama yine de neşeyle bağıramadılar.

Fakat Peter müjdesini çabucak açıklamayı istediği için bu duruma aldrmedi. Çocuklar size harika bir haberim var! diye haykırdı. Sonunda hepiniz için bir anne getirdim.

Çocuklar yine seslerini çıkarmadılar. Sadece Düdük diz çökerken hafif bir gürültü duyuldu.

Peter endişelenmeye başlıyordu. Onu görmediniz mi? Anneniz bu tarafa doğru uçtu.

Biri, Ah, ah... diye içini çekti.

Bir diğeri, Ne kötü gnmş bu, diye mrldandı.

Düdük ayağa kalkarak, usulca, Peter, dedi. Onu sana göstereceğim. Ama ocuklar hala inatla Wendy'nin etrafında duruyorlardı. Düdük, ekilin ikizler, diye bağırdı. Peter onu görsün.

Bu yüzden çocukların hepsi de gerilemek zorunda kaldılar.

Peter uzun uzun Wendy'e baktı. Ne yapacağını da bilmiyordu. şöyle gülünç bir şekilde uçarak,

buradan uzaklaşsam, diye düşündü. Onu görmeyeceğim bir yere gitsem. Bir daha da buraya gelmesem.. Ben bunu yaparsam çocuklar da beni memnurlukla izlerler.

Ama o oku da görmemezlikten gelemezdi. Oku Wendy'nin göğsünden çekip çıkararak gruba döndü.

Sert sert, Bu kimin oku? diye sordu.

Diz üstü çökmüş olan Düdük, Benim, Peter, dedi.

Ah, alçak. Peter oku bir hançer gibi kullanmak için havaya kaldırdı.

Düdük gerilemedi. Giysisinin göğsünü açarak, Sapla, Peter, dedi. İyice sapla.

Peter oku iki kez kaldırdı, iki seferinde de eli yanına düştü. Şaşkın şaşkın, saplayamıyorum... diye mırıldandı. Bir şey elimi tutuyor.

Hepsi de şaşkın şaşkın Başkanlarına baktılar. Yalnız Soylu, Wendy'e bir göz attı. İyi de oldu bu.

Çocuk, Seni o engelliyor, diye bağırdı. Wendy hanım!

Koluna bakın.

Gerçekten de Wendy elini kaldırmıştı. Soylu, kızın üzerine eğilerek saygıyla onu dinledi. Sonra da galiba 'Zavallı Düdük' diye fısıldadı.

Peter kısaca, O yaşıyor, dedi'.

Ufaklık hemen bağırdı. Wendy hanım yaşıyor.

Peter kızın yanına diz çöktü ve o zaman düğmeyi de buldu. Bunu hatırlıyorsunuz değil mi? Peter, Wendy'e bir düğme vermiş, kız da bunu bir zincirle boynuna asmıştı.

Peter, Bakın, dedi. Ok buna çarpmış. Bu benim Wendy'e verdiğim öpücük.

Ufaklık hemen atıldı. Ben öpücükleri hatırlıyorum. Göster bakayım. Evet, bu gerçekten bir öpücük.

Ama Peter onu duymadı. Wendy abuk iyileş, diye yalvarıyordu. Sana hemen denizkızlarını göstereceğim. Tabii Wendy ona karşılık veremedi. Çünkü bayılmıştı. Ama yukarıdan üzüntülu bir inilti geldi.

Kıvırcık, Çıngırağı duyuyor musunuz? diye sordu. Wendy ölmediğı için ağlıyor.

Ondan sonra da Peter'e perinin suçunu açıklamak zorunda kaldılar. Peter çok kızdı. Çocuklar onu şimdiye kadar bu kadar öfkeli görmemişlerdi.

Peter, Dinle Tamirci Çıngırak! diye kükredi. Bundan sonra senin arkadaşın değilim. Buradan git ve bir daha da gelme.

Çıngırak çocuğun omzuna konarak ona yalvardı. Ama Peter onu silkeleyip attı. Ancak sonunda Wendy tekrar elini kaldırdığı zaman Peter biraz yumuşadı.

İyi ya... Şimdi git. Çıngırak. Bir hafta da gelme, dedi.

Çıngırak, Wendy elini kaldırdığı için ona minnet duydu mu sanıyorsunuz? Ne gezer? O anda kızı çimdiklemeyi öyle istedi ki. Tabii periler acayip yaratıklardır. Onları çok iyi anlayan Peter da zaman zaman perileri yumruklar.

Ama şimdi yarı baygın haldeki Wendy için ne yapacaklardı?

Kıvırcık, Onu aşağıya, eve götürelim, diye önerdi.

Ufaklık hemen, Tabii, diye atıldı. Anneler için her zaman böyle yapılması gerekir.

Peter başını salladı. Olmaz, olmaz. Ona dokunmamalısınız. Bu saygısızlık olur.

Ufaklık çabucak, Ben de öyle düşünüyordum, diye mırıldandı.

Düdük, Ama orada yatarsa ölür, dedi.

Ufaklık, Evet, tabii ölür ya, diye karşılık verdi.
Ama çare de yok.

Peter bağırdı. Pekâlâ, da var. Hemen Wendy'nin etrafına küçük bir ev yapalım.

Biraz sonra bir düğünden bir gece önce terzilerin yaptıkları gibi harıl harıl çalışıyorlardı. Sağa sola koşuyor, yatak getirmek için aşağıya iniyor, çalı çırpı toplamak amacıyla yukarıya çıkıyorlardı. Tam o sırada John'la Michael çıka gelmezler mi? İki kardeş yerde ağır ağır ilerlerken birdenbire uykuya dalıyorlardı. Sonra uyanıyor, bir adım daha atıyor, yeniden dalıp gidiyorlardı.

Michael, John, John, diye bağıırıyordu. Uyan artık. Nana nerede, John? Ya annem?

O zaman John gözlerini oğuşturarak, bu doğru, diye mırıldanıyordu. Biz gerçekten uçtuk.

İki kardeş Peter'i gördükleri zaman çok sevindiler. Merhaba, Peter, diye haykırdılar.

Çocuk dostça bir tavırla karşılık verdi. Merhaba. Onları unutmuş gibi bir hali vardı. Dikkatle Wendy'nin yanında yürüyor, onun boyunu ölçmeye çalışıyordu. Böylece evin ne kadar büyük olması gerektiğini anlayacaktı. Tabii içeride masa ve iskemleler için de yer bırakacaktı.

John'la Michael bir süre onu seyrettiler. Sonra da, Wendy uyuyor mu? diye sordular.

Evet.

Michael ağabeyine döndü. John, gel Wendy'i uyandıralım da bize akşam yemeği yapsın. Aynı anda ev yapmak için dallar getiren çocukları gördü. Şunlara bak diye bağırdı.

Peter tam bir başkana yakışacak bir sesle, Kıvırcık, dedi. Bu çocukların da evin yapılmasına yardım etmelerini sağla.

Emredersiniz, efendim.

John haykırdı. Ev yapmak mı?

Kıvırcık açıkladı. Wendy için.

John pek şaşırdı. Wendy için mi? Ama o bir kız sadece.

Kıvırcık başını salladı, işte bu yüzden hepimiz de ona hizmet ediyoruz.

Siz mi? Siz Wendy'e mi hizmet ediyorsunuz? Peter, Evet, dedi. Siz de öyle. Haydi bakalım. Çocuklar, şaşırın iki kardeşi dal kesip taşımaları için sürükleyerek götürdüler.

Peter, önce iskemleler ve ocağın paravanası yapılınsın, diye emretti. Ondan sonra evi hepsinin etrafına yaparız.

Ufaklık, Tabii ya, dedi. Bir ev böyle yapılır. Bunu şimdi hatırladım.

Peter her şeyi düşünüyordu. Ufaklık, bir doktor getir, diye emir verdi.

Ufaklık hemen, Emredersiniz, efendim, dedi. Sonra da başını kaşıyarak gözden kayboldu. Ama

Peter'e itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Bir dakika sonra döndüğü zaman başına John'ın şapkasını giymişti. Yüzünde de ciddi bir ifade vardı.

Peter ona doğru gitti. Affedersiniz, efendim, siz doktor musunuz?

Böyle zamanlarda Peter'le diğer çocuklar arasında bir fark olurdu. Diğer çocuklar bunun bir oyun olduğunu bilirlerdi. Peter için ise hayalle gerçek birbirinin aynıydı. Bu bazen çocukları endişelendirirdi. Özellikle sanki yemek yemiş gibi yapmak zorunda kaldıkları zaman. Oyundan vazgeçtikleri zaman ise Peter ellerinin üzerine vururdu.

Ellerinin üzeri iyice çatlamış olan Ufaklık endişeyle, Evet, küçük adam, diye karşılık verdi.

Peter, Bu Hanım çok hasta, efendim, diye açıkladı.

Kız ayaklarının dibinde yatıyordu. Ama Ufaklık akıllılık ederek Wendy'i görmezlikten geldi. Vah vah vah... Diye mırıldandı. Hasta nerede yatıyor?

Şu ilerideki koruda.

Ufaklık, Onun ağzına camdan bir araç koyacağım, diye başını salladı. Sanki öyle yapıyormuş gibi davrandı. Peter bekliyordu. Camdan aracın alınacağı an ikisi de endişelendiler. Peter, Hasta nasıl? diye sordu.

Ufaklık Ah, ah, diye gülümsedi. Hasta böylece iyileşti. Ufaklık, Bu gece yeniden uğrarım, dedi. Kendisine sığır et suyu verin. Bunu emzikli bir çay fincanına koyun.

Ama Ufaklık daha sonra John'ın şapkasını çıkarırken derin derin nefes aldı. Güç durumlardan kurtulduğu zaman hep böyle yapardı.

O sırada ormanda balta sesleri yankılanıyordu. Güzel bir ev için gereken şeylerin hemen hepsi Wendy'nin ayakucuna yığılmıştı.

Çocuklardan biri, Annemizin nasıl bir evden hoşlandığını bilseydik... diye mırıldandı.

Bir diğeri bağırdı. Peter! Wendy hanım uykusunda kımıldanıyor!

Üçüncü bir çocuk, Ağzını açıyor, diye haykırdı. Saygıyla Wendy'nin ağzının içine bakıyordu. Aman, çok hoş.

Peter zıpladı. Çok sevindim. Wendy, şimdi nasıl bir ev istediğini şarkıyla söyle.

Wendy hemen gözlerini açmadan şarkıya başladı.

Güzel bir evim olsaydı,

Evlerin en küçüğü.

Duvarları kırmızı

Damı yosun yeşili olsaydı.

Bunu duyan çocuklar neşeyle güldüler. Şansları vardı. Getirdikleri dallara kırmızımsı yapışkan öz suyu yayılmıştı. Yerler ise yeşil kara yosunlarıyla kaplıydı.

Çocuklar küçük evi yaparlarken bir şarkı da söylediler.

Küçük duvarlarla damı yaptık

Pek güzel bir kapı da açtık.

Şimdi söyle Wendy anne

Başka daha ne istersin?

Kız bunu biraz da aç gözlülükle cevapladı.

Ah, şimdi bana gereken

Şirin pencereler.

Güzel güller açmalı

Ve pencerelerden içeri bakmalı.

Çocuklar birer yumrukta pencereleri açtılar. Panjur yerine iri sararmış yaprakları taktılar. Ama güller?.. Peter sert sert, Güller! diye bağırdı.

Çocuklar çabucak duvarları dünyanın en güzel güllerinin sarmış olduğunu hayal ettiler.

Ev pek güzel olmuştu...

Her halde Wendy de içeride çok rahattı ama tabii kızı artık göremiyorlardı. Peter bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, küçük ayrıntıların da yerine getirilmesi için emirler yağdırıyordu. Keskin gözlerinden hiç bir şey kaçmıyordu.

Çocukları tam her şeyin bittiğini sandıkları bir sırada Peter, Kapının tokmağı yok, dedi. Çocuklar çok utandılar.

Ama Düdük ayakkabısının topuğunu verdi. Gerçekten pek güzel bir tokmak oldu bu.

Çocuklar, Artık ev tamam, diye düşündüler. Ama yanılmışlardı.

Peter, Hani baca? diye sordu. Evin bacası olması gerekmez mi?

John da bilgiç bir tavırla, Tabii ya, dedi. Bir baca olması şart.

Peter ona baktı. John, şapkasını bulup başına geçirmişti. Peter'in aklına bir şey geldi o zaman. Şapkayı kaparak tepesini deldi. Ve bunu dama yerleştirdi.

Küçük ev böyle güzel bir bacası olduğu için pek sevindi.

Sanki sağ olun, diyormuş gibi bacadan hemen duman çıkmaya başladı.

Eh, ev artık gerçekten tamamlanmıştı. Şimdi geriye kapıya vurmak kalıyordu.

Peter, arkadaşlarını uyardı. Üstünüze başınıza çeki düzen verin, ilk izlenimler çok önemlidir.

Çocukların, ilk izlenimler nedir? diye sormalarına da sevindi. Çünkü bunu kendisi de

bilmiyordu. Neyse ki çocuklar kılıklarını düzeltmeye dalmışlardı.

Peter, terbiyeli terbiyeli küçük evin kapısına vurdu.

Şimdi bütün ormana derin bir sessizlik çökmüştü. Ağaçlar da çocuklar kadar sessizdiler. Etrafta çıt çıkmıyordu. Sadece bir dala konmuş olan Çıngırak bu sahneyi seyrediyor ve açık açık da alay ediyordu.

Çocuklar ise, Acaba kapıyı kimse açacak mı? diye düşünüyorlardı. Kapıyı bir hanım açarsa, acaba o nasıl bir kimse olacak?

Kapı açılarak bir hanım dışarı çıktı. Wendy'di bu. Çocukların hepsi de kasketlerini çıkardılar.

Wendy pek şaşırdı, çocuklar ise onun tam umdukları gibi olduğuna karar verdiler.

Wendy, Neredeyim? diye sordu.

Tabii ilk konuşan Ufaklık oldu. Çocuk hemen, Wendy hanım, diye atıldı. Bu evi sizin için yaptık. .

Soylu bağırdı. Lütfen evi çok beğendiğinizi söyleyin!

Wendy, Ah, diye mırıldandı. Sevgili, güzel ev...

Çocukların duymayı istedikleri de tam bu sözlerdi işte.

Sonra hepsi de yere diz çökerek ellerini kıza doğru uzattılar. Ah, Wendy Hanım, bizim annemiz olun.

Wendy'nin gözleri pırıl pırıldı. Olmam gerekli mi? Tabii bu çok hoş bir durum. Ama anlayacağınız ben küçük bir kızım. Bu konuda hiç bir deneyimim yok.

Peter, Bu önemli değil, dedi. Sanki oradakilerin içinde bu konuyu sadece kendisi biliyormuş gibi konuşmuştu. Oysa çocukların arasında bu konuda

bilgisi en az olan Peter'di. Bize bütün gereken iyi bir anne.

Wendy, Ah, diye derin bir nefes aldı. Ben de gerçekten öyle bir insan olduğumu düşünüyorum.

Hepsi de, Gerçekten öylesiniz, diye bağırdılar. Gerçekten. Biz bunu sizi görür görmez anladık.

Wendy, Pekâlâ, dedi. Elimden geleni yapacağım. Hemen içeri girin bakayım, yaramaz çocuklar. Ayaklarınızın ıslanmış olduğundan eminim. Sizi yatırmadan önce Kül Kedisi'ni anlatacak kadar zamanım da var.

Çocuklar eve girdiler. Bilmiyorum, içeride hepsi için yer var mıydı? Ama insan olmayan ülkede küçücük bir yere bile sığabilir.

Böylece çocuklar için Wendy'nin yanında geçirecekleri bir çok geceden ilki başlamış oldu. Wendy daha sonra onları ağaçların altındaki evlerinde yataklarına yatırarak üzerlerini örttü. Ama

kendisi küçük evinde uyudu. Peter ise, kılıcını çekerek dışarıda nöbet bekledi. Çünkü kurtların dolaştığı, korsanların ise uzaklarda bağırıp çağırarak şarkı söyledikleri duyuluyordu.

Panjurlardan ışık süzülen ve bacasından dumanlar çıkan küçük ev karanlıkta pek güvenli ve şirin gözüküyordu.

Peter bir süre sonra elinde kılıcı uykuya daldı. Bir şölenden dönen bazı sarhoş periler de çocuğun üzerinden atlamak zorunda kaldılar. Onun yerinde başka çocuk olsaydı türlü muzipliğe de kalkıştırlardı. Ama Peter'in sadece burnunu sıkarak yollarına devam ettiler.

Yerin altındaki ev

Peter sonraki sabah ilk iş ağaç seçmek için Wendy, John ve Michael'ın ölçülerini aldı.

Kancanın çocukların her birinin ayrı ağacı olduğu için onlarla alay ettiğini anımsayacaksınız. Ama aslında bunun nedeni korsanın bilgisizliğiydi. Çünkü ağaç bir çocuğa uymadığı takdirde aşağı inip çıkmak zorlaşıyordu. Ve çocukların hiçbirinin de boyu eni, bir diğ erininkinin eşi değildi. Uygun ağaç bulduktan sonra yukarıda nefesinizi tutuyor ve gereken hızla aşağıya iniyordunuz. Yukarı çıkmak için ise sırayla soluk alıp veriyor ve omuzlarınızı oynatıyordunuz. Tabii bu bakımdan ustalaştığınız zaman bütün bunları hiç düşünmeden yapıveriyordunuz.

Ama bunun için insanın ağacına uyması çok gerekliydi. Peter, bu ağaç konusunda çocukların ölçüsünü bir terzi dikkatiyle alıyordu. Ama arada yine de bir fark vardı: neticede giysileriniz size uyacak şekilde yapılır. Olmayan ülkede ise çocuklar ağaca uyacak biçime sokuluyordu. Genellikle kolayca

yapılıyordu bu. Çünkü bir çocuk üzerine ya çok fazla ya da az şey giymiş oluyordu. Ama insanın vücudunun olmayacak yerlerinde çıkıntılar bulunduğu ya da uygun tek ağaç acayip bir biçimde olduğu zaman Peter bir şeyler yapıyordu. O zaman insan ağaca uyuveriyordu. Tabii ağaca uyulduktan sonra bunun sürdürülmesi de gerekiyordu. İşte bu da bütün ailenin formunu korumasını sağlıyordu. Wendy de bu durumu sevinçle öğrendi.

Wendy'le Michael daha ilk denemede ağaçlarına uyuverdiler. Ama John da ufak tefek bazı değişikliklerin yapılması gerekti.

Birkaç günlük bir çalışmadan sonra üç kardeş kolaylıkla aşağıya inip yukarı çıkmaya başladılar.

Çok geçmeden de yerin altındaki evlerini pek sevdiler, özellikle Wendy. Burası bütün evlerin olması gerektiği gibi bir tek odadan oluşuyordu. Balığa çıkmak istediğiniz zaman evin tabanını

kazabiliyordunuz. Sonra yerden pek güzel renkli mantarlar çıkıyordu. Çocuklar bunları iskemle gibi kullanmaktaydılar. Bir yok ağacı odanın ortasından çıkmakta ısrar ediyordu. Ama ağacı her sabah tabanın hizasından buduyorlardı. Ağaç çay zamanına kadar altmış santimi buluyordu. Çocuklar o zaman bunun üzerine bir kapı koyarak, bir masa oluşturuyorlardı. Sofradan kalkar kalkmaz ağacı tekrar kesiyor ve böylece oynamak için de bol yer sağlıyorlardı. Evde koskocaman bir ocak da vardı. Bu yakmak istediğiniz de herhangi bir yerde beliriveriyordu. Wendy bunun önüne bitki liflerinden yapılmış bir ipi gerdirmişti. Yıkadığı çamaşırları buna asıyordu. Yatağı gündüzleri duvara dayıyor, akşamları altı buçukta indiriyorlardı. Karyola o zaman odanın hemen hemen yarısını kaplıyordu. Michael dışında bütün çocuklar yatakta kutudaki sardalyeler gibi yatıyorlardı, işaret vermedikçe

dönmemek konusunda kesin bir kural konulmuştu. Böyle bir işaret verildiği zaman bütün çocuklar aynı zamanda diğer taraflarına dönüyorlardı. Michael'in de aslında orada yatması gerekirdi. Ama Wendy bir bebek olmasını istemişti. Çocukların en küçüğü de Michael'di. işte bu yüzden kız, kardeşini sepete yatırarak duvara asıyordu.

Basit bir evdi onlarınki. Bir duvarda, küçük bir girinti vardı. Bir kuş kafesi kadar bir yerd burası. Bu yerin peri çingırağın özel dairesi olduğunu açıklamalıyız. Girintinin önüne bir perde asılmıştı. Çingırak, giyinip soyunacağı zaman bu perdeyi hemen kapardı. Onun odası gerçekten pek süslü ve güzeldi. Çingırak mevsim çiçeklerine göre yatak örtüsünü değiştirdi. Peri mağazasından yaldızlı çerçeveli bir ayna almıştı. Yerdeki halı parlak renkliydi. Çingırak ayrıca tavana bir avize de asmıştı ama bu daha çok göstermelikti. Çünkü peri odasını

kendisi aydınlatıyordu. ingirak, ocukların odasını pek aşağı görüyordu.

Ama Wendy, bayılıyordu buraya. Yaramaz oğulları yüzünden çalıŐıp duruyordu kız. Hatta bazen haftalarca evden yukarı çıkmadığı da oluyordu, özellikle yemek piŐirmek çok zamanını alıyordu Wendy'nin. Genellikle yer elması, Hindistan cevizi, muz, kızarmış et yiyorlardı. Ekmek ağacının meyvelerini da kızartıyorlardı. Ama ne zaman gerçek, ne zaman hayali yemek yiyeceklerini de bilmiyorlardı çocuklar. Çünkü bu daha çok Peter'in keyfine bağlı bir Şeydi. Peter, oyunun bir parçası olduğu takdirde gerçekten yemek yiyordu. Ama diğer taraftan oburluktan da hoşlanmıyordu. Hayal kurmak ise Peter için gerçekten farksızdı. Bu yüzden bir yemek sırasında onun ŐiŐmanladıđını gözlerinizle görebilirdiniz. Tabii bu yemek sorunu sıkıcı bir Şeydi ama ocuklar BaŐkanlarını dinlemek zorundaydılar.

Ve Peter'e ağacına göre gevşek bir hal almaya başladığınızı kanıtladığınız zaman bol bol yemek yemenizde izin veriyordu.

Wendy dikiş dikmek ve yama yapmaktan en çok çocuklarını yatırdıktan sonra hoşlanıyordu. O vakit kendi deyimiyle, soluk alacak zaman buluyordu. Bu saatlerde çocuklarına yeni giysiler dikiyor, eskilerinin dizlerine iki kat yamalar yapıyordu. Çünkü giysiler en çok buralardan yırtılıyorlardı.

Wendy, bir sepet dolusu topukları delinmiş çorapla ocağın önüne yerleştiği zaman, ellerini açarak, Ah, ah, diye bağıriyordu. Bazen çoluğu çocuğu olamayan kimselere özeniyorum.

Ama böyle bağırirken yüzünde de çok mutlu bir ifade oluyordu.

Wendy'nin çok sevdiği kurt yavrusunu anımsıyorsunuz değil mi? Hani hikâyenin başında sözünü etmiştik. Neyse... Kurt yavrusu Wendy adaya

geldikten kısa bir süre sonra onun yakında olduğunu öğrenerek kızı aradı. Wendy'le kurt birbirleriyle sarmaş dolaş oldular. Ondan sonra da Kurt yavrusu Wendy'nin peşinden her yere gitmeye başladı.

Zaman geçerken Wendy geride bıraktığı çok sevdiği annesiyle babasını düşünüyormuydu Bu zor bir soru. Çünkü Olmayan Ülkede zamanın nasıl geçtiğini anlatmak zordur. Bu aylara ve güneşlere göre saptanır. Ve bu ülkede dünyanın diğer yerlerinkinden çok daha fazla ay ve güneş de vardır. Ama korkarım Wendy aslında annesiyle babası için pek endişelenmiyordu. Onların uçarak girmesi için oda penceresini açık tutacaklarına iyice inanıyordu. Bu yüzden de içi rahattı. Kızı zaman zaman üzen John'un Bay ve Bayan Darling'i bir zamanlar tanıdığı kimseler gibi ilgisizce hatırlamasıydı, Michael ise Wendy'nin gerçek annesi olduğuna inanmaya hazırdı. Bunlar kızı biraz korkutuyordu. Görevini

yapmayı çok isteyen Wendy eski yaşamlarını kardeşlerinin kafasına sokabilmek için okuldakine benzer sınav soruları hazırlıyordu. Diğer çocuklar bunu pek ilginç buluyor ve onlar da sınava girmekte ısrar ediyorlardı. Kendilerine birer taş tahta da yapmışlardı. Masanın başına geçerek Wendy'nin başka bir taş tahtaya yazdığı soruları elden ele dolaştırıyor ve karşılıkları uzun uzun düşünüyorlardı. Aslında olağan sorulardı bunlar.

Annenizin gözleri ne renkti?

Kim daha uzundu? Anneniz mi yoksa babanız mı?

Anneniz sarışın mıydı yoksa esmer mi?

Kabilse üç soruyu da cevaplayınız.

Son tatilinizi nasıl geçirdiğinizi 40 kelimeyle anlatın. Ya da annenizle babanızın karakterlerini karşılaştırın.

Aşağıdaki sorulardan sadece birini cevaplayın:

1. Annenizin gülüşünü tanımlayın.

2. Annenizin tuvaletini anlatın.

3. Köpek kulübesini ve içinde oturan kimseyi anlatın. Evet, Wendy böyle olağan sorular soruyordu işte. John'un bu konuda yaptığı hatalar da gerçekten korkunçtu. Tabii bütün soruları sadece bir tek çocuk cevaplıyordu. Ufaklıktı bu. Çocuk, birinci olacağını da umuyordu. Ama verdiği karşılıklar çok gülünçtü. Bu yüzden her zaman sonuncu oluyordu. Gerçekten üzülecek bir durumdu. Peter yarışmaya katılmıyordu. Bir kere Wendy dışında bütün annelerden nefret ediyordu. Sonra adada okuma ve yazma bilmeyen tek çocuk da oydu. Bir tek küçücük kelimeyi bile yazmasını öğrenmemişti. Ama Peter sınav gibi şeylerin çok üstünde olduğunu da iddia ediyordu.

Ha, aklımıza gelmişken... Sorular hep geçmişe göre hazırlanıyordu. Yani annenizin gözleri ne

renkti? Anlayacağınız Wendy de bazı şeyleri unutmaya başlıyordu.

Peter çoğu zaman grubu bırakarak yalnız başına bir yerlere gidiyordu. Geri döndüğü zaman kimse onun kesinlikle bir serüvene karışıp karışmadığını da bilemiyordu. Çünkü çocuk bazen bu serüveni tamamiyle unutuyor ve bundan söz etmiyordu. Sonra çocuklar dışarı çıkıyor ve onun yendiği korsanın ölüsünü görüyorlardı. Ya da Peter uzun uzun yaptıklarından söz ediyordu. Ama çocuklar bu sefer de korsanın ölüsünü bulamıyorlardı. Peter bazen eve başı sargılar içinde dönüyordu. Wendy o zaman çocuğun kafasını ılık suyla yıkıyordu. Ama yine de emin olamıyordu. Ancak Wendy birçok serüvenin doğru olduğunu da biliyordu. Çünkü kız kendisi de bunlara katılmıştı.

Bütün bu serüvenleri anlatırsak bu kitap iyice uzar. Sözlükler kadar kalın bir hal alır.

Acaba bu serüvenlerden hangisini seçsek? Belki de yazı tura oynamak daha doğru olur.

Evet, parayı attım ve koyla ilgili hikâye kazandı. Şimdi bu yüzden, Keşke uçurum, pasta ya da Çingırağın yaprakları hikâyesi kazanmış olsaydı, diye düşünüyorum.

Tabii yeniden yazı tura oynar ve bunlardan birini seçebilirim. Ama galiba koy serüvenini anlatmak daha akıllıca bir şey olacak.

Deniz kızlarının koyu

Eğer gözlerinizi kaparsanız ve şanslılarsanız karanlıkların arasında uçuk renkli, güzel bir su görürsünüz. Gözlerinizi iyice yumarsanız o zaman bu su şekil almaya başlar. Renkler iyice parlaklaşır. Göz kapaklarınızı daha da sıkarsanız bu renkler alev alır sanki. Ama tam bundan önce sözünü ettiğim koyu da görürsünüz. İşte asıl! Dünyada koyu ancak bu

şekilde, bir an, mutlu bir an görebilirsiniz. Eğer iki dakika görebilirsanız o zaman da dalgaların kumsala vurmasını seyrederek ve deniz kızlarının şarkılarını da duyarsınız.

Çocuklar genellikle uzun yaz günlerini bu koyda geçiriyorlardı. Yüzüyor, suyun yüzünde yatıyor, deniz kızı oyunları oynuyorlardı. Bu sözlerimize bakıp da deniz kızlarının onlarla dost olduklarını sanmayın. Durum tersindeydi. Hatta Wendy adada bulunduğu sırada deniz kızlarının kendisine dostça bir tek söz söylemeleri yüzünden üzöldü durdu. Kız, usulca koyun kıyısına indiğı zaman onları görüyordu, özellikle deniz kızları kazazede kayasının üzerinde güneşlenmekten hoşlanıyorlardı. Orada yatıyor ve saçlarını Wendy'i sinirlendiren bir tavırla tembel tembel tarıyorlardı. Kız bazen da usul usul yüzerek onlara yaklaşıyordu. Ama deniz kızları sonra Wendy'i fark ediyor ve suya dalarak ortadan kayboluyorlardı.

Üstelik Wendy'e kuyruklarıyla su da sıçratıyorlardı. Kazara değil bilerek.

Bütün çocuklara da aynı şekilde davranıyorlardı. Tabii Peter dışında. Peter Kazazede kayasında deniz kızlarıyla uzun uzun konuşuyordu. Onlar küstahlaştıkları zaman da mahsus kuyruklarının üzerine oturuyordu. Peter, deniz kızlarından birinin tarağını da Wendy'e armağan etti.

Deniz kızlarını seyretmenin en ilginç zamanı ayın tam halini aldığı gecelerdi. Deniz kızları böyle gecelerde bağıyor, inler gibi acayip sesler çıkarıyorlardı. Ama koy o zaman ölümlü insanlar için tehlikeli bir yer halini de alıyordu. Şimdi anlatacağımız akşama kadar da Wendy koyu ay ışığında hiç görmemişti. Bunun nedeni korkması değildi. Çünkü nasıl olsa Peter onunla birlikte gelirdi. Asıl neden Wendy'nin saat yedide yatma kuralını uygulamasıydı. Ama kız çoğu günler yağmurdan

sonra koya iniyordu. Böyle zamanlarda çok sayıda denizkızı su kreleriyle oynamaya geliyorlardı. Denizkızları için gökkuşaağı suyundan yaptıkları bu küreler bir tür toptu. Bunlara neşeyle kuyruklarıyla vurarak topları birbirlerine atıyor, küreler patlayıncaya kadar onları gkkuşaağının içinde tutmaya çalışıyorlardı.

Bazen bu koyda bir seferde yüzlerce denizkızı oynuyordu. Seyredilmeye değecek bir sahneydi bu. Ama ocukların onlara katılmaya kalkıştıkları an denizkızları ortadan kayboluyorlardı. Çocuklar o zaman kendi başlarına oynamak zorunda kalıyorlardı. Ama denizkızları onları gizlice gözetliyor ve zaman zaman fikirlerinden yararlanmaktan geri kalmıyorlardı. Örneğin John, kürelere elle değil de kafayla vurma yöntemini çıkarmıştı, Denizkızı kaleciler de çok geçmeden onu taklide başladılar.

John'un Olmayan Ülkede bıraktığı anılardan biri de bu oldu.

Çocukların, öğle yemeğinden sonra kayaların üzerinden uzanarak yarım saat dinlenmelerini seyretmek de hoştu. Wendy onların böyle yapması konusunda ısrar ediyordu. Yemek hayali olsa bile çocuklar gerçekten dinleniyorlardı. Güneşte yatıyorlar, Wendy ise kurumlu bir tavırla onların yanında oturuyordu.

Yine böyle bir gündü... Hepsi de Kazazedeler kayasına çıkmışlardı. Bu, büyük yataklarından daha geniş sayılmazdı. Ama çocukların hepsi de fazla yer kaplamamasını biliyorlardı. Çocuklar uyukluyorlardı. Ya da gözlerini kapatmışlardı. Wendy bakmadığı zaman çabucak muziplikle birbirlerini çimdikleyiveriyorlardı. Kız ise dikkatle dikiş dikiyordu.

O böyle işine dalmışken koyda bir değişiklik oldu. Suyun yüzü sanki ürpermeye başladı. Güneş kayboldu. Gölgeler suyun yüzüne yayılarak onu soğuttular. Wendy artık iğnesini iyice göremediği için iplik geçiremiyordu buna. Başını kaldırdığı zaman pek neşeli olan koy birdenbire kıza tehlikeli ve düşmanca bir yer gibi gözüktü.

Wendy akşam olmadığını biliyordu. Ama gece kadar karanlık bir şey gelmişti galiba. Hayır, bundan daha da kötü bir şey. Bu henüz gelmemiştir. Sadece gelmek üzere olduğunu açıklamak için suların yüzünü öyle karıştırmıştı. Neydi bu?

Wendy o zaman Kazazedeler Kayası konusundaki hikâyeleri hatırladı. Kazaya uğrayanlar buraya çıkarlardı. Bir de kötü kaptanlar bazı denizcileri boğulmaları için oraya bırakır sonra da gemileriyle uzaklaşırlardı. Deniz kabardığı zaman bu adamları boğulurdu. Çünkü kaya böyle zamanlarda

suların altında kalırdı. Tabii Wendy'nin çocukları hemen kaldırması gerekirdi. Yalnız bilinmeyen bir şey onlara doğru geldiği için değil. Ayrıca çocukların serinlemeye başlayan kayanın üzerinde uyumalarında doğru değildi. Ama küçük bir anneydi Wendy ve burada bilmiyordu. O sadece öğle yemeğinden sonra yarım saat dinlenilmesi kuralını ne olursa olsun uygulaması gerektiğini sanıyordu. Bu yüzden korkmasına ve çocukların seslerini duymayı çok istemesine rağmen onları yine de kaldırmadı. Hatta hafif kürek seslerini duyduğu ve yüreği de ağzına geldiği zaman çocukları uyandırmadı. Onların başlarında ayakta durarak, belirli sürenin sonuna kadar uyumalarını bekledi. Wendy bir hayli cesurdu, öyle değil mi?

Neyse ki bu çocukların arasında uyurken bile tehlikenin kokusunu alan biri vardı. Peter, ayağa

fırladı. Bir köpek gibi çabucak uyanmıştı. Birdenbire haykırarak, diğerlerinin de kalkmalarını sağladı.

Hareketsiz durarak bir elini kulağına götürdü. Sonra da Korsanlar! diye bağırdı. Çocuklar ona sokuldular.

Peter'in yüzünde acayip bir gülümseyiş belirmişti. Wendy bunu farkederek titredi. Peter böyle gülerken kimse ona bir söz söylemeye cesaret edemezdi. Hepsi de Peter'in emirlerine itaat etmek için tetikte beklediler.

Bu emir çabucak ve sert sert verildi. Hemen suya dalın.

Çocuklar fırladılar. Sanki koy birdenbire boşaliverdi. Şimdi Kazazedeler kayası tehlikeli suların ortasından yükseliyordu. Sanki kendisinde kazaya uğramıştı.

Kürek sesleri yaklaştı ve sandal gözüktü. Korsanların teknesiydi bu. Smee'le Starkey kürek

ekiyorlardı. Yanlarında bir de esir vardı. Kızılderili Prensesi Yaban Zambağı.

Kızın elleri ayakları bağlıydı. Ve Yaban Zambağı başına gelecekleri de biliyordu. Onu boğulup ölmesi için kayanın üzerine bırakacaklardı. Bu Prenses gibi bir Kızılderili için yanarak ya da işkence edilerek ölmekten daha feci bir şeydi. Çünkü kabilenin kutsal kitabında suyun altından Mutlu Av Yeri diye tanımladıkları cennete yol olmadığı yazılıydı. Ama Prensesin yüzü yine de sakindi. Çünkü o bir kabile reisinin kızıydı. Ve bu durumuna yakışacak bir şekilde de ölmesi gerekirdi.

Korsanlar kızı ağzında bıçakla tekneye tırmanırken yakalamışlardı. Gemide nöbetçi yoktu. Çünkü Kaptan Kanca, adı yüzünden gemisine kimsenin sokulamayacağını söyleyerek ğnrd. Şimdi Prenses'in lmeside geminin daha çok

korunmasını sağlayacaktı. O gece rüzgâr kızın iniltisini etrafta dolaştıracaktı.

İki korsan, birlikte getirdikleri karanlıkta kayayı, buna çarpıncaya kadar fark etmediler.

İrlandalı Smee bağırdı. Aptal, dikkat etsene! Kayaya geldik işte. Şimdi bu Kızilderili'yi kayaya çıkaracağız. Onu boğulması için burada bırakacağız.

Zavallı güzel kızı çabucak kayaya atıverdiler. Yaban Zambağı onlara karşı koyarak çırpınmayacak kadar gururluydu.

Kayanın yakınında suyun üzerinde iki baş belirmişti. Peter'le Wendy oraya yaklaşmışlardı ama korsanlar çocukların farkında değillerdi. Wendy ağlıyordu. Çünkü gördüğü ilk acıklı olay buydu. Peter ise bir çok acı olayla karşılaşmıştı ama hepsini de unutmuştu.

Peter, Yaban Zambağı'na Wendy kadar acıımıyordu. O sadece dövüşün bire karşı iki

olmasına kızmıştı. Bu yüzden Prenses'i kurtarmakta kararlıydı. Bunun kolay yolu korsanların gitmelerini beklemektir. Ama Peter hiç bir zaman kolay yolu seçmezdi.

Çocuğun yapamayacağı hiç bir şey de yoktu.

Şimdi de Kaptan Kanca'nın sesini taklit ederek, Hey, gemiciler! diye bağırdı.

Kaptan bu iki gemici birbirlerine hayretle baktılar. Onu bulamayınca Starkey, Her halde yüzerek bize doğru geliyor, dedi.

Smee sulara doğru seslendi. Kızılderili'yi kayaya bırakıyoruz.

O zaman denizden şaşılacak bir cevap yükseldi. Onu bırakın!

Bırakmak mı?

Evet. İplerini kesin ve bırakın gitsin.

Ama kaptan...

Peter, Hemen! diye kükredi. Duyuyor musunuz? Yoksa kancayı gövdelerinize saplamamı mı istiyorsunuz?

Smee fısıldadı. Çok garip...

Starkey endişeyle, Kaptanın emirlerini yerine getirelim, dedi.

Smee, Pekala, diye mırıldanarak Yaban Zambağı'nın iplerini kesti.

Kız bir deniz yılanı gibi suya dalarak gözden kayboldu.

Tabii Wendy, Peter'in bu zekice oyunu yüzünden çok sevinmişti. Ama çocuğun da mutluluk duyarak güleceğini biliyordu. Peter bu yüzden kendisini ele verebilirdi. Wendy, Peter'in ağzını kapatmak için elini uzattı.

Ama sonra da durakladı. Çünkü aynı anda Kaptan Kanca'nın sesi koyda yankılandı. Ve bu sefer konuşan Peter de değildi. Hey, sandaldakiler!

Belki de çocuk glmek üzereydi. Ama bu sesi duyunca hayretle dudaklarını büzerek ısıık çaldı.

Kaptan yine bağırdı. Hey, sandaldakiler! Wendy durumu ancak o zaman anladı. Gerçek Kaptan Kanca da sudaydı.

Adam sandala doğru yüzüyordu. Korsanlar ona ışıkla yol gösterdikleri için Kanca çok geçmeden sandala erişti. Wendy, fenerin ışıkında engelini teknenin yanına takıldığını gördü. Sonra kötü suratlı esmer adam sular sıçratarak sandala çıktı.

d patlayan Wendy yüzerek oradan uzaklaşmayı istedi. Ama Peter yerinden kımıldamak niyetinde değildi, iyice canlanmıştı. Kendisini her zamankinden daha da çok beğeniyordu şimdi. Wendy'e, Ne harikayım değil mi? diye fısıldadı. Ah, ne harikayım!

Kız da aynı fikirdeydi. Ama ocuğun n bakımından bu sözleri kendisinden başka kimse

duymadığı için de sevindi. Peter ona dinlemesini işaret etti.

İki korsan kaptanlarının neden yanlarına geldiğini merak etmişlerdi. Ama adam üzgün bir tavırla çenesini kancasına dayamış, öyle oturuyordu.

Smee'yle Starkey çekine çekine, Her şey yolunda mı, Kaptan? diye sordular.

Ama Kanca sadece uzun uzun içini çekerek karşılık verdi.

Smee, içini çekiyor, dedi.

Starkey, tekrar içini çekiyor, diye açıkladı.

Smee, üçüncü kez de içini çekti, dedi.

Ne oldu, Kaptan?

Sonunda Kanca öfkeyle, Mahvolduk, diye gürlledi. O çocuklar bir anne bulmuşlar.

Wendy çok korkmasına rağmen yine de gururlandı.

Starkey, Ah, ne felaket diye bağırdı.

Bilgisiz Smee sordu. Anne nedir?

Wendy o kadar sarsıldı ki, Ah, bilmiyor! diye haykırdı. Ondan sonra da daima bir korsanla dost olması gerektiği takdirde bunun için Smee'yi seçeceğini düşündü. Peter, Wendy'i yakaladığı gibi suyun içine çekti.

Çünkü Kanca irkilerek ayağa fırlamıştı. O ses neydi?

Starkey feneri sulara doğru uzattı. Ben bir şey duymadım.

Korsanlar o tarafa doğru bakarken acayip bir şey gördüler. Bir kuş yuvasıydı bu. Suyun üzerinde yüzüyordu. Ortasında da bir Yok kuşu oturuyordu.

Kanca Smee'nin sorusunu o zaman cevaplandırdı. Bak, işte o bir anne. Ne dersi bu! Her halde yuva suya düştü. Ama bir ana kuş yumurtalarını bırakır mı? Hayır, bırakmaz.

Sanki o eski, güzel günleri hatırlamış gibi sesi titriyordu... Ama sonra kancayı sallayarak o günleri unuttu.

Çok etkilenmiş olan Smee, yuva önünden geçerken kuşa dikkatle baktı.

Ama daha şüpheli olan Starkey, Eğer o bir anneyse, diye homurdandı. Belki de burada Peter'e yardım etmek için dolaşüyor.

Kanca yüzünü buruşturdu. Evet. Ben de bundan korkuyorum.

Smee'nin heyecanlı sesi onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Kaptan, bu çocukların annesini kaçırsak? Ondan bizim annemiz olmasını istesek?

Kanca, Bu harika bir fikir! diye bağırdı. O büyük kafasında plan hemen biçimleniverdi. Çocukları yakalayarak gemiye kaçıralım. Onları kalasın

üzerinde yürütür ve denize atarız. O zaman Wendy de bizim annemiz olur.

Wendy yine durumun ne kadar tehlikeli olduğunu unuttu. Asla olmaz!

Bu da nesi?

Ama korsanlar birşey göremediler yine. Ve rüzgârda yaprakların hışırdadığını sandılar.

Kaptan sordu. Ee, planımı beğendiniz mi? İki korsan da, Çok beğendik, dediler. Bunu kabul ediyoruz. El sıkışalım.

İşte ben de kancamı uzatıyorum. Haydi, yemin edelim. Hepsi de yemin ettiler. O sırada kayaya da çıkmışlardı. Kanca o zaman birdenbire Yaban Zambağı'nı hatırladı. Kızılderili nerede? diye sordu.

Zaman zaman Kanca'nın şakacılığı tutardı, iki korsan bu kez de öyle olduğunu sandılar.

Smee rahat rahat, işler yolunda. Kaptan, dedi. Onu salıverdik.

Kanca gürledi. Ne? Salıverdık mi, dedin? Yardımcısı kekeledi. Sen, sen öyle emrettin ya, Kaptan! Starkey de ekledi. Suların ötesinden seslendin ve onu bırakmamızı emrettin ya.

Kanca kükredi. Neler saçmalıyorsunuz! Yüzü öfkesinden kapkara kesilmişti. Ama adamlarının bu sözleri içtenlikle söylediklerini fark ederek birdenbire şaşırıldı. Hafifçe titreyerek, Çocuklar... dedi. Ben böyle bir emir vermedim. Smeemırıldandı. Bu çok garip... Hepsi de sıkıntılı sıkıntılı kımıldadılar. Kanca sesini yükseltti. Ama sesi titriyordu. Bu gece bu karanlık koyda dolaşan hayaletler! Beni duyuyor musunuz?

Tabii Peter'in sesini çıkarmaması gerekirdi. Ama o böyle bir şey yapar mı?

Çocuk hemen Kanca'nın sesiyle karşılık verdi. Hah hah hah Tabii duyuyorum.

Bu korkunç anda Kanca'nın rengi uçmadı. Ama Smee'yle Starkey korkuyla birbirlerini tuttular.

Kanca, Sen kimsin yabancı? diye sordu. Konuş!

Ses, Ben Kanca'yım, diye cevapladı. Neşeli Roger adlı geminin kaptanıyım.

Kanca boğuk bir sesle bağırdı. Değilsin! Değilsin! O ses homurdandı. Hey bir daha böyle söyle, kancayı gövdeneye saplarım.

Kanca daha uysal bir tavır takınmaya çalıştı. Adeta alçak gönüllülükle, Eğer sen Kanca'ysan, dedi Bana kim olduğumu söyle.

Ses, sen bir morina balığısın, diye güldü.

Kanca şaşkın şaşkın tekrarladı. Morina balığı mı?

İşte o zaman, ancak o zaman çok sarsıldı adam. Çünkü yardımcılarının yanından uzaklaştıklarını gördü.

Korsanlar, şimdiye kadar bizi bir morina balığımı yönetmiş, diye söylendiler. Bu gurur kırıcı bir durum.

Sanki Kanca'nın köpekleri birden bire dönmüş, kendisine hırılıyorlardı. Ama Kanca zor durumda olmasına rağmen onlara aldırmadı. Çünkü ona gereken adamlarının kendisine inanması değildi. Onun kendi kendisinin kim olduğuna inanması gerekiyordu.

Kimliğinin kendisinden uzaklaşır gibi olduğunu sezerek, ona boğuk boğuk, beni terketme dostum, diye fısıldadı.

Kaptan Kanca aslında önsezileri güçlü bir adamdı. Birdenbire bir oyuna kalkıştı. Karşısındakinin kim olduğunu anlamaya çalışacaktı.

Kanca, diye seslendi. Senin başka bir sesin var mı? Peter hiç bir oyuna dayanamazdı. Bu yüzden kendi sesiyle, neşeyle, var ya, dedi.

Başka bir adın?

Var, var.

Kanca sordu. Bitki mi?

Hayır.

Maden mi?

Değil.

Hayvan mı?

Evet.

Erkek mi?

Hayır! Peter'in sesinden büyük erkekleri aşağı gördüğü anlaşılıyordu.

Erkek çocuk mu?

Evet.

Alelade bir çocuk mu?

Hayır.

Harika bir çocuk mu?

Wendy, Peter'in açık açık verdiği cevabı duyunca çok üzüldü.

Çünkü çocuk, Evet evet diye haykırmıştı.

Sen İngiltere'de misin?

Hayır.

Burada mısın?

Evet.

Kanca iyice şaşırđı. Terden ıslanan alnını silerek diğer korsanlara, Siz de sorular sorun.. dedi.

Smee düşündü. Sonra da üzüntüyle, aklıma bir şey gelmiyor, diye başını salladı.

Peter sevinçle güldü. Bulamadınız! Bulamadınız! Yenildiğinizi kabul ediyor musunuz? Tabii çocuk kendini beğenmişliği yüzünden bu oyunda fazla ileri gidiyordu.

Korsanlar bu fırsattan yararlandılar. Evet, evet, diye heyecanla bağırdılar. Kabul ediyoruz.

Çocuk güldü. Pekâlâ! Ben Peter Pan'ım. Peter Pan!

Kanca o anda kendisini topladı. Smee'yle Starkey ise yine onun sadık yardımcıları halini aldılar.

Kanca haykırdı. İşte onu şimdi yakaladık! Smee, suya atla. Starkey, sandala dikkat et. O çocuğu diri ya da ölü hemen yakalayın.

Konuşurken suya daldı.

Aynı anda Peter'in neşeli sesi duyuldu. Çocuklar, hazır mısınız?

Koyun türlü yerlerinden cevaplar yükseldi. Evet, evet, hazırız.

Savaş kısa ve çetin oldu. John atıldı önce. Çocuk cesaretle tekneye çıkarak Starkey'i yakaladı. Şiddetle boğuştular. Korsan elindeki kılıcı düşürdü. Sonra çırpınarak çocuğun elinden kurtuldu ve suya atladı. John onu izledi.

Sandal sürüklenmeye başladı.

Zaman zaman suyun yüzünde kafalar belirliyordu.

Çelik kılıçlar ışıltıyor, bunu bir feryat ya da bir kahkaha izliyordu. Smee, Düdüğü dördüncü

kaburgasının üzerinden hafifçe yaraladı. Ama buna karşılık Kıvırcık da onu yaralamakta gecikmedi. Kargaşalıkta kendi kendilerini yaralayanlar da yok değildi. Kayadan uzakta Starkey, Slightly ve İkiizlere saldırmıştı.

Bütün bunlar olurken Peter neredeydi? Çocuk daha büyük bir av peşindeydi tabii.

Diğer çocukların hepsi de cesurdular. Kaptana yaklaşımdan çekindikleri için onları ayıplamamak da gerekir. Kanca, çengeliyle suda, etrafında bir ölüm dairesi çiziyordu. Çocuklar da bu kancadan ürkmüş balıklar gibi kaçıyorlardı.

Ama ondan korkmayan biri vardı. Ve bu çocuk o ölüm dairesinin içine girmeye de hazırды.

Ama işin garibi iki düşman suda karşılaşmadılar.

Kanca nefes almak için kayaya tırmandı. Peter da aynı anda diğer taraftan kayaya çıktı. Kaya bir top kadar kaygandı. Bu yüzden tırmanamıyor, daha çok

sürünerek ilerliyorlardı. İkisi de diğèrinin kayaya çıkmış olduğunun farkında değildi. Her ikisi de bir yere tutunmaya çalışırken birbirlerinin kollarını yakaladılar.

Hayretle başlarını kaldırdılar ve burun buruna geldiler!

İşte iki düşman böylece karşılaştılar.

Birçok büyük kahraman dövüş başlamadan önce bir an endişelendiklerini açıklamışlardır. Eğer Peter de böyle bir şey duysaydı, bunu size hemen söylerdim. Sonuçta çocuğun karşısındaki Fırınıcı diye tanımlanan korsanın bile korktuğu tek adamdı. Ama Peter öyle endişeye kapılmadı. Sadece sevinç duydu çocuk. Güzel dişlerini neşeyle gıcırdattı.

Sonra yıldırım hızıyla atılarak, Kanca'nın belindeki bıçağı kaptı. Tam bunu saplayacağı sırada kayada düşmanından daha yukarıda olduğunu

farketti. Bu mertçe bir dövüş sayılmayacaktı ona göre. Kanca'yı yukarı çıkarmak için ona elini uzattı.

İşte korsan o zaman çocuğu ısırıldı.

Peter'i şaşkırtan bunun acısı değil de, bu haksızca davranış oldu. Çocuğun bütün gücü kesildi adeta. Korsana dehşetle bakakaldı.

Her çocuk kendisine ilk kez haksızca davranıldığı zaman böyle etkilenir. Bir insana yaklaştığı zaman onun kendisine mertçe davranacağını düşünür. Ona haksızlık ettiğiniz zaman da sizi yine sever ama artık o eski çocuk da değildir.

Hiç kimse karşılaştığı ilk haksızca davranışı unutmaz. Tabii Peter dışında, Peter sık sık haksızlıkla karşılaşılıyor ama sonra bunu çabucak unutuyordu. Her halde onunla diğer çocuklar arasındaki gerçek fark da buydu.

Şimdi de bu haksızca davranış karşısında sanki böyle bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi şaşkırmıştı. Bu

yüzden güçsüzce korsana bakıyordu. Kanca, çengelini iki kez ona doğru indirdi. Bir kaç dakika sonra diğer çocuklar Kanca'nın suda deli gibi gemisine doğru yüzdüğünü gördüler. O uğursuz yüzünde sevinç yoktu artık. Suratı korkusundan bembeyaz kesilmişti. Çünkü timsah inatla peşinden gidiyordu.

Başka zaman olsaydı çocuklar da yüzerek ona yaklaşır ve neşeyle bağırırlardı. Ama şimdi onlar da endişeliydiler. Çünkü hem Peter'i hem de Wendy'i kaybetmişlerdi. Koyda onları arıyor ve Peter! Wendy! diye sesleniyorlardı.

Korsanların sandalını bularak buna bindiler. Kıyıya doğru giderken de yine, Peter! Wendy! diye bağıldılar.

Ama onlara kimse cevap vermedi. Sadece deniz kızları alayla güldüler.

Çocuklar da sonunda, Peter'le Wendy kıyıya doğru yüzüyorlar her- halde, diye karar verdiler. Ya da uçarak eve dönecekler.

Fazla endişeli değillerdi. Çünkü her şeye rağmen Peter'e güvenleri vardı. Çocuklara has bir neşeyle güldüler. Bu gece yatmakta gecikeceklerdi. Ve bütün suç da Wendy annedeiydi.

Sonunda çocukların sesleri uzaklaştı. Koya soğuk bir sessizlik çöktü.

O zaman hafif bir feryat duyuldu. İmdat! İmdat!

İki küçük insan kayaya çarpıp duruyorlardı. Wendy bayılmıştı. Peter onu sıkıca tutuyordu. Sonunda çocuk bütün gücünü kullanarak Wendy'i kayanın üzerine çekti. Kendisi de onun yanına çöktü.

Bayılırken suların yükseldiğini de fark etti. Yakında boğulacaklarını biliyordu ama bir şey yapacak halde de değildi.

İki çocuk kayanın üzerinde bitkin bitkin yatarlarken deniz kızlarından biri Wendy'i ayaklarından yakaladı. Onu usul usul suya çekmeye başladı.

Wendy'nin kaydığını sezen Peter irkilerek kendine geldi. Wendy'i tam zamanında yakalayarak geri çekmeyi başardı.

Ama kıza gerçeği söylemek zorunda da kaldı. Kayanın üstündeyiz, Wendy. Ama kaya küçülmeye başladı. Çok geçmeden iyice suların altında kalacak.

Wendy durumu yine de kavrayamadı. Adeta neşeyle, Artık gitmemiz gerekiyor, dedi.

Peter güç duyulur bir sesle, Evet, diye karşılık verdi.

Yüzelim mi, Peter? Yoksa uçalım mı?

Çocuk gerçeği açıklamak zorunda olduğunu anladi. Wendy, benim yardımım olmadan adaya kadar yüzebilir misin? Ya da uçabilir misin?

Wendy, Çok bitkinim... diye itiraf etti.

Peter inledi.

Wendy çocuk için endişelendi hemen. Neyin var?

Ben sana yardım edemem, Wendy. Kanca beni yaraladı. Şu ara ne yüzebilirim, ne de uçmayı başarırım.

Yani ikimiz de burada boğulacak mıyız?

Bak sular nasıl yükseliyor. İki çocuk manzarayı görmemek için elleriyle gözlerini kapattılar. Çok geçmeden öleceklerine inanıyorlardı artık.

Onlar böyle umutsuzca otururlarken bir şey Peter'e usulca, hafifçe dokundu. Ama uzaklaşmadı. Sanki çekine çekine, acaba ben sana yardım edebilir miyim? diyordu.

Bu Michael'ın bir kaç gün önce yapmış olduğu uçurtmanın kuyruğuydu. Uçurtma çocuğun elinden kaçmış ve havalanarak uçmuştu.

Peter ilgisizce, Michael'ın uçurtmasının kuyruğu, diye mırıldandı. Ama hemen sonra kuyruğu sıkıca yakalayarak uçurtmayı kendisine doğru çekmeye başladı.

Uçurtma Michael'ın yerden havalanmasına neden oldu diye bağırıyordu. Neden senin uçmanada yardım etmesin? İkimizi birden uçurmalı.

Uçurtma iki kişiyi birden kaldıramıyor. Michael'la Kıvırcık bunu denediler.

Wendy, cesaretle, Kura çekelim, dedi.

Sen bir hanımsın! Öyle şey olmaz! Kuyruğu Wendy'nin beline bağlayıverdi.

Ama kız Peter'i sıkıca tuttu. Olmaz... Sen olmadan gitmem.

Fakat çocuk, Haydi, güle güle, Wendy, diyerek kızı kayadan itiverdi.

Bir kaç dakika sonra uçurtmanın kuyruğuna bağlı olan Wendy havalanarak gözden kayboldu.

Şimdi Peter koyda yalnız kalmıştı.

Kaya iyice küçülmüştü artık. Çok geçmeden tamamıyla suların altında kalacaktı. Uçuk renkli, sönük ışıklar sanki ayaklarının ucuna basarak suların üzerinde koşuştular. Daha sonra bir ses duyuldu. Bu dünyanın hem en güzel, hem de en acıklı sesiydi. Deniz kızları aya sesleniyorlardı.

Peter diğer çocuklara pek benzemezdi. Ama sonunda o da biraz korkmaya başlamıştı. Bir an titredi. Bu denizin yüzünde birbirini izleyen küçük dalgalara benziyordu. Ama bu denizde uzun bir zaman sürer. Yüzlerce dalga birbirini kovalar. Oysa Peter bir kez titremişti. Sonra çocuk ayağa kalkarak, kayanın üzerinde dimdik durdu. Gülüyor, kalbi neşeyle çarpıyordu.

Sanki kalbi, ölmek de büyük bir serüven olacak, diyordu.

Yok kuşu

Peter'in tamamıyla yalnız kalmadan önce duyduğu son sesler denizkızlarınıninki oldu. Sonra onları da denizin dibindeki odalarına çekildiler. Peter, onların kapılarını kapatırken çıkan gürültüleri işitemeyecek kadar uzaktaydı. Ama denizkızlarının oturdukları mercan mağaralarındaki kapıda bu açılıp kapandığı zaman çalan küçücük bir çan vardı. (Karadaki güzel evlerde olduğu gibi.) Peter da bu çanların çaldığını duydu. Sular gitgide yükseldiler.

Şimdi Peter'in bileklerini okşuyorlardı. Çocuk, onların kendisini yutacakları son anı beklerken vakit geçirmek için koyda dolaşan tek şeyi seyretmeye başladı.

Bir kâğıt parçası bu, diye düşünüyordu. Belki de uçurtmadan kopmuştu. Suda yüzüyor... Acaba ne kadarda kıyıya erişecek?

Daha sonra garip bir şeyin farkına vardı çocuk. Galiba bu kâğıdı belirli bir amaçla koyun sularına atmışlardı. Çünkü kâğıt akıntıyla savaşıyor ve bazen da başarılı oluyordu.

Kâğıt bu savaşı kazandığı zaman daima zayıf tarafa acıyan Peter sevinçle ellerini çırpıyordu. Çünkü pek kahraman bir kâğıt parçasıydı bu.

Ama aslında sularla boğuşan kâğıt değil. Yok kuşuydu. Yuvasındaki kuş Peter'e erişebilmek için umutsuzca çabalıyordu. Yuvası suya düştükten sonra öğrendiği şekilde kanatlarını salladığı zaman acayip teknesini bir dereceye kadar istediği tarafa doğru götürebiliyordu.

Peter kuşu fark ettiği sırada zavalcılık artık çabalamaktan iyice yorulmuştu. Kuş, Peter'i

kurtarmaya, ona yuvasını vermeye gelmişti. Yuvasında yumurtaları olmasına rağmen yapacaktı bunu. Doğrusu bu kuşa biraz şaşıyorum. Çünkü Peter kuşa çoğu zaman iyi davranmakla beraber arada sırada onu kızdırırdı da. Ama belki kuş da Bayan Darling gibi Peter'in süt dişlerini gördüğü için ona karşı sevgi duyuyordu.

Kuş, Peter'e seslenerek ona neden oraya geldiğini anlattı. Peter ise, Burada ne işin var? diye bağırdı.

Ama tabii ikisi de birbirlerinin dilini bilmiyorlardı. Bu yüzden ne demek istediklerini de anlayamadılar. Hayali hikâyelerde insanlar kuşlarla rahat rahat konuşurlar. Keşke ben de bir an için bu da öyle bir hikâyeymiş gibi davranabilsem! Peter'in Yok kuşuna zekice cevaplar verdiğini söylesem. Ama gerçek her zaman iyidir. Ben de size sadece olanları anlatmayı istiyorum.

Açıkçası, Peter'le kuş birbirlerinin dillerini anlayamadıkları gibi, işi terbiyesizliğe kadar da vardırıdılar.

Kuş, kabil olduğu kadar ağır ağır ve belirli bir şekilde konuşmaya çalışarak, Senin yuvaya atlamamı istiyorum, diye seslendi. O zaman akıntıyla kıyıya kadar sürüklenirsin. Ama ben yuvayı kayaya daha fazla yaklaştıramayacak kadar yoruldum. Onun için yüzerek yaklaş ve yuvaya atla.

Peter, neden gevezelik edip duruyorsun? dedi. Niçin yuvanın her zamanki gibi akıntıyla sürüklenmesine izin vermiyorsun?

Kuş, biraz önceki sözlerini tekrarlamaya başladı. Senin yuvaya atlamamı istiyorum...

Peter de ağır ağır, kelimelerin üzerine basa basa, Neden gevezelik edip duruyorsun? diye sordu.

Yok kuşu fena halde sinirlendi. Zaten bu kuşlar pek çabuk öfkelenirlerdi. Seni gidi ahmak bücür! diye haykırdı. Neden sana söylediğimi yapmıyorsun?

Peter onun kendisine küfrettiğine karar vererek öfkeyle, Asıl sen öylesini diye homurdandı.

Sonra da acayip bir şekilde, aynı anda bağıldılar. Kes sesini!

Kes sesini I

Ama kuş elinden geldiği takdirde Peter'i kurtarmaya karar vermişti. Son bir çaba harcayarak yuvayı kayaya yanaştırdı. Çocuğa ne demek istediğini anlatmak için de havalandı.

Peter o zaman durumu anladı. Yuvayı yakalayarak, kuşa teşekkür etmek için elini salladı. Yok kuşu ise kanatlarını yorgunca çırparak tepesinde dolaşıyordu. Ama orada dönmesinin nedeni Peter'in teşekkürünü beklemek değildi. Hatta çocuğun yuvaya binmesini seyretmeyi istediği de yoktu. Kuş,

Peter'in yumurtalarını ne yapacağını öğrenmeye çalışıyordu.

Yuvada beyaz iri, iki yumurta vardı. Peter bunları alarak biran düşündü. Kuş ise kanatlarıyla yüzünü örttü. Yumurtalarının başına gelecekleri görmeyi istemiyordu. Ama sonra dayanamayarak tüylerinin arasından çocuğa baktı.

Bilmiyorum size söyledim mi? Kayaya bir sopa sokuluyordu. Uzun yıllar önce korsanlar bunu oraya gizli hazinenin yerini işaretlemek için dikmişlerdi. Çocuklar o pırlıtlı hazineyi bulmuşlardı. Muziplikleri tuttuğu zaman altınları, pırlantaları ve incileri martılara atıyorlardı. Kuşlar da bunları yiyecek sanarak saldırıyorlardı. Ama sonra da kendilerine böyle kötü bir oyun oynandığı için öfkeyle uzaklaşıyorlardı. Sopa hala oradaydı. Starkey de bunun üzerine şapkasını geçirmişti. Bu muşambadan yapılmış, su geçirmeyen, yüksek tepeli, geniş kenarlı

bir şeydi. Peter, yumurtaları bu şapkanın içine koydu. Sonra da şapkayı sulara bıraktı. Güzelce yüzdü şapka. Yok kuşu çocuğun amacını hemen anladı. Tiz bir sesle öterek Peter'e olan hayranlığını açıkladı.

Ama ne yazık ki çocuk da o sırada gülerek kuşla aynı fikirde olduğunu açıkladı. Sonra yuvaya atlayarak, sopayı da bunun ortasına bir direk gibi dikti. Gömleğini de yelken olarak kullandı. Kuş ise kanat çırparak şapkaya doğru indi ve tekrar yumurtalarının üzerine oturdu. Kuş, şapkayla sürüklenerek, bir yöne gitti, Peter başka yöne. ikisi de neşeyle birbirlerine sesleniyorlardı.

Tabii Peter kayaya eriştiği zaman teknesini kuşun bunu kolaylıkla bulabileceği bir yerde kumsala çekti. Ama kuş şapkadan o kadar hoşlanmıştı ki bir daha yuvasına yerleşmedi. Yuva, parçalanıncaya kadar ağır ağır sulara dolaştı. Starkey ise sık sık

koyun kıyısına inerek kuşun şapkasının içinde oturmasını acı duygularla seyretti. Bu kuşu bir daha görmeyeceğimize göre burada şunu açıklamamız doğru olur. Bu olaydan sonra bütün Yok kuşları yuvalarını bu şapka biçiminde yapmaya başladılar. Yavrular da her zaman geniş kenara çıkarak havalandılar.

Peter, Wendy'den hemen sonra yer altındaki eve vardığı zaman çocuklar çok sevindiler. Uçurtma Wendy'i de sağa sola sürüklemişti. Her çocuk başından geçenleri anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ama belki de en büyük serüvenleri yatmakta iyice gecikmeleri oldu. Bu yüzden öylesine gururlandılar ki, daha da yatmamak için sargı istemek gibi oyunlara da baş vurdular.

Ama Wendy, hepsinin de sağ salim eve dönmüş olmalarına sevinmekle beraber saatin çok geç olması

yüzünden kızdı. Yatın artık! Yatın! diye bağırdı. Sesinden ona itaat edilmesi gerektiği anlaşılıyordu.

Ama ertesi gün çocukların hepsine de sevecenlik gösterdi. Herkese sargılar verdi. Çocuklar da yatma zamanına kadar topallayarak, kollarını askıya alarak oynadılar.

Mutlu yuva

Koydaki savaşın sonucu olarak Kızılderililer çocuklara dostluk göstermeye başladılar. Peter, Yaban Zambağı 'm korkunç bir ölümden kurtarmıştı. Şimdi Prenses'in ve savaşçılarının çocuk için yapmayacakları hiç bir şey yoktu. Bütün gece yukarıda oturarak, yerin altındaki evi korumaya çalıştılar. Çok geçmeden saldıracaklarını bildikleri korsanları beklediler. Gündüz bile oradan ayrılmayarak barış çubuğunu içtiler. Ayrıca çok acıkmış gibi bir halleri de vardı.

Kızılderililer Peter'e Büyük Beyaz Tüy adını takmışlardı. Onun karşısında yerlere kapanıyorlardı. Bu da çocuğun çok hoşuna gidiyordu. Aslında bu Peter'in karakteri bakımından hiç de iyi bir şey değildi.

Peter önünde yere kapanan Kızılderililere pek de kurumlu bir tavırla, Büyük Beyaz Tüy, Pikanini savaşçılarının çadırını korsanlara karşı korumalarından memnunluk duyuyor, diyordu.

Güzel Prenses ise, Ben Yaban Zambağı, diye açıklıyordu. Peter Pan beni kurtardı. Ben artık onun dostuyum. Korsanların kendisine bir zarar vermesine de göz yummayacağım.

Aslında Prensesin bu kadar alçak gönüllülikle davranması gereksizdi ama Peter Pan bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Ve her zaman Kızılderililere tepeden bakıyormuş gibi bir tavırla, Çok güzel, mordu. Peter Pan konuştu.

Çocuk, Peter Pan konuştu, dediği zaman bu artık Kızılderililerin susması gerektiği anlamına geliyordu. Onlar da bu durumu alçak gönüllülikle kabul ediyorlardı.

Ama Pikaniniler diğer çocuklara o kadar saygılı davranmıyorlardı. Onları alelade savaşılar saymaktaydılar.

Çocuklara, Havi diyor, ya da buna benzer bir şeyler söylüyorlardı. Çocukları kızdıran Peter'in bunu doğal olarak karşılamasıydı.

Wendy de gizli gizli çocuklara biraz hak veriyordu. Ama baba rolündeki Peter'den yakınmalarını da açık açık dinleyemezdi.

Şimdi çocukların aralarında sonradan Gecelerin Gecesi diye tanımlanacak akşama geldik. Bunun nedeni o geceki serüvenler ve bunların sonuçlarıydı.

O gün sanki gizli güçler toplanıyorlarmış gibi, olaysız geçmişti Şimdi Kızılderililer yukarıda battaniyelerine uzanmışlardı.

Aşağıda ise çocuklar akşam yemeklerini yiyorlardı. Yalnız Peter sofrada yoktu. Çocuk zamanı öğrenmek için dışarı çıkmıştı.

Adada zamanı öğrenebilmek için timsahı buluyordunuz. Sonra da hayvanın karnındaki saat çalıncaya kadar onun yakınında bekliyordunuz.

Bu akşamki yemek hayalimdi. Çocuklar sofranın başına geçmiş oburca yemek yiyorlardı. Gevezelikleri ve birbirlerine çatmaları yüzünden gürültü Wendy'nin deyimiyle kulakları sağır edecek gibiydi. Tabii kızın gürültüye aldıracağı yoktu. Ancak çocukların yiyecekleri kapmalarından, bahane olarak

da, Ama Düdük beni itti, demelerinden hoşlanmıyordu. Yemeklerde vurarak karşılık vermemek kuralı uygulanıyordu. Onun yerine ellerini kaldırarak sorunu Wendy'e amaları gerekiyordu.

Böyle zamanlarda, şu arkadaştan şikâyetçiyim; demeleri de şarttı.

Ama çoğu zaman bunu yapmayı ya unutuyor, ya da bu yönteme fazla başvuruyorlardı.

Wendy bir ara, Susun! diye bağırdı. Çocuklara belki yirmi kez hep bir ağızdan konuşmamalarını söylemişti. Ufaklık, yavrum, kâsen boş mu?

ocuk hayali kâseye baktıktan sonra, Hayır, tam anlamıyla boş değil, anneciğim, diye karşılık verdi.

Soylu atıldı. O sütünü içmeye başlamamış bile.

İşte bu gammazlıktı. Ufaklık hemen bu fırsattan yararlandı. abucak, Soylu'dan şikâyetçiyim, diye bağırdı.

Ama John elini ondan önce kaldırmıştı.

Evet, John?

Peter burada değil. Ben onun iskemlesine oturabilir miyim?

Wendy çok şaşırdı. Babanızın sandalyesine mi oturacaksın. Olur, mu hiç?

John, O bizim asıl babamız değil ki, diye homurdandı. Zaten baba rolünü de iyi oynayamıyor. Bir babanın nasıl davrandığını da bilmiyordu. Bunu ona ben öğrettim. İşte bu da kötü şikâyet sayılırdı. İkizler bağırdılar. Biz de John'dan şikâyetçiyiz. Düdük elini kaldırdı. Çocukların hepsinden de alçak gönüllüydü. Daha doğrusu grubun içinde alçak gönüllü olan sadece Düdük'tü. Bu yüzden de Wendy ona her zaman iyi davranıyordu. Düdük terbiyeli terbiyeli sordu. Herhalde ben bir baba olamam değil mi?

Olamazsın, Düdük.

Çocuk her zaman konuşmazdı. Ama bir de başladı mı sözünü gülünç bir şekilde sürdürürdü. Ağır ağır, Michael, dedi. Baba olamayacağıma göre benim bebek rolünü oynamama izin vermez misin?

Michael, Tabii vermem, diye söylendi. Zaten çocuk sepetine girip yatmıştı bile.

Düdüğün canı büsbütün sıkıldı. Bebek olamayacağıma göre bir ikiz rolü oynayamaz mıyım?

İkizler, Oynamazsın tabii, diye cevapladılar, ikiz olmak çok zordur.

Düdük, önemli bir kimse olamayacağıma göre, dedi. Size bir oyun yapmamı ister misiniz?

Hepsi bir ağızdan bağırdılar. Hayır, istemeyiz! Sonunda Düdük bu konuda konuşmaktan vazgeçti. Zaten benim de umudum yoktu ya.

Ondan sonra yine birbirlerini çekiştirmeye başladılar.

Ufaklık masaya doğru öksürüyor.

İkizler önce yer elmasını yemeye başladılar.

Kıvırcık hem ekmeği aldı hem de elmaları.

Soylu ağzında yemekle konuşuyor.

Ben İkizler'den Şikâyetçiyim.

Ben Kıvırcıktan Şikâyetçiyim.

Ben Soyludan Şikâyetçiyim.

Wendy, Ah, ah, ah, diye bağırdı. Bazen çocuklara gereğinden fazla değer verildiğini düşünüyorum.

Çocuklara sofrayı toplamalarını söyleyerek, ateşin önüne oturdu. Dikiş sepeti topukları delik çoraplar ve dizleri yırtılmış giysilerle doluydu.

Michael yakınmaya başladı. Wendy, ben artık beşikte yatamayacak kadar büyüdüm.

Kız hemen hemen öfkeyle, Beşikte birinin yatması gerekiyor, dedi. İçimizde en küçük de sensin. Bir evde bir beşiğin bulunması hoş bir şeydir.

Wendy dikiş dikerken çocuklar onun etrafında oynadılar. Alevlerin güzel ışıkları dans eden çocukların mutlu yüzlerini aydınlatıyordu. Yer altındaki evde çok görülen bir sahneydi bu. Ama bunu son kez seyrettiğimizi de söylemeliyim.

Yukarıdan ayak sesleri geldi. Wendy duydu bunu hemen.

Çocuklar, Peter'in ayak seslerini duyuyorum. Bildiğiniz gibi o sizin kendisini kapıda karşılamanızdan hoşlanıyor.

Yukarıda Kızılderililer Peter'in karşısında yere diz çökmüşlerdi.

Çocuk, iyi nöbet bekleyin, savaşçılar, diyordu. Peter Pan konuştu.

Sonra neşeli çocuklar daha önce de yaptıkları gibi onu ağacından aşağıya çektiler. Ama bunu da bir daha yapamayacaklardı.

Peter, çocuklara ceviz getirmişti. Wendy için de doğru saati öğrenmişti.

Wendy, Peter, onları şımartmamalısın, dedi. Tıpkı bir anne gibi konuşmuştu.

Peter tüfeğini astı. Öyle, hanımefendi.

Michael, Kıvırcığa, Ona 'hanımefendi' demesini ben öğrettim, diye fısıldadı.

Kıvırcık hemen bağırdı. Michael'dan şikâyetçiyim.

İkizler Peter'e yaklaştılar. Biz dans etmek istiyoruz. Çocuğun keyfi pek yerindeydi, iyi ya, dans edin küçük adamlar.

Ama biz aslında senin dans etmeni istiyoruz. İçlerinde dans etmekte en usta olan Peter'di. Ama çocuk pek şaşırılmış gibi yaptı. Ben mi dans edeceğim? Ben yaşlı bir adamım. Kemiklerim çatırdar her halde. Annemiz de dans etmeli. Wendy, Ne? Diye bağırdı. Ben sürüyle çocuğun annesiyim.

Nasıl dans ederim?

Ufaklık yalvarır gibi, Ama Cumartesi gecesi bu, dedi. Aslında bu Cumartesi gecesi değildi. Hoş olabilirdi de. Çünkü hangi günde olduklarını çoktan unutmuşlardı. Ama özel bir şey yapmak istedikleri zaman hemen, Bu Cumartesi gecesi, diyorlardı.

Wendy yumuşadı. Doğru, cumartesi gecesi bu çocuklara baktı. Hepimiz de dans edeceğiz. Ama önce geceliklerinizi giymelisiniz.

Çocuklar hemen bu emri yerine getirmeye koştular. Tabii daha gece sona ermeden neler olacağını bilmiyorlardı. Belki de böylesi daha iyiydi. Hiç bir şeyi sezmedikleri için mutlu bir saat daha geçirdiler. Bu adada geçirecekleri son saat olduğu için bunun altmış dakikadan oluşmasına sevinmeliyiz.

Çocuklar geceliklerini giyerek şarkı söylediler ve dans ettiler. Bu öyle hoş ve korkunç bir şarkıydı ki.

Çocuklar sanki kendi gölgelerinden korkuyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Aslında gerçek gölgelerin kısa bir süre sonra etraflarını saracağından habersizdiler, üstelik bu gölgelerden gerçek bir korkuyla da kaçmaya çalışacaklardı.

Dans pek neşeliydi. Aslında bu danstan çok yastık kavgasına da benziyordu. Yastıkları birbirlerine savurup durmaktaydılar. Dans sona erince, yastıklar sanki bir daha karşılaşmayacaklarını bilen dostlar gibi bir maç yapılmasını da istediler. Ayrıca Wendy'nin masalından önce çocuklar da hikâyeler anlattılar.

Hatta Ufaklık bile o gece bir masal söylemeye çalıştı. Ama bunun başlangıcı o kadar sıkıntılıydı ki, bu çocuğun kendisinin bile hoşuna gitmedi.

Bu yüzden kederli kederli, Evet, masalın başlangıcı pek iç sıkıcı, diye açıkladı. Öyleyse bunun hikâyesinin sonu olduğunu düşünelim.

Sonunda çocuklar Wendy'nin hikâyesini dinlemek için yatağa girdiler. Bu en çok sevdikleri masaldı onların. Peter ise bu hikâyeden nefret ediyordu. Genellikle Wendy bu hikâyeye başladığı zaman çocuk ya odadan çıkıyor, ya da elleriyle kulaklarını tıkıyordu. Eğer Peter o gece de aynı şeyi yapsaydı, belki şimdi hepsi de hala adada olacaktı.

Ama Peter o gece iskemlesinden kalkmadı.

Şimdi olanları göreceğiz...

Wendy'nin hikâyesi

Yedi çocuk yatağa girmişlerdi. Michael ise Wendy'nin ayağının dibindeki sepet beşikte yatıyordu.

Kız, Dinleyin, diye hikâyesine başladı. Bir zamanlar bir bey vardı.

Kıvrıcık, Onun bir hanım olmasını tercih ederdim, diye mırıldandı.

Soylu, Keşke o beyaz bir fare olsaydı, dedi.

Wendy onları azarladı. Susun bakayım! Tabii o günlerde bir hanım da vardı.

İkizlerden birincisi, Ah, anneciğim, diye inledi. Bir hanım da var, demek istiyorsun değil mi? O hanım ölmedi ya? Hayır, hayır, ölmedi.

Düdük rahat bir nefes aldı. Ölmemiş olmasına çok sevindim. Sen de sevinmiyor musun, John?

Tabii seviniyorum.

Ya sen, Soylu? Sen de seviniyor musun?

Seviniyorum.

Siz de seviniyor musunuz, ikizler?

Çok seviniyoruz.

Wendy, Ah... diye içini çekti.

Peter, Artık susun bakayım, diye seslendi. Aslında hikâye ona göre pek berbat bir şeydi. Ama Wendy'e karşı haksızlık yapılmasını da istemiyordu. O hikâyesini anlatmalıydı.

Wendy sözlerini sürdürdü. Beyin adı Bay Darling'di. Hanımınki ise Bayan Darling.

John diğerlerini kızdırmak için, ben onları tanırdım, diye açıkladı.

Michael de biraz kararsızca mırıldandı. Galiba ben de onları tanırdım...

Wendy, Onlar birbirleriyle evliydiler, diye hikâyesine devam etti. Darlingler'in neleri vardı biliyor musunuz?

Soylu ilham gelmiş gibi bağırdı. Beyaz fareleri!

Hayır.

Hikâyeyi ezberden bilen Düdük, Bu hikâye insanın aklını çok karıştırıyor, dedi.

Sus, Düdük. Onların  evlatları vardı.

Evlat da nedir?

Sen de bir evlatsın, ikiz.

Duydun mu, John? Ben bir evladım.

John, Evlatlar sadece çocuktur, diye homurdandı.

Wendy içini çekti. Ah, ah... Bu üç çocuğun sadık bir dadıları da vardı. Adı Nana'ydı. Ama bir gece Bay Darling, Nana'ya çok kızdı. Ve onu götürüp avluya bağladı. İte ocukların hepsi de böylece uçarak evden ayrıldılar.

Soylu, Bu Şahane bir hikâye, diye fikrini açıkladı.

Wendy anlatmaya devam etti. Onlar kayıp çocukların yaŐadığı. Olmayan lke'ye uçtular.

Kıvrıcık heyecanla kızın sözünü kest. Ben bunu anlamıŐtım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ocukların Olmayan lke'ye uçtuklarını düşünüyordum.

Düdük bağırdı. Wendy, Wendy! Kayıp çocuklardan birinin adı Düdük müydü?

Evet, Düdük'tü.

Hikâyede ben de varım! Yaşasın! Hikâyede ben de varım. Soylu!

Sus bakayım... Şimdi bütün çocukları uçmuş olan o mutsuz anneyle babanın duygularını düşünmenizi istiyorum.

Hepsi de, Ah... Diye inlediler. Ama aslında mutsuz anneyle babanın duygularını düşündükleri de yoktu.

O boş yatakları düşünün!

Ah...

İkizlerden biri, neşeyle, pek acıklı bu, diye mırıldandı. İkinci ikiz, bu hikâyenin mutlu bir sonu nasıl olabilir? dedi. Bunu anlayamıyorum. Ya sen. Soylu?

Ben çok endişeliyim.

Wendy onlara zaferle, Anne sevgisinin ne kadar büyük ve derin bir duygu olduğunu bilseydiniz, diye açıkladı. O zaman korkmazdınız. Kız şimdi hikâyenin Peter'in nefret ettiği o bölümüne gelmişti.

Düdük yastıkla Soylu'ya vurdu. Anne sevgisi hoşuma gitti. Senin de hoşuna gitti mi, Soylu?

Soylu da ona yastıkla vurdu. Çok hoşuma gitti.

Wendy memnun memnun, Anlayacağınız, diye güldü. Bizim kız annesinin odanın penceresini her zaman açık tutacağını biliyordu. Böylece çocuklar istedikleri zaman uçarak geri dönecek ve evlerine girebileceklerdi. Bu yüzden çocuklar yıllarca Olmayan Ülke'de kaldılar ve çok da eğlendiler.

Çocuklar hiç geri döndüler mi?

Wendy kendince hikâyenin en güzel yerine geldiği için en büyük çabayı harcamaya hazırlandı. Şimdi usulca geleceğe bakalım...

Çocuklar, geleceği görmelerini kolaylaştırmak için başlarını iyice çevirdiler.

Wendy devam etti. Aradan yıllar geçti... Ah, Londra İstasyonu'nda trenden inen bu yaşı belli olmayan, şık hanım efendi de kim?

Soylu, sanki bu hikâyeyi hiç duymamış gibi heyecanla bağırdı. Ah, Wendy, kim o?

Acaba olabilir mi?.. Ah, evet, güzel Wendy bu!

Ah!

Peki, ya yanında yürüyen tıknaz ve kibar beyler kim? Olgun birer erkek onlar. Bu adamlar John'la Michael olabilirler mi? Evet, evet. Bu beyler John'la Michael.

Ah!

Wendy eliyle yukarıyı işaret ediyor ve görüyor musunuz, sevgili kardeşlerim? Diyordu. Anne sevgisine inanmamızın ödülü bu. Böylece üç kardeş anne ve babalarının evine uçuyorlar, insan bu mutlu

sahneyi sözlerle anlatamaz. Onun için bu sahnenin üzerine perdeyi çekeceğiz.

Güzel bir hikâyeydi bu. Çocuklar da bunu Wendy kadar beğendiler. Çünkü her şey gerektiği gibiydi'. Gerçekten de Wendy annesinin sevgisine öylesine inanıyordu ki, daha bir süre, kalpsizce ve düşüncesizce davranabileceğini sanıyordu.

Ama durumu daha iyi bildiğini düşünen biri vardı. Wendy hikâyesini bitirdiği zaman çocuk da hafifçe inledi.

Kız ona doğru koşarak, Ne var, Peter? diye sordu. Çocuğun birdenbire hastalandığını sanmıştı. Peter'in alnına elini koyarak ateşi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Neren ağrıyor, Peter?

Çocuk hoşnutsuzca. Ben hasta filan değilim, diye içini çekti.

Öyleyse ne var?

Wendy, sen anneler konusunda yanılıyorsun.

Çocukların hepsi de korkuyla Peter'in etrafına toplandılar. Peter'in üzüntüsü hepsini dehşete düşürecek gibiydi.

Çocuk o zamana kadar hepsinden de sakladığı bir şeyi açıklamaya karar verdi. Uzun bir zaman önce, diye başladı. Ben de senin gibi annemin pencereyi içeri girebilmem için daima açık tutacağını sanıyordum. Bu yüzden aylarca, aylarca ve aylarca eve dönmedim. Sonra uçarak oraya gittim. Ama pencere kapalıydı, Hatta buna parmaklıklar da geçirilmişti. Çünkü annem beni unutmuştu. Benim yatağım da küçük bir erkek çocuğu yatıyordu.

Açıkçası ben bu hikâyenin doğru olduğundan pek emin değilim. Ama Peter bunun doğru olduğunu sanıyordu. Bu yüzden çocuklar iyice korktular.

Peter, sen annelerin öyle olduklarından emin misin?

Evet.

Evet.

Demek annelerin aslında iç yüzleri buydu?

Ama yine de dikkatli davranılması gerekirdi. Hiç kimse bir çocuk kadar çabucak boyun eğmeyi de bilmez.

John'la Michael bir ağızdan, Wendy, diye bağırıldılar. Eve gidelim!

Kız, kardeşlerine sarıldı. Evet, evet.

Kayıp çocuklar şaşırmışlardı. Bu gece gitmeyeceksiniz ya? diye haykırdılar.

İçin için, İnsan annesizde olabilir, diye düşünüyorlardı. Aslında sadece anneler onlarsız olamayacağını sanırlar.

Wendy, kesin bir tavırla, Hemen gideceğiz, diye karşılık verdi. Çünkü aklına pek korkunç bir şey gelmişti kızın. Belki de annem yavaş yavaş bizim için yas tutmaya başladı.

Kız bu korku yüzünden Peter'in duygu ve düşüncelerini hesaba katmadı. Hatta çocuğa oldukça sert bir tavırla, Peter, dedi. Gereken hazırlıkları yapar mısın?

Çocuk o zaman sanki Wendy kendisine ceviz tabağını vermesini söylemiş gibi sakın sakın, Madem istiyorsun... diye mırıldandı.

Çünkü Wendy'e kızmıştı. Arkadaşı, Eve gitmek istiyorum ama buradan ayrılacağıma da üzülüyorum, dememişti, öyleyse Peter de Wendy'nin gitmesine hiç aldırılmıyormuş gibi davranacaktı.

Ama açıkçası Wendy gibi bir anneyi ve masal anlatan bir arkadaşı kaybedeceği için üzülmüştü. Büyüklere de öyle kızılıyordu ki. İşte büyükler her zaman olduğu gibi her şeyi berbat ediyorlardı.

Peter'in tepesi iyice atmıştı. Bu yüzden ağacına girer girmez saniyede beş kez hızlı hızlı soludu. Böyle davranmasının bir nedeni vardı. Olmayan Ülke'de,

Her soluk alışında bir büyüğün canı sıkılır, derlerdi. Peter da intikam almak için hızla onların içini sıkmaya çalışıyordu.

Peter, Kızılderililere gereken emirleri verdikten sonra tekrar eve indi. O yokken odada hiç de hoş olmayan bir olay geçmişti.

Wendy'i kaybedecekleri düşüncesi yüzünden paniğe kapılan çocuklar tehdit dolu tavırlarla kızın üzerine yürümüşlerdi.

Durumumuz öncekinden çok daha kötü olacak! diye bağıyorlardı.

Onu bırakmayalım!

Wendy'i hapsedelim.

Evet, zincire vuralım.

Wendy fena halde telaşlandı. Ve sonra da içgüdülerine uyarak kimden yardım istemesi gerektiğini anladı. Düdük, diye bağırdı. Sana rica ediyorum...

Ne garip değil mi? Kız çocukların hemen hemen en gülüncü olan Düdük'ten yardım istiyordu.

Ama Düdük ona harika bir tavırla karşılık verdi. O gülünç hallerinden vazgeçerek gururla konuşmaya başladı. Ben sadece Ddğm. Kimsenin bana önem verdiği yok. Ama Wendy'e karşı tam bir centilmen gibi davranmayan ilk çocuğun pestilini çıkarırım.

Bir sopa kaptı, işte o anda çocuğun onuru da arttı. Diğerleri endişeyle gerilediler.

Tam o sırada Peter geri döndü. Çocuklar ona bakar bakmaz Peter'in da onlara yardım etmeyeceğini anladılar. Çünkü Başkanları hiç kimseyi istememesine rağmen zorla adada tutmazdı. Hele bir kızı hiç.

Peter odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Wendy, Kızılderililere seni ormandan geçirmelerini söyledim. Çünkü umanın seni yorduğunu biliyorum.

Sağol, Peter.

Sonra Peter emirlerinin dinlenilmesine alışmış bir insan tavırlarıyla sert sert, Çingirak da seni denizin üzerinden geçirecek, dedi. Periyi uyandır Soylu.

Soylu içeriden bir cevap alabilmek için iki kez perdenin yanına, duvara vurmak zorunda kaldı. Oysa aslında Çingirak uyumuyordu. Yatağında oturmuş bu konuşmaları dinliyordu.

Çingirak, Soylu'nun gürültüsü üzerine, Kimsin? diye bağırdı. Bu ne cüret! Çekil git oradan

Soylu, Kalkman gerekiyor. Çingirak, diye seslendi. Wendy'i yolculuğa çıkaracaksın.

Tabii Wendy'i hiç bir zaman sevmemiş olan Çingirak kız gideceği için çok sevinmişti. Ama bir taraftan da, Ona yol gösterecek de değilim, diye düşünüyordu. Buna hiç niyetim yok.

Bunu terbiyesizce bir tavırla Soylu'ya da söyledi.
Sonra da sanki tekrar uykuya dalmış gibi yaptı.

Çıngırağın itaatsizliği Soylu'yu fena halde sarsmıştı. Peter'e, Peri çıngırağı götürmeyeceğini söylüyor... diye haber verdi.

Peter öfkeyle Çıngırağın odasına doğru gitti. Çıngırak! diye homurdandı. Hemen kalkıp giyinmezsen şu perdeyi açarım. O zaman herkes de seni karmakarışık saçların ve gece takkenle görür. Çıngırak bu sözleri duyunca hemen karyolasından fırladı. Kalkamayacağımı da kim söyledi sana?

O sırada çocuklar üzgün üzgün Wendy'e bakıp duruyorlardı. Kız, Michael ve John'la birlikte yolculuk için hazırlık yapıyordu. Çocukların üzüntüsü gitgide artıyordu. Bunun nedenide Wendy'i kaybedeceklerini düşünmeleri değildi sadece. Hepsi de kendi kendilerine, o şimdi güzel bir yere gidiyor,

diyorlardı. Hoş bir serüvene atılmak üzere. Ama bizi çağırıyor...

Her zamanki gibi yenilik çocukların ilgisini çekiyordu. Onların çok soyluca duygular beslediklerini sanan Wendy yumuşadı. Sevgili çocuklar, dedi. İsterseniz siz de bizimle gelebilirsiniz. Annemle babamı sizi evlat edinmeleri için kandırabileceğimden hemen hemen eminim.

Wendy en çok Peter'in gelmesini istiyordu. Ama her çocuk da sadece kendisini düşünmekteydi. Bu yüzden hepsi de sevinçle zıplamaya başladılar.

Soylu bu sıçramalar sırasında, Ama annenle baban bizim çok kalabalık olduğumuzu düşünmezler mi? diye sordu.

Wendy hemen, Ah, hayır, hayır, dedi. Bir taraftan da duruma çare bulmaya çalışıyordu. Misafir odasına bir kaç yatak daha koyarız, diye düşünmekteydi. Annemin misafirleri her ayın birinci

Perşembesi gelir. O günlerde de karyolarını paravanaların arkasına saklayırız olur.

Çocukların hepsi de yalvarırcasına, Peter, gidebilir miyiz? diye haykırdılar.

Gittikleri takdirde Peter'in da onlarla birlikte geleceğine inanıyorlardı. Ama aslında buna da pek aldındıkları yoktu. İşte çocuklar böyledir. Bir yeniliğe meraklandılarını, herşeyide unutuverirler.

Peter acı acı güldü. Pekala. Çocuklar eşyalarını almaya koştular.

Wendy ise artık her şeyin yolunda olduğunu sanıyordu. Peter, şimdi yola çıkmadan önce ilacını içmelisin. Çocuğa ilaç içirmekten çok hoşlanıyordu kız. Tabii bu aslında sadece şuydu. Ama Wendy, bunu bir su kabağında yapılmış bir kaptan koyuyordu. Su kabağını sallıyor ve dökülen damlaları sayıyordu. Böylece su gerçek bir ilaç halini almış oluyordu.

Ama Wendy bu kez Peter'e ilaçlarını içiremedi. Çünkü ilacı tam hazırladığı sırada birdenbire Peter'in yüzündeki ifadeyi fark etti. Ve o zaman çok da sarsıldı.

Titreyerek, Eşyalarını hazırlasana, Peter, dedi. Peter mahsus kayıtsızca bir tavır takındı. Hayır... Ben seninle gitmiyorum, Wendy.

Hayır, benimle geleceksin. Gelmeyeceğim.

Peter, Wendy'nin annesiyle babasının yanına dönmesine hiç aldırmayacağını göstermek için odada zıplayarak dolaşmaya başladı. Bir taraftan da neşeyle pan kavalını çalıyordu.

Wendy, onun peşinden koşmak zorunda kaldı. Bir taraftan da durumunun gülünç olduğunu düşünüyordu. Peter'i kandırmaya çalıştı. Gider anneni buluruz.

Belki Peter'in eskiden annesi vardı ama çocuk artık onu özlemiyordu. Kendi kendisini annesiz

yapabileceğine inandırmıştı. Zaten bütün anneleri ayrı ayrı düşünmüştü. Ve şimdi kendince sadece onların kötü taraflarını hatırlıyordu.

Peter, Wendy'e kesin bir tavırla, Hayır, hayır, dedi. Belki annem artık benim büyüdüğümü söyler. Oysa ben her zaman küçük bir çocuk olmayı ve eğlenmeyi istiyorum.

Ama Peter —

Gelmeyeceğim.

Sonunda Wendy bu durumu diğer çocuklara açıklamak zorunda kaldı. Peter gelmiyor.

Peter gelmiyordu l

Çocuklar boş gözlerle Peter'e baktılar. Sopalarını omuzlarına vurmuşlardı. Bunların uçlarında birer çikin asılıydı. Önce, Peter gitmek konusunda fikrini değiştirdiyse diye düşündüler. O zaman bizim gitmemiz konusunda da fikrini değiştirmiştir.

Ama Peter böyle bir şeye kalkışmayacak kadar gururluydu. Alayla, Annelerinizi bulursanız, dedi. Onlardan hoşlanacağınızı umarım.

Bu sözlerdeki acı alay çocukları çok sıktı. Çoğu kararsızca durakladılar.

Şimdi yüzlerinden kendi kendilerine, Gitmeyi istediğimiz için aptallık etmiyor muyuz? Dedikleri anlaşılıyordu.

Peter bağırdı. Pekâlâ! İşi uzatmayalım, öyle ağlayıp sızlamak da istemem. Güle güle, Wendy! Elini neşeyle uzattı. Haydi, artık gidin, çünkü benim pek önemli bir işim var, der gibi bir tavır takınmıştı.

Wendy, çocuğun elini sıktı. Üzölmüştü. Fanilani değiştirmeyi unutmayacaksın, değil mi, Peter? Kız çocukların fanilaları konusunda çok titizdi.

Hayır, unutmayacağım.

İlacını da içecek misin?

Evet, içeceğim.

Artık her şeyi konuşmuşlardı. Sıkıcı bir sessizlik oldu.

Ama Peter üzüntüsünden herkesin karşısında ağlayacak bir çocuk değildi. Çingirak, hazır mısın? diye seslendi.

Evet, evet.

Eh, haydi öyleyse. Sen önden git.

Peri bir ağaçtan yukarı fırladı. Ama kimse Çingırağın peşinden gitmedi.

Çünkü aynı anda korsanlar Kızılderililere korkunç bir şekilde; saldırdılar. Yukarıda derin bir sessizlik varken bu birdenbire sona erdi. Feryatlar ve çelik şıkırtıları duyuldu.

Aşağıya birdenbire bir ölüm sessizliği çöktü.

Çocukların ağız bir karışık açık kaldı ve kapanmadı. Wendy diz üstü çöktü. Ama ellerini Peter'e doğru uzatmıştı. Zaten bütün çocukların elleri Peter'e doğru uzanmıştı.

Hepsi de Peter'e sessizce onları terk etmemesi için yalvarıyorfardı.

Peter kılıcını kaptı. Fırını adı verilen korsanı da bu kılıcıyla öldürdüğünü düşünüyordu. Çocuğun gözlerindeki pırıltıdan savaşa gireceği için çok sevindiği anlaşılıyordu.

Çocukları kaçırmıyorlar

Korsanlar hiç beklenmedik bir anda saldırmışlardı. Bundan da ahlaksız Kanca'nın bu işi iyi yönettiği anlaşılıyordu. Çünkü Kızılderilileri gafil avlamak herkesin başarabileceği bir iş değildir. Aslında yazılmamış savaş kitaplarına göre her zaman Kızılderililerin daha önce saldırmaları gerekir. Onlar da ırklarına özgü bir kurnazlıkla bunu şafaktan hemen önce yaparlar. Çünkü beyazların cesaretinin o saatlerde iyice azaldığına inanırlar.

Tabii o sırada beyazlar ilerideki tepeye kaba saba bir sığınak yapmış olurlar.

Tepenin eteğinden de bir çay akar. Çünkü sudan fazla uzakta olmak mahvedilmelerine yol açabilir, işte beyazlar bu kalede saldırıyı beklerler. Deneyimsiz olanlar ellerinde silahlarıyla dolaşır ve kuru dallara çatur çatur basarlar. Deneyimleri olanlar ise hemen hemen şafak sökünceye kadar sakın sakın uyurlar.

Uzun karanlık gecede Kızılderililerin öncüleri otların arasından yılan gibi süzülerek geçerler. Bir tek yaprağı bile titretmezler. Çalılar arkalarından, bir köstebeğin daldığı kumlar gibi, sessizce kapanırlar. Hiç bir ses duyulmaz. Sadece Kızılderililer zaman zaman büyük bir ustalıkla çakalları taklit ederler, önce bir Kızılderili bağırır. Diğer savaşçılar ona karşılık verir. Bazan bağırışları çakallarinkinden daha da ustacadır. Açıkçası çakallar

bu işi pek beceremezler. Böylece soğuk saatler geçer. Böyle bir geceyi ilk kez geçiren bir uçuk benizli için bu uzun bekleyiş korkunç bir şeydir. Ama deneyim sahibi olanlar o korkunç bağırımların ve daha da korkunç sessizliklerin ne anlama geldiğini bilirler. Ve böylece saatlerin nasıl ilerlediğini de anlarlar.

Aslında bu olağan saldırı yöntemini Kanca da çok iyi biliyordu. Kaptan, buna aldırmamasını da, Ama bilmiyordum... diyerek affettiremez.

Pikkaniniler ise Kaptan Kanca'nın şerefli bir insan olduğunu sanıyor ve bu kurallara uyacağını da düşünüyorlardı. Bu yüzden de o gece Kanca'ninkiyle tamamiyle zıt bir şekilde davrandılar. Kabilelerinin onuruna uyacak her ayrıntıyı yerine getirdiler.

Uygar kimseleri şaşırtan ve umutsuzluğa düşüren o keskin duygularıyla korsanların adaya çıktıklarını anladılar. Korsanlardan biri kuru bir dala

çatur çutur bastığı zaman fark ettiler bunu. Bundan şaşılacak kadar kısa bir süre sonra da çakalların ulumaları duyulmaya başladı.

Savaşçılar Kanca'nın adamlarını karaya çıkardığı yerle çocukların evleri arasındaki her ağacın altını sessizce aradılar. Bunu yapmak için mokosenierini topukları öne gelecek şekilde giymişlerdi. Eteğinden çay akan bir tek tepe bulabildiler ancak. Bu yüzden Kanca'nın da başka bir seçeneği olmadığını anladılar. Korsanlar bu tepeye kaba saba bir kale yapmak ve şafağın sökeceği anı beklemek zorundaydılar.

Kızılderililer her şeyi adeta olağan üstü bir kurnazlıkla böylece saptadıktan sonra battaniyelerini açtılar. Cesur erkeklerde bulunması gerektiğine inandıkları bir sabırla çocukların evinin damına yerleştiler. Şafak sökeceği ve etrafa ölüm saçacakları o soğuk anı bekliyordular.

İşte uyumayan ama Kanca'ya şafak sökerken yapacakları işkenceleri düşleyen Kızılderilileri hain korsanlar orada yakaladılar.

Savaştan sağ çıkan rehberlerin sonradan anlattıklarından anlaşıldığına göre Kanca tepeye yerleşmedi bile. Oysa alaca karanlıkta orayı görmüş olması da gerekirdi. Bu ince düşünceli korsanın başından sonuna kadar Kızılderililerin saldırıya geçmelerini beklemeyi kafasından hiç geçirmemiş olduğu da anlaşılıyor. Hatta Kanca şafağa kadar bekledi bile. Kuralları hiçe sayarak saldırıya geçti.

Kızılderililerin fena halde şaşalayan öncüleri ne yapabilirlerdi? Aslında Kanca'nın uyguladığının dışında her savaş yöntemini de biliyorlardı ama acizce Kaptan'ın peşinden koştuktan başka bir şey yapamadılar. Bu yüzden çakal gibi acı acı ulurken düşmanları tarafından da kolaylıkla görüldüler.

Yaban Zambağı'nın etrafında en cesur cengaverlerinden on ikisi vardı. Hepsi birdenbire o kalleş korsanların üzerilerine doğru geldiğini gördüler. O anda zafer düşlerini unuttular. Korsanlara işkence yapamayacak ve galiba son hızla Mutlu Av Yeri'ni boylayacaklardı. Bunu iyice anlıyorlardı. Ama cesur ataların oğullarıydılar. Onun için de uygun bir şekilde davranmaları gerekiyordu. Eğer o anda yerlerinden fırlasalardı. Kanca'yla adamlarının aşamayacakları bir engel de oluşturabilirlerdi. Ama kabilelerinin töreleri bunu yasaklıyordu. Çünkü kutsal kitaplarda soylu yerlilerin beyazların karşısında şaşkınlıklarını hiçbir zaman belli etmemeleri gerektiği yazılıydı. Bu yüzden korsanların birdenbire ortaya çıkmaları Kızılderililer için korkunç bir şey olmasına rağmen bir an hiç biri de yerlerinden kıınıdamadılar. Bir tek kaslarını bile oynatmadılar. Böylece törelerini cesurca yerine

getirdikten sonra silahlarını kaptılar. Savaş çığlıkları etrafta yankılandı. Ama artık çok geç kalmışlardı.

Bu savaşı uzun uzun anlatacak değiliz. Ama Pikanini kabilesinden çok kimse devrildi. Ancak çoğunun intikamı da bir bakıma alınmış oldu. Çünkü Zayıf Kurt ölürken, korsan Alf Mason'u da birlikte götürdü. Korkunç Panter, Turley'i baltasıyla öbür dünyaya yolladı. Sonunda da yine Panter yanında Yaban Zambağı ve kabileden bazı savaşılarla korsanları yarıp geçmeyi başardı.

Bu savaşta Kanca'nın bu taktik bakımından ne dereceye kadar suçlu olduğuna artık tarihçilerin karar vermeleri gerekir. Eğer Kanca, şafağa kadar o uygun tepede bekleseydi, her halde o ve adamları saldırıdan sağ ıkamazlardı. Onun için Kaptan konusunda bir yargıya varılacağı zaman bu noktayı da göz önüne almak gerekir.

Tabii aslında Kanca'nın düşmanlarına yeni bir yöntemi uygulamayı düşündüğünü önceden haber vermesi gerekirdi. Ama diğer taraftan böyle yaptığı takdirde ani baskını da bir işe yaramazdı. Onun için bu problemi çözmek gerçekten çok zor. İnsan yine de istemeye istemeye bu cüretli planı yapan kafaya karşı bir hayranlık da duyuyor.

Kanca o zafer anında kendisi hakkında neler düşünüyordu? Kesik kesik soluyan ve kılıçlarını temizleyen korsanlar da bunu öğrenmeyi istiyorlardı. Akıllılık ederek, Kaptan'ın kancasıyla erişemeyeceği bir yere toplanmışlardı. O sansarinkine benzeyen gözleriyle bu olağanüstü adama bakıyorlardı.

Herhalde için için seviniyordu Kanca. Ama asık suratından hiç de anlaşılmıyordu bu. Adamın kara yüzü ifadesizdi.

Tabii Kanca o geceki işlerinin henüz sona ermediğini düşünüyordu. Çünkü aslında oraya Kızılderilileri mahvetmeye gelmemiştir. Onlar sadece Peter Pan'ı yakalayabilmesi için aşılması gereken engellerdi. Kanca, Pan'ı, Wendy'i ve çocukları ele geçirmeye kararlıydı. Ama yakalamayı en çok istediği Peter Pan'dı.

Peter Pan aslında küçücük bir çocuktur. İnsan bu yüzden Kanca'nın Peter'e karşı bu kadar büyük bir nefret duymasına da şaşırıyor. Evet, doğru, Peter Kanca'nın kolunu timsaha atmıştı. Ama bu ve timsahın, inadı yüzünden Kanca'nın kendisini güvende sayması da bu kadar amansız ve kötü bir intikam isteğine neden olmamalıydı. Doğrusunu isterseniz Peter da Kaptan Kanca'yı çileden çıkaran bir şey vardı. Bu çocuğun cesareti, ya da şirin tavırları değildi. Hatta — Neyse, neyse... Lafı ağzımızda gevelemeyelim. Kancayı neyin çileden

çıkardığını çok iyi biliyoruz, bunu açıkça söylememiz de gerekir. Korsan, Peter'in küstahlığına ve kendini beğenmişliğine sinirleniyordu.

Bu durum Kanca'nın sinirine dokunuyordu. Hatta bu yüzden adamın elindeki demir çengel bile titriyordu. Peter sağ oldukça Kaptan Kanca da kendisini kafesine bir serçenin girmiş olduğu bir aslana benzetecekti.

Şimdi sıra Kanca'nın korsanlarını nasıl aşağıya indireceği ya da ağaçları nasıl devireceği sorununa gelmişti. Korsan aç gözlerle ağaçlara baktı. Bunlardan en incisini bulmaya çalışıyordu. Ağaçlar endişeyle kıvrılıp sarsıldılar. Çünkü Kanca'nın kendilerine saldırmaktan kaçınmayacağını biliyorlardı.

Peki o sırada çocuklar ne yapıyorlardı?

Onların kılıçlar ilk şıkırdadığı an donmuş gibi kaldıklarını gördük. Ağızlarını açmış, ellerini Peter'e

yalvarırcasına uzatmışlardı. Bu halde taştan birer heykele benziyorlardı.

Şimdi çocuklar ağızlarını kapar ve ellerini indirirlerken tekrar onların yanma dönelim. Yukarıdaki kargaşalık ve gürültü hemen hemen başladığı gibi birdenbire kesildi. Sanki birdenbire şiddetli bir rüzgâr esivermişti. Ama çocuklar rüzgârın bu geçişi sırasında kaderleri konusunda karar vermiş olduğunu da anlıyorlardı. Hangi taraf kazandı?

Ağaçlardaki deliklerin yanında merakla onları dinleyen korsanlar her çocuğun bu soruyu sorduğunu işittiler.

Ama ne yazık ki Peter'in cevabını da duydular. Eğer Kızılderililer kazandılsa, hemen davul çalmaya başlarlar. Onlar zaferlerini her zaman böyle haber verirler.

Smee o sırada davulu bulmuştu. Ve şimdi bunun üstünde oturuyordu. Sen o davulun sesini bir daha

duymayacaksın, diye homurdandı. Ama duyulmayacak bir şekilde tabii. Çünkü Kanca hepsine de hiç gürültü etmemelerini söylemişti.

Smee, Kanca'nın davul çalmasını işaret ettiğini fark edince fena halde şaşırıldı. Sonra korsan ağır ağır bu emirdeki korkunç kalleşliği anladı. Herhalde bu basit adam o zamana kadar Kanca'ya karşı bu kadar derin bir hayranlık duymamıştı.

Smee, davula iki kez vurdu. Sonra da neşeyle durarak aşağıyı dinledi.

Korsanlar Peter'in, Davul! diye bağırdığını işittiler. Savaşı Kızılderililer kazandı.

Felaketleri yaklaşmış olan çocuklar sevinçle bağırdılar. Bu yukarıdaki kara kalpli adamların kulağına müzik sesi gibi geldi. Çocuklar bundan hemen sonra Peter'le vedalaşmaya başladılar, işte bu korsanları şaşırttı. Ama düşmanlarının ağaçlardan

yukarı çıkacağını düşünerek bu bilmeceyi de unuttular.

Kanca sessizce ve çabucak emir verdi. Her ağacın yanında bir korsan bekleyecekti. Diğerleri de iki metre arayla bir sıra halinde dizilecekti.

Perilere inanır mısınız?

O korkunç anları ne kadar çabuk geçerse o kadar iyi olacak sanırım...

Ağacından yukarıya ilk çıkan Kıvırcık oldu. Çocuk buradan uzanırken Cacco kendisini yakalayiverdi. Korsan Kıvırcığı tuttuğu gibi Starkey'e attı. Starkey, Bili Jukes'a fırlattı çocuğu. Bili Jukes da Noodler'a. Kıvırcık böyle elden ele atıldı ve sonunda kendisini kara korsanın ayaklarının dibinde buldu.

Bütün çocukları da ağaçlarından çıkarırken böyle amansızca yakaladılar. Hatta bir kaçını aynı anda

havada uçtular. O sırada elden ele fırlatılan eşya balyalarına benziyorlardı.

Korsanlar yukarıya en son çıkan Wendy'e başka türlü davrandılar...

Kanca, alaylı bir nezaketle şapkasını çıkararak kızı selamladı. Sonra kolunu uzatarak Wendy'i diğerlerinin bağladıkları yere götürdü. Bunu öyle kibar tavırlarla, öyle zarif bir havayla yaptı ki, Wendy de şaşırıldı kaldı. Ne diyeceğini de bilemedi. Neticede küçük bir kızdı o.

Belki bir an Kanca'nın Wendy'nin ilgisini çok çektiğini söylememiz dedikoduculuk olur. Ama bu açıklamamızın bir nedeni de var. Wendy'nin bu bir an süren kararsızlığı çok acayip sonuçlar da verdi. Eğer Wendy azametli bir tavırla Kanca'yı azarlasaydı, durum değişecekti. Biz de Wendy'nin bu davranışını buraya sevinçle yazacaktık. Ama Wendy böyle yaptığı takdirde kızı da diğer çocuklar gibi havaya

fırlatıvereceklerdi. Tabii o zaman Kanca da belki çocukların bağlanması sırasında onların yanında olmayacaktı. Yanlarında olmayınca da Ufaklığın sırrını keşfetmeyecekti. Keşfetmeyince de Peter'i öldürmek için o iğrenç çabayı gösteremeyecekti.

Çocukları kaçmalarını engellemek için bağlıyorlardı. Hepsini de dizleri kulaklarına değecek şekilde iki büküm oturtmuşlardı. Kara korsan çocukların bağlanması için bir ipi dokuz eşit parçaya ayırmıştı. Ufaklığı bağlarlarken onun bütün sicimi harcadığınız, ancak sonunda bağlamak için yeterli uç bulamadığınız o sinir bozucu paketlere benzediğini fark ettiler. Korsanlar öfkelenerek çocuğu tekmelemeye de kalkıştılar. Yani sizin de kızdığınız pakete tekme attığınız gibi. Ama aslında paketi değil, sicimi tekmelemeniz de gerekir. Bu daha haklıca bir şey olur.

İşin garibi korsanlar Ufaklığı tekmelemeye kalkıştıkları zaman Kanca onlara, şiddete hemen başvurmayın, dedi. Biraz sabredin. Dudakları ikinci bir zaferle bükülmüştü. ,

Korsanlar ise ter dökmeye başlamışlardı. Çünkü zavallı Ufaklığı sıkıca bağlamaya çabalıyorlardı. Ama çocuğun gövdesinin bir tarafını sıkıca sardıkları zaman, başka bir tarafı balon gibi şişiveriyordu.

Kanca o kurnaz kafasıyla bu işin derinine iniverdi. Bu durumu değil, bunun nedenlerini anlamaya çalışıyordu. Yüzünde beliren sevinçli ifade bu bilmeceyi çözdüğünü de açıkladı.

Bembeyaz kesilen Ufaklık Kanca'nın sırrını sezdiğini anladı.

Eh, bunu size de açıklayalım. Bu kadar şişman bir çocuk başka birinin takılıp kalıvereceği bir ağaçtan aşağıya inip yukarı çıkamazdı. Zavallı

Ufaklık! Şimdi çocukların en mutsuzuydu o. Peter'i düşünerek endişeleniyor, yaptıkları yüzünden de acı bir pişmanlık duyuyordu. Aslında Ufaklık ortalık sıcak olduğu zaman deli gibi su içmeye meraklıydı. Bu yüzden vücudu şişmiş, şimdiki balon gibi halini almıştı. Ayrıca ağacına uyabilmek için vücudunu da inceltmemişti. Hayır, onun yerine ağacının biçimini değiştirmişti.

Kanca da bu sırrın bir bölümünü çözmüştü işte. Bu yüzden şimdi, Peter artık elimde, diye düşünüyordu. Ama karanlık kafasında beliren bu düşünceleri adamlarına açıklamadı. Sadece korsanlara esirleri hemen gemiye götürmelerini, orada yalnız kalmak istediğini işaretlerle anlattı. Ama çocukları gemiye nasıl götürecekerdi? Evet, iplerle sıkıca bağlanmış olan küçükler fiçılara benziyorlardı. Ve bayırdan aşağıya kolaylıkla da yuvarlanabilirlerdi. Ama yol daha çok bataklıktan geçiyordu.

Kanca yine o ünlü kurnazlığıyla bu sorunu da çözümlendi. Eliyle, Wendy'nin küçük evinin bir taşıt gibi kullanılmasını işaret etti.

Çocukları eve attılar. Güçlü dört korsan bunu tuttıkları gibi omuzlarına vurdular. Diğerleri de onların arkasında sıraya dizildiler. O iğrenç korsan şarkısını söyleyerek sıra halinde ormanda ilerlemeye başladılar. Bilmiyorum çocuklardan bazıları ağlıyorlar mıydı? Eğer öyleyse bile korsanların şarkısı arasında hıçkırıkları duyulmuyordu. Ama küçük ev ormanda gözden kaybolurken, sanki Kanca'ya meydan okuyormuş gibi bacasından duman püskürttü.

Kanca da bunu gördü. Ve bu Peter'in aleyhine de oldu. Çünkü öfkeli korsanın kalbinde belki biraz acıma duygusu kalmıştı. Duman yüzünden bu da kayboluverdi.

Kara korsan yalnız kaldığı zaman yaptığı ilk şey ayaklarının ucuna basarak Ufaklığın ağacına gitmek oldu. Gerçekten de buradan aşağıya inebilecekti.

Sonra Kanca uzun uzun düşündü. Hafif rüzgârın siyah saçlarını uçurarak kendisini serinletmesi için şapkasını çıkarmıştı. Kafasında türlü kara düşünce olmasına rağmen, mavi gözlerinde uysalca bir ifade vardı. Aşağıdan gelecek sesleri duymak için kulak kesilmişti. Ama yukarıda olduğu gibi aşağıda da çıt çıkmıyordu. Sanki toprağın altındaki ev artık bomboştu.

Kanca, Çocuk uyuyormu? Diye düşündü. Yoksa elinde kamayla Ufaklığın ağacının altında mı bekliyor?

Aşağıya inmedikçe bunu öğrenemeyecekti. Kanca usulca pelerinini çıkararak bunu yere bıraktı. Sonra dudağını ısırarak, ağaçtaki delikten girdi. Dudağından kan çıkarmıştı. Aslında cesur bir adamdı

o. Ama ağaca girdiği sırada duraklayarak alnını silmek zorunda kaldı. İri taneler akıyordu yüzünden. Sonra Kanca bilinmeyene doğru indi.

Ağacın dibine sağ salim erişti. Yine nefesini tutarak, hiç kımıldamadan durdu. Zaten soluğu kesilmiş gibiydi. Gözleri loşluğa alışırken ağaçların dibindeki evin bazı eşyalarını seçebildi. Ama sonra gözlerini bir tek yere dikti. Sonunda aradığını bulmuştu. Peter büyük yatakta mışıl mışıl uyuyordu.

Peter, yukarıda olanların farkında değildi. Çocuklar evden ayrıldıktan sonra bir süre neşeyle pan kavalını çalmıştı. Herhalde bunu bütün arkadaşlarının kendisini bırakıp gitmelerine aldırmadığını kanıtlamak için yapmıştı.

Wendy'e öfkelenildiği için, ilacımı da içecek değilim, demişti. Yine kıza inat yatağın örtüsünün üzerine uzanmıştı. Çünkü Wendy her gece, Sabaha

karşı soğuk çıkabilir, diyerek bu örtüyü grubun üzerine örtmekte ısrar etmişti.

Sonra ağlayacak gibi olmuştu Peter. Ama arkasından, Gülersem, Wendy çok kızar, diye düşünmüş ve kibirle bir kahkaha atmıştı.

Daha kahkahası sona ermeden de orada uyuya kalmıştı.

İşte Kanca çocuğu böyle savunmasız bir halde yakaladı. Peter bir kolunu yana atmış, tek bacağına kıvrımıştı. Yarıda kalan kahkahası yüzünden dudakları gerilmişti. İnci gibi süt dişleri gözüküyordu.

Kanca ağacın dibinde durarak odada düşmanına baktı. Acaba kara kalbinde bir acıma duygusu belirdi mi? Onun tamamıyla kötü bir adam olmadığı söyleniyordu, örneğin bana anlattıklarına göre çiçeklere meraklıydı Kanca. Müzikten hoşlanıyordu. Hatta harp da çalıyordu. Şunu itiraf edelim: küçük çocuğun mışıl mışıl uyuması korsana gerçekten

dokundu. Eğer iyi tarafı ağır bassaydı, ağaçtan tekrar yukarı çıkacaktı. Belki de istemeye istemeye yapacaktı bunu ama Peter da kurtulacaktı. Yalnız bir şey Kanca'nın geri dönmesini engelledi.

Bu da Peter'in uykusunda bile küstah bir hali olmasaydı. Çocuğun açık ağzı, yandan sarkan kolu ve kıvrık bacağı bir küstahlık simgesi gibiydi. Bu bakımdan duyarlı olan kimselerin bir daha böyle bir küstahlıkla karşılaşmayacaklarını umarım. İşte bu yüzden Kanca'nın da tepesi atıverdi. Eğer öfkesi yüzünden bin parçaya bölünseydi, bunlardan hiç biri de bu acayip duruma aldırılmaz, sadece düşmanı öldürmek için fırlardı.

Odayı bir tek lamba aydınlatıyordu. Kanca gölgelerin arasında durmaktaydı. Adam usulca ilk adımını atarken bir engelle karşılaştı. Bu Ufaklığın ağacının kapısıydı. Bu açıklığı tamamiyle kapamıyordu. Korsan da odaya bunun üzerinden

bakmıştı. Kanca sürgüyü bulmaya çalıştı. Ama bu iyice aşağılarda erişemeyeceği bir yerdeydi. Bu yüzden daha da öfkelenen adama Peter'in uyuyuşundaki küstahlık gözle görülecek bir şekilde de artmış gibi geldi. Kapıyı sarsarak, olanca gücüyle bunu itti.

Sonunda düşmanı elinden kaçacak mıydı?

Ah, ama orada duran da neydi?

Kanca'nın öfkeden kızaran gözleri Peter'in ilacına ilişti. Bu duvardaki raf gibi bir çıkıntıda duruyordu. Kanca'nın eliyle erişebileceği bir yerdeydi. Korsan ilacın ne olduğunu hemen anlayıverdi.

O zaman, Peter kurtulamayacak... diye düşündü.

Kanca düşmanlarının eline canlı olarak düşmekten korkar ve bu yüzden yanında her zaman korkunç bir zehir taşırdı. Bunu, eline geçen bütün

zehirli yzklerdeki maddeleri birbirine karıştırarak elde etmişti. Korsan bunların hepsini kaynatarak bilimin bilmediği sarı bir sıvı elde etmişti. Her halde dünyada bulunan zehirlerin en etkilisi de buydu.

Kanca, Wendy'nin ilaç diye tanımladığı suya bundan beş damla akıttı. Eli titriyordu. Ama utancından değil de sevincinden. Zehiri suya katarken uyuyan çocuğa da bakmadı. Ama bunun nedeni Peter'e birdenbire acımdan korkması değildi. Sadece ilacı dökmekten çekiniyordu.

Kanca bu işi bitirdikten sonra düşmanına son bir kez sevinçle baktı. Sonra dönerek, ağaçtan zorlukla yukarı ıktı. Gövdedeki delikten otların üzerine atlarken canlı bir kötülük timsali gibiydi.

Kanca şapkasını giyerek bunu şen bir tavırla bir kaşına doğru eğdi. Sonra sıkıca pelerinine sarıldı. Sanki karanlık geceden bile saklanmaya çalışıyordu. Ama aslında bu gecenin en karanlık parçası da

kendisiydi. Korsan kendi kendine acayip bir şeyler homurdanarak ormanda ilerledi.

Peter hala uyuyordu. Mum iyice küçülerek söndü. Oda karanlıklara büründü. Ama çocuk uyanmadı.

Ancak timsahın midesindeki saate göre onda, birdenbire yatakta doğrulup oturdu. Kendisini neyin uyandırdığını da bilmiyordu. Sonra bunun ne olduğunu anladı. Biri usul usul ağacına vuruyordu.

Hafif ve ihtiyatlı bir vuruştu bu. Ama o sessizlik de tehlikeli gibiydi.

Peter, elini beline attı. Hançerini bularak bunun sapını sıkıca kavradı.

Sonra da, Kim o? dedi.

Uzun bir süre bir cevap alamadı. Sonra kapıya tekrar vuruldu.

Kimsin sen?

Yine cevap veren olmadı.

Peter heyecanlandı, zaten çocuk heyecanlanmaktan çok hoşlanırdı, iki adımda kapıya gitti. Ufaklığın kapısının aksine bunun üst kısmı açık değildi. Kapı çerçevesine iyice oturuyordu. Bu yüzden Peter dışarıdaki kimseyi göremiyordu. Dışarıdaki de onu.

Peter, Konuşmazsan kapıyı açmam, diye bağırdı.

Sonunda dışarıdaki konuştu. Sesi çan gibi tatlı ve güzeldi.

Kapıyı aç, Peter.

Gelen Çıngıraktı. Peter çabucak sürgüyü çekti. Peri telaşla uçarak içeri girdi. Yüzü kızarmış, giysisi çamur içinde kalmıştı.

Ne oldu?

Çıngırak, Ah, diye bağırdı. Bunu hiç bir zaman tahmin edemezsin! Bana üç soru sormana izin vereceğim. Bakalım bilebilecek misin?

Peter haykırdı. Söyle ne oldu?

Peri, grameri bozuk ve hokkabazların ağızlarından çekerek çıkardıkları renkli kurdeleler kadar uzun bir cümleyle Peter'e Wendy'le çocukların korsanlar tarafından nasıl yakalandıklarını açıkladı. Peter periyi dinlerken kalbi bir ağzına sığıyor, bir aşağı yuvarlanıyordu. Wendy'i bağlamış ve korsan gemisine götürmüşlerdi. Kız bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı.

Peter duvarda asılı olan silahlarına doğru atıldı. Wendy'i kurtaracağım. Aynı anda kızı memnun etmek için bir şey yapmaya karar verdi. Ah, evet, örneğin ilacını içebilirdi. Zehirli suya doğru uzandı.

Çıngırak, Sakın hal diye haykırdı. Peri ormanda hızla ilerleyen Kanca'nın kendi kendine homurdandığı sözleri duymuştu. Neden?

İlaç zehirli, Peter.

Zehirli mi? Buna zehiri kim karıştırmış olabilir?
Kanca tabii.

Saçmalama Kanca buraya nasıl indi?

Ah, ne yazık ki Tamirci Çingirak bunun açıklayamadı. Çünkü peri bile Ufaklığın ağacıyla ilgili o kara sırrı bilmiyordu. Ama Çingirak Kanca'nın sözlerinden durumu iyice anlamıştı. Kaptaki ilaçta zehir vardı.

Peter, Zaten ben buradaydım, diye açıkladı. Uyumadım da... Bu sözlerine kendisi de inanıyordu. Çocuk, kabı ağzına doğru götürdü.

Artık konuşmanın değil, harekete geçmenin zamanıydı. Çingirak, bir yıldırım gibi atılarak kapla, Peter'in ağzının arasına girdi. Ve ister istemez ilacı da içti.

Çingirak! Benim ilacımı içmeye nasıl cesaret ettin? Ama peri cevap vermedi. Havada sendelemeye başlamıştı bile.

Peter birdenbire korkuya kapılarak, Nen var senin? diye haykırdı.

Çingirak usulca, Ben zehirlendim, Peter... diye fısıldadı. Biraz sonra öleceğim...

Ah, Çingirak... ilacı beni kurtarmak için mi içtin?

Evet.

Ah, sen ne kadar iyi bir perisin...

Çingırağın kanatları onu artık zorlukla taşıyordu. Ama çocuğa cevap olarak onun omzuna kondu. Ve Peter'i sevgiyle çimdiklemeye çalıştı. Aman sen de... diye fısıldadı. Sen ahmağın birisin... Sendeleye sendeleye odasına gitti. Ve yatağına uzandı.

Peter üzüntüyle küçük girintinin önünde diz çöktü. Kafası perdenin bulunduğu açıklığı hemen hemen dolduruyordu.

Çingırağın ışığı gitgide daha sönükleşiyordu. Peter bu ışık tamamıyla söndüğü takdirde perinin de öleceğini biliyordu. Peter'in gözyaşları Çingırağın o kadar hoşuna gitti ki, küçük ve ince elini uzattı.

Gözyaşlarının parmaklarının üzerinden akmasını emretti.

Çıngırağın sesi o kadar hafifti ki Peter önce onun ne dediğini anlayamadı. Sonra perinin sözlerini kavrayabildi.

Çıngırak, Çocuklar perilere inandıkları takdirde iyileşebileceğimi sanıyorum... Diye fısıldıyordu.

Peter umutsuzca ellerini açtı. Evde hiç çocuk yoktu. Gece de olmuştu.

Ama Peter sonunda düşlerinde Olmayan Ülkeyi gören çocuklara seslendi. Onlar Peter'e sandığınızdan çok daha yakındılar. Peter gecelikli çocuklara, ağaçlara takılı sepetlerinde yatan küçük Kızılderili bebeklere sesini duyurmaya çalıştı.

Perilere inanıyor musunuz? diye haykırdı.

Çıngırak, adeta güçlü bir tavırla yatağında doğrularak akın betini anlamaya çalıştı. Galiba,

'Evet,' dediler... Ama pek de emin değilim... Peter'e baktı. Sen ne dersin?

Peter çocuklara avaz avaz bağırdı. Eğer perilere inanıyorsanız el çırpın. ıngırağın ölmesine izin vermeyin.

Çocukların çoğu el ırpıtlar.

Bazıları ırpmadı.

Bir kaç hayvan ıslık çalar gibi bir ses çıkardı.

El ırpmalar birdenbire kesildi. Sanki yüzlerce anne ne olduğunu anlamak için çocuklarının odalarına koşmuşlardı.

Ama ıngırak da kurtulmuştu artık! nce perinin sesi güçlendi. Sonra yatağından fırladı. Eskisi gibi neşeli ve küstahça bir tavırla büyük odada hızla uçmaya başladı. Kendisini inananlara teşekkür etmeyi aklından bile geirmiyordum Ama ıslık alanları bir elime geçirirsem, yapacağımı bilirim, diye düşünüyordu.

Peter, Şimdi, dedi. Gidip Wendy'yi kurtaracağız. Çocuk ağacından yukarı çıktığı zaman ay da bulutların arasında pırıldıyordu. Peter bütün silahlarını takınmıştı. Tehlikeli serüvenine katılmak üzereydi.

Aslında bu serüven için böyle bir geceyi seçmezdi pek. Çünkü çocuk gemiye uçarak gitmeyi düşünmüştü. Hiç bir şeyi gözden kaçırmamak için yerin yakınından da gidecekti. Ama sık sık bulutların arkasında kaybolan ayın sönük ışıklarında alçaktan uçtuğu takdirde gölgesi ağaçlara sürünecekti. O zaman kuşlar da rahatsız olacaktı tabii. Ayrıca daima tetikte olan düşmanı da onun yola çıktığını anlayacaktı.

Peter pişmanlıkla, keşke adadaki kuşlara öyle acayip adlar takmasaydım, diye düşündü. Bu yüzden İyice vahşileştiler. Artık yanlarına da yaklaşılmıyor.

Peter'in Kızılderililer gibi sessizce ilerlemekten başka yapabileceği birşey yoktu. Ama neyse ki bunda ustaydı çocuk.

Ama ne tarafa gideceğim? Korsanların çocukları gemiye götürdükleri kesin mi?

Hafif bir kar yağmış ve bütün izleride örtmüştü. Adaya bir ölüm sessizliği de çökmüştü. Sanki doğa biraz önceki savaşın ve bunu izleyen olayların etkisinden hala kurtulamamıştı.

Peter, Yaban Zambağından ve Çingiraktan ormanda dolaşma konusunda bazı şeyler öğrenmiş, bunları çocuklara da anlatmıştı

Her halde çocuklar tehlikeli anlarda bütün öğrettiklerimi unutmadılar.

Örneğin; Ufaklık bir fırsatını bulduğu takdirde ağaçların gövdelerini dağlayarak iz bırakmış olmalı. Kıvırcık yere usulca tohumları saçtı sanırım Wendy de uygun bir yere mendilini bıraktı. Ama bütün bu

işaretleri görebilmem için gündüz olması gerekir.
Fakat beklemem olanaksız.

Yukarıdaki dünya Peter'i ağırmiştı ama çocuğa yardım da etmiyordu.

Timsah, Peter'in önünden geçti. Ama etrafta başka canlı yoktu. Ne bir ses duyuluyor, ne de bir Şey kımıldıyordu. Ama ocuk korkunç bir tehlikenin bir ağacın altında kendisini bekleyebileceğini ya da arkadan gizlice sokulacağını biliyordu.

Peter, korkunç bir yemin etti. Bu sefer ya Kanca ortadan kalkacak, ya da ben!

ocuk bir yılan gibi yerde sürünerek ilerlemeye başladı. Sonra doğrularak ay işığının aydınlattığı bir açıklığı hızla aştı. Bir parmağını dudağına götürmüş, diğer eliyle de hançerini kavramıştı.

Ve pek umutluydu!

Korsan gemisi

Kidd koyu Korsan deresinin hemen ağzındadır. Burada göz kırpan yeşil ışık Neşeli Roger gemisinin yerini belirtiyordu. İki direkli bir tekneydi bu. Tehlikeli, hatta uğursuz bir hali vardı. Teknesinden direğinin tepesine kadar iğrençti. Neşeli Roger denizlerde dolaşan bir yamyamdı. Direğin tepesindeki gözcü yerinde nöbetçi çıkarılmasına da gerek yoktu. Çünkü adının uyandırdığı dehşet yüzünden hiç bir gemi Neşeli Roger'a sokulmazdı.

Gemi bu gece karanlıklara bürünmüştü. Teknedeki hiç bir gürültünün kıyıya erişmesi de olanaksızdı. Zaten pek az ses çıkıyordu. Bunlardan hiçbiride hoş değildi.

Yalnız geminin dikiş makinesinin tıkırtısı neşeli sayılabilirdi. Çalışkan ve uysal Smee bunun başına geçmiş dikiş dikiyordu. Alelade, hatta insanın içine dokunan bir adamdı o.

Smee'nin insanın içine neden dokunduğunu da biliyorum. Belki de bunun nedeni adamın bu halinden haberi olmayıştıydı. Ama en güçlü adamlar bile Smee'ye uzun bir süre bakamıyor, hemen telaşla başlarını çeviriyorlardı. Hatta bazı yaz geceleri Kanca ona bakarken gözleride doluveriyordu. Smee bu durumu bilmiyordu.

Bir kaç korsan küpeşteye dayanmış, gecenin yoğun, sisli havasını içlerine çekiyorlardı. Bazıları fiçuların yanında yere uzanmış zar ya da iskambillerle oyun oynuyorlardı.

Küçük evi taşımış olan dört tayfa güverteye serilip kalmışlardı. Adamlar uykularında bile Kancanın çengelinden kurtulmak için ustalıkla sağa sola dönüyorlardı. Yoksa Kaptan onların yanından geçerken laf olsun diye kancasını saplayıverirdi.

Kanca, düşünceli düşünceli güvertede dolaşıyordu. Ah, anlaşılmayacak bir adamdı o. Bu

onun zafer saatiydi. Peter'i ortadan kaldırmış olduğuna inanıyordu. Diğer çocukların hepsi de gemideydi. Fırıncı denilen korsanı dize getirdiğinden beri böyle korkunç bir işe girişmemiştir. Üstelik kibirli bir adamdı. Onun için Kanca'nın şimdi başarısıyla öğünerek, yalpalaya yalpalaya güvertede gezinmesi bizi şaşırtır mı?

Ama Kanca'nın hiç de öyle neşeli bir hali yoktu. Kaşları çatılmıştı, yüzü gülmüyordu. Doğrusunu isterseniz Kanca'nın canı fena halde sıkılıyordu.

Korsan sessiz gecelerde böyle dolaşarak kendi kendisiyle konuşurdu. Çünkü çok yalnızdı. Yüzünden duyguları anlaşılmayan bu korsan özellikle etrafında adamları varken kendisini çok daha yalnız hissedirdi. Onların kendisinden çok aşağı olduklarını düşünürdü.

Ah, evet bu gece çok sıkıntılıydı Kanca. Sanki korsan yakında başına bir felaket geleceğini

seziyordu. Belki de Peter'in o korkunç yemini gemisine erişmişti bile.

Kanca, ölüm konuşmamı yapsam mı? diye kendi kendine soruyordu. Bana daha sonra bunu yapma fırsatını bulamayacakmışım gibi geliyor.

Birdenbire bağırdı. Kanca bu kadar hırslı olmasaydı, kendisi için daha iyi olurdu. Korsan ancak çok sıkıldığı zamanlarda sanki bir yabancından söz ediyormuş gibi konuşurdu. Ah... Hiç bir çocuk beni sevmiyor.

Kanca'nın bunu düşünmesi de garipti. Korsan o zamana kadar böyle bir şeyi aklına bile getirmemişti. Belki de bu konuyu ona hatırlatan dikiş makinesinin tıkırtısıydı.

Kanca uzun bir süre Smee'ye bakarak kendi kendine homurdandı durdu. Smee, bütün çocukların kendisinden fena halde korktuklarını düşünerek sakın sakın dikiş dikiyordu.

Korkmak mı? Smee'den korkmak ha? O gece gemideki çocukların içinde Smee'yi sevmeyen bir tek kişi bile yoktu. Korsan onlara korkunç sözler söylemiş, avcıyla da hafifçe vurmuştu. Çünkü çocukları yumruklamaya kıyamamıştı. Ama küçüklerin hepsi de ona daha çok sarılmışlardı. Michael da Smee'nin gözlüğünü kaparak bunu takmıştı.

Ama zavallı Smee'ye çocukların kendisini pek sevdikleri de söylenemezdi ki.

Kanca bunu yapmayı çok istiyordu. Ama bu da çok zalimce bir şey olurdu. Bu yüzden Kanca şimdi bu esrarlı durumu kafasında inceleyip duruyordu. Neden Smee'yi seviyorlar? Demek ki Smee sevilecek bir adam. O halde onu sevilecek bir adam haline sokan nedir?

Kanca birdenbire korkunç cevabı buldu. Çünkü o kalles değil...

Kanca öfkeyle kendi kendisine, Yani ben kalleşmiyim? diye sordu. Hiddetle bağırarak çengeli kaldırdı. Bunu Smee'nin kafasına doğru uzattı. Ama kancayı batırmadı. Duraklamasının nedeni aklına başka bir şeyin gelmesiydi.

Bir adamı kalleş olmadığı için parçalamak ne demek olur? Kalleşlik etmek olur tabii.

Mutsuz Kanca ter içinde kalmıştı. Baltayla kesilmiş bir ağaç gibi güverteye boylu boyunca devriliverdi. Korsanlar Kaptan'ın bir süre onlarla ilgilenmeyeceğini düşünerek gevşediler. Bir kısmı ayağa fırlayarak gürültüyle dans etmeye başladılar, öyle avaz avaz bağırıyorlardı ki, Kanca bu yüzden ayıldı.

Ayağa kalktığı zaman biraz önceki kararsızlığı kaybolmuştu. Sanki başından aşağıya bir kova su geçirilmiş gibi kendine gelmişti.

Sesinizi kesin, köpekler! Diye kükredi. Yoksa sizi çengelle delik deşik ederim.

Gürültü hemen kesildi.

Kanca, Çocukların hepsini de zincire vurdunuz mu? Diye sordu. Onların kaçmalarını istemiyorum.

Evet, vurduk.

Öyleyse onları yukarı çıkarın.

Wendy dışında diğer zavallı esirleri ambardan sürükleyerek güverteye getirdiler. Çocukları Kanca'nın karşısında sıraya dizdiler.

Kaptan, bir süre sanki onların farkında değilmiş gibi davrandı. Rahatça küpeşteye dayanmıştı, hafif sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Sesi hiç de fena değildi doğrusu. Ama şarkının sözleri pek kabaydı. Kaptan bir taraftan da elindeki iskambillerle oynuyordu. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigaranın ışığı yüzüne biraz renk vermekteydi.

Sonra birdenbire doğrularak çocuklara, Eh, ahmaklar, dedi. Bu gece altınız kalasın üzerinde yürüyerek, denize uçacak. Ve balıklara yem olacak. Ama gemiye iki miço gerekiyor. Hanginiz bu işi istiyorsunuz?

Wendy ambarda çocuklara, Ne yaparsanız yapın, ama Kanca'yı kızdırmayın, diye tembih etmişti.

Bu yüzden Düdük terbiyeli bir tavırla öne çıktı. Kanca gibi bir adamın gemisinde çalışmayı kesinlikle istemiyordu. Ama bunu açıkça söylediği takdirde korsanın fena halde kızacağını da biliyordu, içgüdüleri ona suçu orada bulunmayan birinin üzerine yıkmasının akıllıca bir şey olacağını da fısıldıyordu.

Düdük biraz gülünç bir çocuktuk ama sadece annelerin suçu her zaman üzerlerine almaya hazır olduklarını da öğrenmişti. Zaten annelerin bu yanını

bilmeyen çocuk da yoktur. Bundan sık sık yararlanmaya da kalkışırlar.

Onun için Düdük de Şimdi dikkatle, anlayacağınız bir sorun var, efendim, diye açıkladı. Annemin bir korsan olmamı isteyeceğini hiç sanmıyorum. Ufaklığa döndü. Annen korsan olmanı ister miydi, Ufaklık? Arkadaşına çabucak göz kırttı.

Ufaklık da sanki her Şeyin çok başka olmasını istiyormuş gibi bir tavırla, zgn zgn, Hiç sanmam... dedi. Annen korsan olmanı ister miydi, İkiiz? Diğerleri kadar zeki olan birinci ikiz, Pek sanmıyorum, diye karşılık verdi. Soylu, ya senin annen Kanca, Kesin bu gevezeliği! diye kükredi. Korsanlar, ocukların szcsn geriye çekerek, yeniden sıraya soktular.

Kanca, John'a baktı. Sen, küçük! Senin biraz cesaretin var gibi. Sen hiçbir zaman korsan olmayı istemedin mi, oğlum?

Açıkçası John bazen matematik derslerinde, Ah, bir korsan olsaydım... diye düşünmüştü. Kancanın kendisini böyle seçivermesi çocuğu çok etkiledi.

Saygıyla, Bir ara. 'Kızıl elli Jack, adını almayı düşünmüştüm, diye itiraf etti.

Ah, bu hiç de fena bir ad sayılmaz. Eğer bize katılırsan seni gemide bu isimle de çağırırız.

John kardeşine, Ne dersin, Michael? dedi.

Çocuk da. Ben de korsanlara katılırsam, diye karşılık verdi. Beni hangi adla çağıracaklar?

Kara Sakallı Jo, diye.

Tabii bu ad Michael'ı çok etkiledi. Ne dersin, John? Ağabeysinin karar vermesini istiyordu.

John ise kardeşinin karar vermesini bekliyordu. Sonunda çocuk, Yine Kralın saygılı uyrukları olarak kalacak mıyız? Diye sordu.

Kanca dişlerinin arasından cevap verdi. Tayfalara katılmak için, 'Kralın canı cehenneme,' diye yemin etmeniz gerekecek.

Belki John o ana kadar pek de övünülecek bir şekilde davranmamıştı. Ama şimdi gerçekten hayranlık uyandıracak gibiydi.

Çünkü çocuk Kancanın önündeki bir fıçıya yumruğunu indirerek, O halde bu teklifi kabul etmiyorum! Diye bağırdı.

Michael da haykırdı. Ben de etmiyorum!

Kıvrıkcık, gıcırtilı bir sesle, Yaşasın Britanya, diye bağırmaya çalıştı.

Öfkelenen korsanlar onları şiddetle yumrukladılar.

Kanca gürlledi. Ölüm cezasını hak ettiniz! Bu çocukların annelerini yukarı çıkarın. Kalası da hazırlayın.

Neticede hepsi ocuktular. Bu yüzden Jukes'le Cecco'nun o ölüm kalasını yerleştirdiğini gördükleri zaman bembeyaz kesildiler. Ama Wendy güverteye çıkarıldığı vakit de cesurca tavırlar takınmaya çalıştılar.

Wendy'nin o korsanları ne kadar aşağı gördüğünü size sözlerle anlatmam olanaksız. Erkek ocuklar yine de bazen korsanlığın eğlenceli bir şey olabileceğini düşünürlerdi. Ama kız sadece geminin yıllardan beri şöyle baştan aşağıya iyice temizlenmemiş olduğunu farketmişti. Lumbuzlardaki her kirli cama parmağınızla rahatlıkla yazı yazabilirdiniz. Wendy de bunlardan bir kaına, Pis domuz, diye yazmıştı bile. Ama tabii çocuklar etrafını sardıkları zaman Wendy de geminin pisiğini unuttu. şimdi sadece onları kurtarmayı düşünüyordu.

Kanca pek tatlı bir sesle, şişte böyle, güzelim, dedi. ocuklarının kalastan yürüyerek denize

düşmelerini seyredeceksin. Kanca aslında süslü bir adamdı. Ama o geceki maceraları yüzünden kırmalı yakası kirlenmişti. Birdenbire Wendy'nin yakasına baktığını farketti. Telaşla bunu saklamaya da çalıştı ama geç kalmıştı.

Wendy, Yani onlar ölecek mi? diye sordu. Kancaya da onu aşağı gördüğünü belirten bir tavırla öyle bir baktı ki korsan neredeyse bayılacaktı.

Hepsi de ölecek, diye homurdandı. Sonra da sevinçle, Hepiniz susun! diye gürledi. Bu anne çocuklarına son sözlerini söyleyecek.

Wendy o zaman çok etkileyici bir tavır takındı. Sevgili çocuklarım, bunlar benim size son sözlerim, Bu anda size gerçek annelerinizin sözlerini tekrarladığıma da inanıyorum. Onlar bu anda, 'Çocuklarımızın birer kahraman gibi öleceklerini umuyoruz.' diyorlar.

Bu sözlere korsanlar bile şaştı.

Düdük dei gibi bağırdı. Ben de annemin umduğu gibi öleceğim. Sen ne yapacaksın. Soylu?

Annemin umduğunu. Sen ne yapacaksın ikiz?

Annemin umduğunu. Ya sen John—

Ama o sırada Kanca da kendisini toplamıştı. Olanca sesiyle, Şu kızı bağlayın, diye bağırdı.

Wendy'i yelken direğine bağlama işi Smee'ye düştü. Korsan, Buraya bak, yavrum, diye fısıldadı. Eğer annem olacağına söz verersen ben seni kurtarırım.

Ama Wendy, Smee'ye bile böyle bir söz vermek niyetinde değildi. Kurumla, Hiç çocuğum olmamasını tercih ederim, dedi

Burada acı bir şeyi açıklamak zorundayım. Smee, Wendy direğe bağlarken çocukların hiç biri' de kıza bakmıyordu. Hepsi d gözlerini o kalasa dikmişlerdi. Son küçük yürüyüşlerini o tahtanı üzerinde yapacaklardı işte. Artık kalasta cesaretle,

erkekçe ilerleyeceklerini de ummuyorlardı. Çünkü kafaları çalışmıyordu. Sadece kalasa bakıyor ve ürperiyorlardı.

Kanca dişlerini sıkarak çocuklara gülümsedi. Sonra da Wendy e doğru bir adım attı. Kızın kafasını kalasa doğru çevirmek niyetin deydi. Wendy'nin çocukların teker teker tahtanın üzerinde yürümelerini seyretmesini istiyordu.

Ama Kanca hiç bir zaman Wendy'nin yanına erişemedi. Kızın umduğu gibi acı acı bağırmasını da dinleyemedi. Bunun yerine başka bir ses duydu.

Bu timsahın o korkunç tıkırtısıydı.

Hepsi de bu tıkırtıyı duydular. Korsanlar, çocuklar, Wendy...

Aynı anda bütün kafalar aynı tarafa doğru döndü. Ama sesin geldiği suyun tarafına doğru değil. Ah, hayır. Korsan Kancaya doğru. Hepsi de ondan sonra olacakların sadece Kaptanı ilgilendirdiğini

biliyorlardı. Bu yüzden birdenbire bu dramda oyuncu olmaktan çıkmış, birer seyirci halini almışlardı.

Kancanın halindeki değişikliği görmek gerçekten korkunç bir şeydi. Sanki adamın her eklemeni ayrı ayrı kesmişlerdi. Kanca içi boş bir giysi gibi yere yığılıverdi.

Tıkırtı gitgide daha yaklaşıyordu.

Aynı anda hepsi de aynı feci şeyi düşündüler. Timsah gemiye çıkmak üzere.

Kancanın demir çengeli bile hareketsiz kalmıştı. Sanki bu kanca saldıran düşmanın kendisiyle hiç ilgilenmeyeceğini biliyordu. Öyle yapayalnız kalan başka bir insan düştüğü yerde gözleri kapalı öyle yatardı. Ama Kancanın o kocaman beyni hala çalışıyordu.

Korsan, kafasının verdiği emre uyarak doğruldu. Dizlerinin üzerinde güvertede ilerlemeye başladı.

Sesin geldiği taraftan kabil olduğu kadar uzaklaşmaya çalışıyordu.

Korsanlar ona saygıyla yol açtılar. Kanca ancak bir küpeşteye kafasını vurduğu zaman durakladı.

O zaman boğuk bir sesle, Beni saklayın, diye bağırdı.

Diğerleri onun etrafını sardılar. Hepsi de gemiye çıkmak üzere olan yaratığa bakmamak için bakışlarını başka tarafa dikmişlerdi. Timsahla savaşmaya de niyetleri yoktu. Kader böyle istiyordu.

Çocuklar ancak tayfaların etrafını sardıkları Kanca, gözden kaybolduğu zaman canlandılar. Merak, adeta taş kesilmiş olan kasların çalıştırdı. Timsahın gemiye tırmanmasını seyretmek için küpeşteye koştular.

Sonra da bu gecelerin gecesinin en acayip srpriziyle karşılaştılar. Çünkü yardımlarına gelen Timsah değildi. Peter'di bu.

Peter çocuklara hayranlıkla bağıarak korsanları şüphelendirmemeleri için işaret etti. Sonra da tıkırdamasını sürdürdü.

Bu sefer ya Kanca ölecek, ya da ben.

Yaşam boyunca ilerlerken başımıza türlü acayip şeyler gelir. Bazen bir süre bunların farkına da varmayız.

Örneğin bir gün birdenbire bir kulağımızın bir süreden beri duymadığını fark ederiz. Belki de yarım saatten beri.

İşte bu gece Peter'in başına da yine buna benler bir şey gelmişti.

Peter'i son gördüğümüz anı hatırlayacaksınız. Çocuk bir parmağını dudaklarına götürmüş, diğer eliyle de hançerini yakalamıştı. Adada sessizce ilerliyordu. Timsahın önünden geçtiğini fark etmiş ama hayvandaki acayıplığı de farketmemişti. Peter

daha sonra timsahın o sırada tıkırdamadığını hatırladı. Çocuk önce bunu pek garip buldu. Sonra da saatin kurgusunun bitmiş olduğuna karar verdi.

Peter o zaman yakın bir arkadaşını kaybetmiş sayılan timsahın neler hissedeceğini düşünmedi bile.

Sadece kendi kendine, Acaba bu felaketten nasıl yararlanabilirim diye sordu. Ah, evet, ben de timsah gibi tıkırdayabilirim. O zaman vahşi hayvanlar timsah olduğumu sanır ve bana da ilişmezler.

Ve çocuk büyük bir ustalıklı ve düzgünlükle tıkırdamaya başladı. Ama bu beklenmedik olaylara da yol açtı. Tıkırtıyı duyan hayvanların arasında timsah da vardı. Bu yüzden hayvan Peter'in peşine takıldı. Belki timsah kaybettiği saati almayı düşünüyordu. Ya da kendisinin tekrar tıkırdamaya başladığını sanmış ve Peter'i bir dost saydığı için onu izlemeye başlamıştı. Bu hiç bir zaman kesinlikle anlaşılmayacak. Çünkü timsah da,

bütün sabit bir fikre saplanmış kimseler gibi, aptalın biriydi.

Peter kazasız belasız kıyıya vardı. Ama yoluna yine de devam etti. Su bacaklarına çarptı. Çocuk hala denize girdiğinin farkında değilmiş gibiydi. Birçok hayvan karadan suya böyle girer. Ama insanlar arasında böyle bir şeye rastladığımı hiç hatırlamıyorum.

Peter yüzmeye başlarken sadece, Bu sefer ya Kanca ölecek ya da ben, diye düşünüyordu.

O kadar uzun bir süre tıkırdamıştı ki, artık farkına varmadan hala aynı sesi çıkarıyordu. Eğer bunu fark etseydi her halde susardı da. Çünkü tekneye tıkırtının yardımıyla rahatça tırmanma fikri, parlak bir şey olmakla beraber, çocuğun aklına gelmemişti.

Tersine, geminin yanından yukarıya bir fare sessizliğiyle tırmandığını sanıyordu. Korsanların korkuyla kaçışmaya başladıklarını fark edince şaşırđı.

Ah, dedi kendi kendine. Kanca da sanki timsahı görmüş gibi onların arasına gizlenmiş.

Timsah?

Peter hayvanı hatırlar hatırlamaz, hala tıkırdadığının da farkına vardı. Ama önce bu sesin timsahtan geldiğini sanarak çabucak arkasına bir göz attı. Sonra da bu işi kendisinin yaptığını anladı. O anda durumu da kavradı tabii.

Ah, diye düşündü. Ben ne zeki bir çocuğum! Ve arkadaşlarına kendisini alkışlamalarını da işaret etti.

Aynı anda serdümen Ted baş kasaradan çıktı. Güvertede ilerlemeye başladı... Şimdi sevgili okuyucular, saatinize bakın ve olayların ne kadar sürede olup bittiğini anlamaya çalışın.

Peter, korsanın başına hızla vurdu. John, Şanssız adamın inlememesi için hemen eliyle onun ağzını kapattı. Serdümen öne doğru yuvarlandı. Dört çocuk gürültü çıkmaması için onu tuttular. Peter bir işaret verdi. Çocuklar korsanı kaldırdıkları gibi küpeştenin üzerinden denize attılar.

Bir şakırtı duyuldu. Sonra etrafa derin bir sessizlik çöktü... Evet, bütün bunlar ne kadarda olupbitti dersiniz?

Ah, Varan bir! Ufaklık saymaya başlamıştı.

Bundan kısa bir süre sonra Peter ayaklarının ucuna basarak bir gölge gibi kamaraya süzüldü. Çünkü korsanların çoğu dönüp timsaha bakmak için cesaretlerini toplamaya başlamışlardı. Şimdi birbirlerinin telaşlı soluklarını duyabiliyorlardı. Bundan da o korkunç tıkırtının kesilmiş, ya da uzaklaşmış olduğu anlamını çıkardılar.

Smee, gözlüğünü silerek. Timsah gitti. Kaptan diye haber verdi. Etraf yine sessizleşti.

Kanca, kırmalı yakasının içine çektiği boynunu yavaş yavaş uzattı. Şimdi etrafı öyle dikkatle dinliyordu ki, saat tıkırtısının yankısını bile duyabilecekti. Ama etrafta çıt çıkmıyordu.

Kanca o zaman iyice dikleşti. Küstahça, Eh, diye bağırırdı. Şu kalasla ilgilenebiliriz artık. Çocuklardan her zamankinden daha da fazla nefret ediyordu. Çünkü onlar ne kadar korktuğuna tanık olmuşlardı.

Kanca korkunç bir şarkıya başladı.

Ho ho ho ho neşeli kalas

Üzerinde yürüyenler

Denizin dibini boyluyor!

Bu esirleri daha da korkutmak için hayali bir kalasın üzerinde dans ediyormuş gibi yaptı. Tabi hali de ağırbaşlı değildi. Böyle şarkı söyleyerek oynarken yüzünü buruşturarak çocuklara bakıyordu.

Şarkısı sona erince Kanca, Eh! Diye bağırdı, Kalasta yürümeden önce dokuz kuyruklu kedinin tadını almayı ister misiniz? Bu sözünü ettiği dokuz uçlu kırbaçtı.

Bunu duyan çocuklar güverteye diz üstü çökerek, Hayır, hayır! diye bağırdılar.

Sesleri o kadar acıklıydı ki, bütün korsanlar güldü.

Kanca, Dokuz kuyruklu kediyi getir, Jukes, diye emretti. O benim kamaramda.

Kamara: Peter de oraya saklanmıştı!

Çocuklar birbirlerine baktılar.

Jukes neşeyle, Emredersiniz. Kaptan, diyerek hızla kamaraya girdi.

Çocuklar korsanı bakışlarıyla izlediler. Kancanın yeniden şarkıya başladığının ve adamlarının da ona katıldığının pek farkında değillerdi.

Ho ho ho ho

Tırmalayıcı kedinin dokuz kuyruğu var

Bununla sırtına yazı yazar!

Ve — Şarkının son mısranın nasıl olduğunu hiç bir zaman öğrenemeyeceğiz. Çünkü korkunç bir çığlık etrafta yankılandı ve şarkı da birdenbire kesildi. Acı ses bütün gemiyi dolaştı, sonra da hafifledi.

Bunu neşeli bir kahkaha izledi. Çocuklar bunun ne anlama geldiğini hemen anladılar.

Ama korsanlar bu kahkahayı daha önceki çığıktan daha da korkunç buldular.

Kanca, Neydi bu? diye bağırdı. Ufaklık ciddi ciddi, iki, dedi. Varan iki. O yine saymayı sürdürüyordu.

İtalyan Cecco bir an kararsızca durdu. Sonra da kamaraya girdi. Bir saniye sonra sendeleyerek dışarı çıktı. Yüzü sapsarı kesilmişti.

Kaptan Kanca onun tepesine dikilerek, Köpek, diye homurdandı. Bili Jukes'un nesi var?

Cecco, boğuk bir sesle, Nesi olacak? dedi. Jukes ölmüş... Onu hançerlemişler.

Şaşırın korsanlar. Bili Jukes ölmüş mü? diye haykırdılar.

Cecco neredeyse sayıklamaya başlayacaktı. Çabuk çabuk,

Kamara zifir gibi karanlık diye açıkladı. Ama içeride köküne bir şey ver. Hani o kahkaha atar gibi ses çıkaran yaratık.

Çocuklar sevindiler, korsanlar endişelendiler. Bunların hiç biri de Kancanın gözlerinden kaçmadı. Korsan, buz gibi bir sesle, Cecco, dedi. Hemen kamaraya git ve o acayip yaratığı tutup bana getir.

Cesurların cesuru bir adam olan Cecco Kancanın karşısında korkuyla irkildi. Olmaz! Gidemem!

Ama Kaptan eli yerindeki demir çengeli kaldırmış buna bakıyordu. Sonra tatlı tatlı, Kamaraya gideceğini söyledin, değil mi Cecco? Diye sordu.

Cecco kollarını umutsuzca iki yanına doğru açarak, kamaraya doğru gitti. Korsanlar şarkı söylemiyorlardı artık. Hepsi de kulak kesilmiş etrafı dinliyorlardı.

Tekrar o acı çığlık duyuldu. Ve bunu yine o neşeli kahkaha izledi.

Hiç kimse konuşmadı. Yalnız ufaklık, Varan üç, diye fısıldadı.

Kanca adamlarına cesaret aşılamaaya çalışarak, Vay vay Vay! Diye gürlledi, içerideki o acayip yaratığı bana kim getirecek?

Starkey, Cecco dönünceye kadar bekleyelim, diye homurdandı.

Diğer korsanlar da, Evet, evet, onu bekleyelim, diye bağırdılar.

Kanca yine pek tatlı bir sesle, Demir çengel bana senin gönüllü olarak bu işi üstüne aldığını söylüyor, Starkey, dedi.

Starkey haykırdı. Oraya kesinlikle gitmem!

Kanca ona yaklaşıarak, Ama demir çengel senin bu görevi istediğini söylüyor, dedi. Starkey, ne dersin? Çengeli kıdırmamam daha doğru olmaz mı?

Starkey, inatla, Kamaraya gitmektense asılmaya razıyım. Diye karşılık verdi.

Korsanlar da yine onu desteklediler.

Kanca her zamankinden daha nazik bir tavırla ve tatlı bir sesle, Ne o? diye gülümsedi, isyan mı bu? Anlıyorum... Demek elebaşı da Starkey.

Starkey titremeye başlamıştı. Kaptan, bana acı, diye inledi.

Kanca, çengeli adama doğru uzattı. Starkey, seninle el sıkışalım mı?

Starkey imdat ister gibi etrafına bakındı. Ama diğerleri ona yardım etmek niyetinde de değillerdi. Starkey geriledi. Kanca ona doğru gitti. Şimdi gözlerinde o kızıl pırıltı belirmişti. Starkey,

umutsuzca bağıarak, uzun topun üzerinden aştı ve kendisini denize attı.

Ufaklık, Dört... dedi.

Kanca, kibar kibar, Şimdi, dedi. İsyandan söz eden başka centilmenler var mı? bir feneri kaptı. Kolunun ucundaki çengeli tehdit dolu bir tavırla yukarı kaldırarak, O yaratığı ben, kendim yakalayacağım, diye açıkladı.

Hızla kamaraya daldı.

Beş... Ufaklık böyle söylemeyi öyle istiyordu ki, Çocuk hazır olmak için dudaklarını yaladı.

Ama aynı anda Kanca sendeleyerek kamaradan çıktı. Fener artık elinde değildi.

Kaptan biraz da titrek bir sesle, Bir şey feneri söndürdü, dedi.

Noodler sordu. Cecco'ya ne olmuş?

Kanca kısaca, O da Jukes gibi ölmüş, diye cevapladı.

Kaptanın kamaraya tekrar dönmek istemediği belliydi. Bu durum diğer korsanları da etkiledi. Hepsi homurdanmaya başladılar. Ayaklanmaya hazır oldukları anlaşılıyordu. Zaten bütün korsanların gülünç inançları vardı.

Cookson, Bir gemide anlaşılamayan bir şeyler olduğu zaman, diye bağırdı. O teknenin lanetlenmiş olduğunu söylerler.

Mulüns homurdandı. İblisin sonunda daima korsan gemisine bindiğini duymuştum... O yaratığın kuyruğu var mıydı, Kaptan?

Başka bir korsan kinle Kancaya bakarak, İblisin bir tekneye girerken, gemideki en kötü adamın şeklini aldığı da söylerler, diye ekledi.

O zaman Cöokson pek küstahça bir tavırla, O yaratığın elinin yerinde demirden bir çengel var mıydı? Kaptan? diye sordu.

Biri, Bu gemi lanetli, diye bağırdı.

Diğerleri onu izlediler. Bu gemi lanetli!

Bu sözleri duyan çocuklar dayanamayarak alkışladılar.

Kanca, esirlerini hemen hemen unutmuş gibiydi. Ama alkış seslerini duyunca çabucak çocuklara doğru döndü. Ve yüzünde birdenbire sevinçli bir ifade de belirdi. Korsanlarına, Çocuklar! diye seslendi. Aklıma güzel bir fikir geldi. Şu kamaranın kapısını açın ve bu budalaları içeri tıkm. Bırakalım da onlar ölmek için o yaratıkla boğuşsunlar. Eğer çocuklar yarattığı öldürürlerse rahatlarız. Eğer o yaratık çocukları öldürürse biz bir zarar görmemiş oluruz.

Korsanlar son kez Kancaya karşı hayranlık duydular. Sonra da büyük bir saygıyla adamın emrini yerine getirdiler. Gitmeyi istemiyormuş gibi çırpınan çocukları ite kaka kamaraya soktular. Kapıyı da üzerlerine telaşla kapattılar.

Kanca, Şimdi dinleyin! diye haykırdı.

Bütün korsanlar kulak kabarttılar. Ama hiç kimse kamaranın kapısına doğru bakmaya cesaret edemiyordu.

Hayır, bu yanlış. Deminden beri yelken direğine bağlı olan Wendy kamaranın kapısına bakıyordu. Kız ne çığılığı bekliyordu, ne de alaylı kahkahayı.

Wendy'nin beklediğı Peter'in yeniden ortaya çıkmasıydı.

Kızın fazla beklemesine de gerek kalmadı...

Peter kamarada aradığı şeyi bulmuştu. Çocukların vuruldukları zincirleri açacak anahtarları. Şimdi hepsi de usulca güverteye çıkıyorlardı. Bulabildikleri silahları da ellerine almışlardı.

Peter, onlara çabucak saklanmalarını işaret ettikten sonra Wendy'nin bağlarını kesti. Artık Peter'le Wendy uçarak gemiden kaçabilirlerdi. Ama bunu yapmalarını engelleyen bir şey vardı. Peter'in

ettiği yemin. Çünkü çocuk bir kere, Ya Kanca ölecek, ya ben, demişti.

Bu yüzden Peter, Wendy'i kurtardıktan sonra kıza, Sen de diğerleriyle birlikte saklan, diye fısıldadı. Sonra da yelken direğinin önünde kızın yerini aldı, Korsanların onların yer değiştirdiklerini anlamaması için de Wendy'nin pelerinine sarıldı.

Sonra derin bir nefes alarak alayla bir kahkaha attı.

Korsanlar o zaman çocukların hepsinin de kamarada öldüklerine ve oraya gizlenen yaratığın buna sevindiğine karar verdiler, iyice paniğe kapıldılar o zaman. Kanca, onlara cesaret aşılamaya çalıştı. Ama adamlarına daima sanki onlar bir köpekmiş gibi davranmıştı, işte şimdi bu köpekler de hırslayarak ona dişlerini gösteriyorlardı. Kanca, gözlerini korsanlardan ayırdığı adamların üzerine saldıracaklarını da anladı.

Çocuklar, dedi. Gerektiği takdirde onları tatlı sözlerle kandıracak, ya da çengeli gövdelerine saplayacaktı. Ama bir an bile korkusunu belli etmeyecekti. Ben her şeyi düşündüm... Bu gemiye uğursuzluk getiren biri var.

Korsanlar, Evet, diye homurdandılar. Bu elinin yerinde kanca olan bir adam.

Hayır, çocuklar, hayır. Bu uğursuz insan şuradaki kız. Bir kız bir korsan gemisine bindi mi, uğursuzluklar da başlar. Ondan kurtulduktan sonra durum da düzelecek.

Adamlardan bazıları ünlü korsan Flint'in de aynı şeyleri söylediğini hatırlamışlardı. Kuşkuyla, Bunu denemeye değer... diye mırıldandılar.

Kanca, O kızı denize atın! diye haykırdı. Adamlar direğin önündeki pelerine sarılmış olan çocuğa doğru koşular.

Mullins alayla, artık seni kimse kurtaramaz kızım, diye güldü.

Pelerinli çocuk, Kurtaracak bir kişi var, diye karşılık verdi.

Kimmiş o?

Korkunç cevap etrafta yankılandı. İntikamcı Peter Pan çocuk konuşurken pelerini attı. Korsanlar o zaman kamarada arkadaşlarını kimin tuzağa düşürdüğünü anladılar.

Kanca iki kez konuşmaya çalıştı, İki seferinde de bunu başaramadı. Çünkü sesi çıkmıyordu. Yanılmıyorsam o korkunç anda kalbi kırıldı adamın.

Sonunda, Onu delik deşik edin, diye bağırdı. Ama adamlarının bunu başarabileceklerine kendisinin de inanmadığı belliydi.

Peter'in sesi etrafta çınladı. Haydi, çocuklar! Onlara saldırın.

Hemen sonra elik Şıkırtıları bütün gemiyi doldurdu. Eğer korsanlar bir arada kalsalardı, savaşı da kazanacaklardı. Bu kesin. Bu yüzden Şimdi telaşla sağa sola koşarak kılıçlarını deli gibi sallıyor, gemideki tayfalardan sadece kendilerinin sağ kalmış olduğunu sanıyorlardı. Karşı karşıya savaşta da yine çocuklardan stndler. Ama artık saldıramıyor, sadece kendilerini savunmaya çalışıyorlardı. Bu yüzden çocuklar çift çift dolaşıyor ve avlarını kendileri seçmeyi baŐarıyorlardı. Bazı korsanlar kendilerini denize attılar. Bir kısmı ise karanlık köŐelere saklandılar. Onları da elinde fenerle dolaşan Ufaklık buldu. Ve ocuk arkadaşlarına bu korkakların yerlerini de gösterdi.

Ufaklık savaş sırasında tek düze bir sesle de, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir diye saymasını sürdürdü.

Çocukların bir kısmı Kancanın etrafını sardıkları sırada diğer korsanlar ya ölmüş, ya da denize atlamışlardı. Kancanın sanki sihirli bir gücü vardı. Adam etrafını saran çocukları yanına yaklaştırmıyordu. Grup Kaptana tekrar tekrar saldırı. Ama Kanca her seferinde de kendisini kurtarmasını bildi.

Tam o sırada başka bir çocuk kavgaya katıldı. Kılıçlarınızı geri çekin, çocuklar! diye bağırıyordu. Bu düşman benim,

Böylece Kanca birdenbire Peter'la karşı karşıya kaldı.

Diğerleri gerileyerek iki düşmanın etrafında bir halka oluşturdular.

Kanca uzun bir sessizlikten sonra Peter Pan, dedi. Demek bütün bunlar senin işin.

Çocuk haşin bir sesle, Evet, Kanca, diye karşılık verdi. Benim işim.

Kanca, Kibirli ve küstah çocuk, diye homurdandı,
ölüme hazır ol!

Peter başını salladı. Karanlık suratlı, tehlikeli
adam! Kendini koru!

Daha fazla konuşmayarak düelloya başladılar.
Bir süre ikisi de kılıçlarıyla üstünlük sağlayamadılar.
Peter harika bir kılıç ustasıydı. Göz kamaştırıcı bir
hızla saldırıyor ve kendisini korumasını da
başarıyordu. Kanca da Peter kadar ustaydı. Ama
çocuk kadar çevik değildi. Ancak bilek oyunları
Peter'i kıstırmaya çabılıyor, çocuk kendisini
engellediği zaman da şaşıırıyordu. Korsan sonra
Peter'e sokulmaya ve kolunun ucundaki çengelden
de yararlanmaya çalıştı. Zaten kancayı havaya
kaldırmış fırsat kolluyordu. Ama Peter, onun
kolunun altından uzandı ve Kaptanı kaburgalarının
üstünden yaraladı.

Daha önce de söylediğimiz gibi Kanca kendi kanını görmekten hiç hoşlanmazdı. Çünkü bunun renginin pek acayip olduğunu düşünürdü.

Kanca, kanının aktığını görünce kılıcı da parmaklarının arasından kaydı. Artık Peter'in elindeydi.

Çocuklar bir ağızdan, Şimdi! diye bağırdılar.

Ama Peter o zaman harika bir şey yaptı. Gerileyerek düşmanına kılıcını tekrar almasını işaret etti.

Kanca kılıcını kaptı hemen. Ama bir taraftan da acı acı bak o da kalleş değil, diye düşünüyordu. O ana kadar bir iblisle dövüştüğünü sanmıştı. Ama şimdi korkunç bir şüpheyile sarsılıyordu. Boğuk boğuk, Peter Pan! diye bağırdı. Sen kimsin? Nesin?

Peter laf olsun diye, Ben gençliğim ve neşeyim, diye karşılık verdi. Ben yumurtadan henüz çıkmış bir kuş yavrusuyum.

Tabii saçma sapan sözlerdi bunlar. Ama mutsuz Kanca Peter'in kim ya da ne olduğunu hiç bilmediğine karar verdi. Bu da onun ne kadar soylu bir çocuk olduğunu göstermez miydi?

Kanca umutsuzca, Haydi! diye haykırdı.

Korsan şimdi deli gibi dövüşüyordu. Savurduğu kılıcı her erkeği ya da çocuğu biçiverirdi. Ama Peter, sanki rüzgâr kendisini tehlikeli durumlarda uçuruveriyormuş gibi karşı koyuyordu. Çocuk, arka arkaya Kanca'nın savunmasını aşarak onu yaraladı.

Artık Kanca umutsuzca savaşıyordu. Yaşamayı istediğide yoktu. Bir tek dileği vardı. Ölmeden önce Peter'in kibar ve mertçe olmayan bir davranışını görmek.

Birdenbire düellodan vazgeçerek koştu. Barut deposunu ateşe verdi.

İki dakika sonra, diye haykırdı. Bu gemi havaya uçacak! Bir taraftan da kendi kendine, Ah, diyordu. İşte şimdi bu çocuğun iç yüzü ortaya çıkacak.

Ama Peter depoya daldı. Kısa bir süre sonra da elinde yanan fitille dışarı çıktı. Bunu sakın sakın denize attı.

Peki, Kanca ne yaptı o zaman?

Korsan iyice şaşalamıştı. Peter'in elinde hançeriyle ağır ağır kendisine doğru geldiğini görünce küpeşteye fırladı, kendisini denize atmaya hazırlanıyordu. Timsahın kendisini yemek için beklediğinden de haberi yoktu. Daha önce de anlattığımız gibi timsahın yuttuğu saat durmuştu. Bu yüzden de o tıkırtı duyulmuyor ve hayvanın yaklaştığı da anlaşılmıyordu.

Kanca her şeye rağmen son anda bir zafer kazandı da sayılabilir. Ama bunu da ona çok görmemeliyiz. Küpeştede durmuş, omzunun

üzerinden Peter'e bakıyordu korsan. Sonra çocuğa işaretle kendisine bir tekme atmasını istediğini anlattı.

Bu yüzden de Peter hançerini kullanmaktan vazgeçti. Ve Kanca'ya tekme indirirdi.

Böylece Kanca'nın da istediği oldu. Çünkü adam denize yuvarlanmadan önce Peter'e alayla, Bu kalleşiktir! diye bağırırdı.

İşte Kanca böyle ortadan kalktı.

Ufaklık ise, On yedi, diye haykırdı. Ama belki de hesabı yanlış tutmuştu.

Starkey'le Smee o gece kıyıya eriştiler.

Starkey'i Kızılderililer yakaladılar ve onun bütün çocuklarına dadılık etmesine karar verdiler. Bir korsan için acı bir sondu bu.

Smee ise ondan sonra gözünde gözlüğü dünyayı dolaştı. Korsan Kanca'nın korktuğu tek adam olduğunu iddia ederek geçimini sağlamaya çalıştı.

Tabii Wendy savaða katılmamış, bir kenarda durarak olup bitenleri seyretmişti. Ama artık dövüş sona erdiği için eski önemini kazanmıştı. Wendy bütün çocukları da aynı derecede övdü. Michael korsanlarla savaştığı yeri kendisine gösterirken hayran hayran bağırdı.

Wendy daha sonra çocukları Kanca'nın kamarasına götürerek onlara Kaptan'ın duvardaki bir çiviye asmış olduğu cep saatini gösterdi.

Bu saat, bir buçuğa geldiğini açıklıyordu.

Saatin bu kadar geç olması çocukların katıldıkları serüvenden daha da heyecan vericiydi. Wendy'nin çocukların hepsini de çabucak korsanların ranzalarına yatırdığından emin olabilirsiniz.

Peter ise uzun bir süre güvertede bir aşağı bir yukarı kurumla dolaştı. Sonunda da uzun topun yanında uykuya daldı.

O gece bazen olduğu gibi garip dñşler görerek uykusunda uzun uzun bağırdı. Wendy, çocuğun yanında uzun bir süre oturmak zorunda kaldı.

Eve dönüş

Sabah çocukların hepsi de erkenden uyandılar. Çünkü deniz iyice dalgalanmıştı. Tayfa başı Dñdük elinde bir halat parçasıyla dolaşıyor, bir taraftan da tütñn çiğniyordu. Çocuklar, dizlerinden kesilmiş giysileri çabucak giydiler. Yalandan güzelce traş oldular. Tam birer denizci gibi yalpalayarak güverteye çıktılar.

Tabii kaptanın kim olduğunu söylememize gerek yok. Soylu'yla John, onun yardımcılarıydılar. Wendy gemide konuktu. Diğerleri ise tayfaydılar ve kasarada kalıyorlardı. Peter, dümenin başına geçmişti bile.

Ama bütün gemicileri güverteye toplayarak onlara kısa bir nutuk da çekti. Cesur korsanlar gibi görevlerinizi yapacağınızı umuyorum. Ama hepiniz de Rio ve Altın Sahili çöplüklerinden gelmesiniz. Eğer bana karşı ayaklanırsanız, hepinizi de parçalarım. Bu sert sözler tam adamlarının anlayacağı gibiydi. Hepsi de neşeyle, Yaşa! diye bağırıldılar.

Sonra Peter, sert bir kaç emir verdi. Gemiye döndürerek karaya doğru gitmeye başladılar.

Kaptan, geminin haritalarını inceledikten sonra 2 Haziran'da Azor adalarına erişeceklerini hesapladı. Ondan sonra uçtukları takdirde zaman kazanabileceklerdi.

Çocuklardan bazıları geminin dürüstçe yolculuklar yapmasını istiyorlardı. Bazıları ise korsanlık etmeyi düşünüyorlardı. Ama kaptanları onlara çok sert davrandığı için bu isteklerini de

açıklayamıyorlardı. Güvende olmanın tek yolu Kaptana itaat etmektir.

Ufaklık, Kaptan kendisine, Derinliği ölç, diye emrettiği zaman şaşkın şaşkın baktığı için azarı işitti.

Çocukların çoğu, Peter, Wendy'nin kuşkularını yatıştırmak için mahsus korsanlık etmiyor, diye düşünüyorlardı. Wendy onun için diktiği giysiyi tamamladığı zaman durum da değişecek. Gerçekten de Wendy, hiç istememesine rağmen Kanca'nın kıyafetlerinden birini Peter'e göre küçültüyordu.

Sonradan, Peter'in bu kılığı ilk giydiği akşam kaptan kamarasında uzun uzun oturduğunu ve hatta Kanca'nın sigara ağızlığını da dişlerinin arasına sıkıştırdığını tayfalar birbirlerine fısıltıyla anlattılar. Çocuğun, bir yumruğunu sıkarak, sadece işaret parmağını bir çengel gibi havaya kaldırdığından da söz ettiler.

Ama artık gemiyi bırakarak üç kardeşin uzun bir süre önce kalpsizce uçarak kaçtıkları o kederli eve dönelim.

Bunca zaman numaralı evi ihmal etmemiz gerçekten ayıp. Ama Bayan Darling'in bu yüzden bizi suçlamadığından da emin olabilirsiniz.

Eğer eve daha önce dönseydik ve kadıncağıza keder ve anlayışla baksaydık, herhalde o, saçmalamayın! diye bağıyordu. Benim ne önemim var? Hemen geri dönün ve çocuklarıma göz kulak olun.

Şimdi bile çocuk odasına buranın asıl sahipleri eve dönmek üzere oldukları için girebiliyorum. Yani aslında yatakların iyice havalandırılmalarını sağlamak ve Bay ve Bayan Darling'in o gece sokağa çıkmalarını önlemek için gönderilmiş birer öncü gibiyiz.

Hoş, çocukların nankörce bir aceleyle bıraktıkları yatakları neden uygun bir şekilde havalandırılınsın? Kardeşler geri döndükleri zaman Bay ve Bayan Darling'in hafta sonunu kent dışında bir yerde geçirdiklerini öğrenmeleri daha iyi olmaz mı? Onlar bütün bunları hak etmediler mi? Zaten Wendy, John ve Michael'la karşılaştığımızdan beri onların böyle bir derse gereksinimleri olduğunu düşünüyorum. Ama onlara böyle bir ders verdiğimiz takdirde de Bayan Darling bizi hiç bir zaman affetmez.

Doğrusu bir şeyi yapabilmek çok hoşuma gidecek. Yani Bayan Darling'e çocukların geri döndüğünü ve gelecek Perşembe evde olacaklarını söylemeyi istiyorum. Neticede birçok yazar yapıyor bunu. Ama kadına bu müjdeyi verirsem, o zaman Wendy, John ve Michael'ın yapmak istedikleri sürprizin de tadı kaçır.

Çocuklar bu dönüşü gemide planlayıp duruyorlardı. Anneleri çok mutlu olacak, babaları sevinçle bağıracaktı. Nana onları herkesten önce kucaklayabilmek için atılacaktı. Oysa çocukların güzel bir dayağa hazırlanmaları daha doğru olurdu bence. Bu yüzden geleceklerini önceden haber vererek planlarını alt üst etmek de çok hoşuma gidecekti. Böylece çocuklar kurumla eve girdikleri zaman Bayan Darling, öpmeleri için yanağını uzatmayacaktı.

Hatta belki de Bay Darling aksi aksi, Aman, yine o çocuklar geldi! diye söylenecekti.

Ama artık bütün bu sürede Bayan Darling'i tanımaya başladık. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkışsaydık, her halde çocukların keyfini kaçırdığımız için bize çatardı.

Ama saygıdeğer hanımefendi, gelecek Perşembe'ye daha on gün var. Size durumu

açıklayarak on gün daha üzüntü çekmenizi önledik!
Diyebilirdik.

Ama o da, Evet, evet, diye bağıyordu her halde.
Ama bu pahalıya mal oldu. Çocukların on dakikalık
sevincine engel oldunuz.

Ah, öyle düşünüyorsunuz...

Başka nasıl düşünebilirim?

Anlayacağız Bayan Darling hiç de bizim gibi
düşünmüyor. Onun hakkında harika şeyler
söylemeye hazırlanıyordum. Ama bunu
yapmayacağım artık. Zaten Bayan Darling'e
çocukların dönüşü için her şeyin hazır olmasını
söylememize de gerek yok. Çünkü bunlar hazır.
Bütün yataklar havalandırılmış. Bayan Darling evden
hiç bir zaman ayrılmıyor. Çocukların odasının
penceresi de açık.

Yani açıkçası bu evde bir işe yaradığımız yok.
Belki gemiye dönmemiz daha iyi olacak. Ama

madem buraya kadar geldik, evde biraz kalıp, etrafı şöyle bir inceleyelim.

Çocukların yatak odasında bir tek değişiklik var. Köpek kulübesi sabah dokuzdan akşam altıya kadar orada durmuyor artık. Nedeni mi?

Çocuklar uçarak gittikten sonra Bay Darling, bütün suçun kendisinde olduğuna karar verdi. Nana'y o gece avluya bağlamakla bu felakete neden olmuştu. Artık Nana'nın her zaman kendisinden daha akıllıca davrandığını düşünüyordu. Tabii gördüğümüz gibi aslında saf bir adamdı o. Eğer kabak kafasını gizleyebilseydi kendisini görenler onu bir çocuk da sanabilirdi. Ama Bay Darling soylu bir şekilde adaletin yerine getirilmesini isterdi. Uygun olanı yapma konusunda da bir aslan kadar cesaretiydi.

Bay Darling, çocukların kaçmasından sonra bu olayı endişeyle uzun uzun düşündü. Sonra da...

Sonra da dört ayak vaziyetinde aşağıya inerek, sürüne sürüne köpek kulübesine girdi.

Tabii Bayan Darling, onu dışarı çıkarmak için çok uğraştı. Fakat adam kederli ama kesin bir tavırla hayır, hayatım dedi.. Benim yerim burası.

Acı bir pişmanlık duyan Bay Darling, Çocuklar geri dönünceye kadar buradan çıkmayacağım, diye yemin de etti.

Tabii bu üzülecek bir durumdu. Ama adam yaptığı her şeyde biraz abartmaya da kaçardı doğrusu. Yoksa niyetlendiği şeyden çabucak vazgeçerdi. Bir zamanlar pek kibirli olan George Darling, akşamları Nana'nın kulübesinde oturarak eşiyle çocuklardan ve onların yaptıkları şirinliklerden söz ederken pek alçak gönüllü bir insan gibi de davranıyordu.

Hele Bay Darling'in Nana'ya gösterdiği saygı içe dokunacak gibiydi. Dadının kulübeye girmesine izin

vermiyordu. Ama bütün diğer konularda Nana'nın bütün isteklerini harfi harfine yerine getiriyordu.

Her sabah içinde Bay Darling'in oturduğu köpek kulübesi bir taksiye taşınıyordu. Araba onu bürosuna götürüyordu. Adam akşamlarıda aynı şekilde evine dönüyordu.

Bay Darling'in komşularının fikirlerine ne kadar önem verdiğini hatırlarsak, o zaman adamın ne güçlü bir karakteri olduğunu da anlarız. Çünkü şimdi adamcağızın her davranışı dikkati çekiyordu. Herhalde için için utançla kıvranıyordu Bay Darling. Ama ufak bir çocuk bile küçük evini eleştirdiği zaman onu sakın sakın bir tavırla dinliyordu. Ayrıca köpek kulübesinin içine bakan her hanımı da şapkasını çıkararak selamlıyordu.

Belki bu Don Kışotça bir davranıştı ama yine de şahane bir şeydi. Çok geçmeden Bay Darling'in bu davranışının nedenleri öğrenildi. Bu durum herkesin

içine dokundu. Kalabalık gruplar adamın bindiği taksinin peşinden koşarak, avaz avaz, Yaşa! diye bağırdılar. Çocuklar adamın imzasını alabilmek için arabaya daldılar. Ünlü gazetelerde Bay Darling'le yapılmış röportajlar yayınlandı.

Kibarlar onu yemeğe çağırarak, Lütfen köpek kulübenizle geliniz, dediler.

O önemli Perşembe akşamı Bayan Darling çocukların yatak odasında oturmuş eşinin eve dönmesini bekliyordu. Kadıncağızın bakışları çok kederliydi.

Şimdi ona dikkatle baktığımız zaman o eski günlerdeki neşesini tamamıyla kaybetmiş olduğunu anlıyoruz. Tabii bunun nedeni kadının çocuklarını kaybetmiş olması. Bu yüzden ben de artık Bayan Darling'e kızmaktan vazgeçiyorum. Bayan Darling o saçma sapan çocuklarını çok seviyor ama galiba bu onun elinde de değil.

Bakın, zavallı kadıncağzı koltuğunda uyuya kalmış. Elini sanki kalbi ağrıyormuş gibi göğsüne bastırmış. Bu serüvenleri okuyanlardan bazıları en çok Peter'i sevecekler, bazıları da Wendy'i. Ama ben en çok Bayan Darling'i seviyorum.

Ne dersiniz, uyuyan kadıncağzı sevindirmek için kulağına yumurcakların dönmek üzere olduklarını fısıldayalım mı?

Gerçekten de Wendy, John ve Michael, pencereden sadece üç kilometre ötedeler artık.

Ama Bayan Darling'e onların yolda olduklarını fısıldayıvermemiz yetecek. Haydi, yapalım bunu.

Ah, yazık... Bunu keşke yapmasaydık. Çünkü Bayan Darling irkilerek uyandı, ve odada da Nana'dan başka kimse yoktu.

Hanımla Dadı böyle otururlarken köpek kulübesi de eve getirildi. Bay Darling, eşini öpmek için kulübeden başını çıkardı.

Adamın yüzünde yorgun ama eskisinden çok daha yumuşak bir ifade vardı.

Bay Darling, şapkasını Liza'ya verdi. Hizmetçi kız bunu adamı aşağı görüyormuş gibi bir tavırla aldı. Çünkü kızda hayal gücü hiç yoktu. Bay Darling'in böyle davranmasının nedenlerini de anlayamıyordu.

Dışarıda taksinin peşinden evin önüne kadar gelmiş olan kalabalık hala alkışlayıp, Yaşa! Diye bağırıyorlardı.

Tabii bu adama dokundu. Onları duyuyor musunuz? dedi. Bu insanı etkiliyor.

Liza dudak büktü. Bir sürü küçük çocuk.

Bay Darling'in yanakları hafifçe kızardı. Bu gün aralarında bir kaç büyük de vardı.

Liza bunları önemsemiyormuş gibi başını salladığı zaman adam ona çatmadı. Toplumdaki bu başarısı yüzünden şımarmamıştı. Tersine daha da uysallaşmıştı adam.

Bay Darling, bir süre köpek kulübesinden yarı dışarı çıkmış durumda eşikle bu başarısından söz etti.

Bayan Darling, Bu başarının başını döndürmeyeceğini umarım, dedi bir ara.

Adam eşinin elini usulca sıktı. Hayır... Ama zayıf bir insan olsaydım... Tanrım, zayıf bir insan olsaydım... Bayan Darling çekine çekine, Hala eskisi kadar pişmanlık duyuyorsun değil mi, George? Diye sordu. Evet, her zamanki kadar, işte kendime verdiğim cezayı da görüyorsun. Köpek kulübesinde oturuyorum.

Ama bu bir ceza değil mi, George? Yani bu durumdan hoşlanmıyorsun ya?

Hayatım...

Bayan Darling'in eşinden özür dilediğinden emin olabilirsiniz.

Daha sonra Bay Darling uykusu geldiği için köpek kulübesinin içinde kıvrılıp yattı. Bana çocukların piyanosunda bir parça çalar mısın? Bu bana ninni gibi gelecek.

Bayan Darling, çocukların gündüz odasına doğru gitti.

Adam, eşinin arkasından düşüncesizce seslendi. Lütfen şu pencereyi kapar mısın? Hava akımı var.

Kadın ona baktı. Ah, George, bunu benden hiç bir zaman isteme! Pencere çocuklar için her zaman açık kalmalı, her zaman!

Özür dileme sırası bu sefer Bay Darling'e gelmişti.

Bayan Darling, çocukların gündüz odasına giderek piyano çalmaya başladı. Bay Darling de kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Ve adamcağız uyurken Wendy, John ve Michael uçarak pencereden içeri girdiler.

Ah, hayır! Ben yanlışlıkla böyle yazdım. Çünkü gemiden ayrılmadan önce kardeşler böyle şirin bir şekilde davranmayı kararlaştırmışlardı. Ama galiba ondan sonra bazı şeyler olmuştu. Çünkü bu gece odaya Wendy, John ve Michael değil, Peter'le Çıngırak girdi.

Peter'in ilk sözlerini duyar duymaz durum da anlaşıldı.

Çocuk, Çıngırak, çabuk, diye fısıldadı. Pencereyi kapat ve sürgüyü de sür. Tamam. Şimdi seninle kapıdan çıkıp gideriz. Wendy de geldiği zaman annesinin artık kendisini içeriye almayı istemediğini düşünür. O zaman benimle birlikte geriye döner.

İşte böylece beni daha önce şaşırtan bir sorunun cevabını öğrenmiş oldu. Peter korsanları ortadan kaldırdıktan sonra, Neden adaya dönmüyor? diye düşünmüştü. Niçin çocukları Çıngırak'la göndermiyor? Demek ki çocuk ta

başından beri böyle bir oyun oynamaya karar vermişti.

Peter Pan çok kötü bir şekilde davrandığını düşünmüyor, onun yerine neşeyle dansedip duruyordu. Sonra piyanoyu kimin çaldığını anlamak için çocukların gündüz odasına usulca baktı.

Çingırağa, fısıltıyla, Bu Wendy'nin annesi, dedi. Güzel bir hanım o. Ama benim annem kadar güzel sayılmaz.

Tabii aslında Peter'in kendi annesi konusunda hiç bir bilgisi yoktu. Ama çocuk zaman zaman yaptığı gibi ondan söz ederek öğünüyordu.

Peter, Bayan Darling'in çaldığı parçanın adının Evim, güzel evim, olduğunu da bilmiyordu.

Ama şarkının, Geri dön, Wendy, dediğini farkındaydı. Dön, Wendy. Wendy, Wendy...

Çocuk sevinçle, Wendy’i bir daha göremeyeceksin! diye bağırdı. Çünkü pencere sürgülü.

Müziğin sustuğunu fark ederek bunun nedenini anlamak için yine usulca yandaki odaya bir göz attı. Bayan Darling, başını piyanoya dayamıştı. Gözleri dolmuştu kadının. Yanaklarında iki damla yaş parlıyordu.

Peter, Penceredeki sürgüyü açmamı istiyor, diye düşündü. Ama bunu yapmayacağım. Hiç bir zaman.

Tekrar baktı. O iki gözyaşı hala Bayan Darling’in yanaklarında ışıldıyordu. Ya da eski yaşların yerini yenileri almıştı.

Peter kendi kendine, O Wendy’i çok seviyor, dedi. Bayan Darling’e fena halde kızılıyordu. Bu kadın Wendy’le birlikte oturamayacağını neden anlayamıyor? Wendy’nin annem olmasını istiyorum.

O hem burada annesiyle, hem de adada benimle oturamaz.

Ama Bayan Darling'in bu mantıklı nedeni kabul etmediği anlaşılıyordu. Peter, bu yüzden üzüldü. Artık kadına bakmıyordu. Ama Bayan Darling'i unutamıyordu da. Odada zıplayarak, yüzünü gülünç bir şekilde buruşturdu. Ama durduğu zaman ona Bayan Darling sanki kalbinin kapısına vuruyormuş gibi geldi.

Peter sonunda, Ah, pekala, pekala, diyerek yutkundu. Gidip penceredeki sürgüyü çekti. Haydi gel. Çıngırak! diye bağırdı. Doğa yasalarını aşağı gördüğünü belirten bir tavırla dudak büktü. Bizim öyle gülünç annelere gereksinmemiz yok. Uçarak uzaklaştı.

İşte böylece Wendy, John ve Michael sonunda pencereyi açık buldular. Aslında buna layık değillerdi, o da başka. Üçkardeş uçarak odaya

indiler. Yaptıklarından da utandıkları yoktu. Üstelik en küçükleri olan Michael evini unutmuştu bile.

Çocuk kararsızca etrafına bakınarak, John, dedi. Bana burayı daha önce de görmüşüm gibi geliyor.

Tabii gördün, aptal. Şu senin eski karyolan.

Michael başını salladı. Doğru ya... Ama bundan pek emin olmadığı da belliydi.

John, Bakın bakın, diye bağırdı. Köpek kulübesi! O tarafa doğru koştu.

Wendy, Belki de Nana kulübesindedir, dedi.

Ama John hayretle bir ıslık çaldı. Kulübenin içinde bir adam var.

Wendy haykırdı. Babamız bu.

Michael heyecanla, Bırakın da babamı göreyim, diye yalvardı. Sonra da Bay Darling'e uzun uzun baktı. Ah, o gemide kafasına vurduğum korsan kadar iri yarı değil.

Sesinde öyle büyük bir düş kırıklığı vardı ki, ben kendi hesabıma Bay Darling'in uykuda olmasına sevindim. Çünkü adamcağız küçük Michael'ına kavuştuğu ilk an onun bu sözleri söylediğini duysaydı, her halde kalbi çok kırılırdı.

Wendy'le John, babalarını köpek kulübesinde buldukları için biraz şaşırmışlardı.

Wendy kekeledi. John... Belki de eski yaşantımızı sandığımız kadar iyi hatırlamıyoruz...

Çocukların kalpleri buz gibi oldu sanki.

Ama bana sorarsanız onlar böyle bir sarsıntıya da layıktılar.

John denilen o küçük yaramaz, Annemin yaptığı da hiç doğru değil, dedi. Geri döndüğümüz zaman burada olmalıydı.

İşte tam o sırada Bayan Darling tekrar piyano çalmaya başladı.

Wendy kapıdan baktı. Annem bu.

John, Gerçekten öyle, diye başını salladı iyice uykusu gelmiş olan Michael, Wendy, dedi. Sen bizim gerçek annemiz değilsin öyleyse!

Wendy eve döndüklerinden beri ilk kez gerçek bir pişmanlık duydu. Ah... Zamanında dönmüş olduğumuz anlaşılıyor.

John, fısıldadı. Usulca içeri girelim... Ve ellerimizle annemizin gözlerini kapayalım.

Ama Wendy, bu büyük müjdeyi daha dikkatle vermeleri gerektiğini anlamış ve bir plan da yapmıştı. Şimdi hepimiz de yataklarımıza girip yatalım. Annem odaya girdiği zaman bizi bulsun. Sanki hiç gitmemişiz gibi. İşte böylece Bayan Darling, eşinin uyuyup uyumadığını anlamak için çocukların odasına girdiği zaman üç kardeş de yataklarındaydılar.

Çocuklar annelerinin sevinç ve mutlulukla bağırmasını beklediler. Ama kadın sesini çıkarmadı.

Onları fark etmişti. Bayan Darling ama çocuklarının geri döndüklerine bir türlü inanamamıştı. Çünkü zavallı kadıncağz düşlerinde çocuklarını sık sık böyle yataklarında yattıklarını görmüştü. Şimdi de yine böyle bir rüyanın peşini bırakmadığını sanıyordu.

Kadın, eskiden de yaptığı gibi şöminenin önündeki koltuğa oturdu.

Çocuklar bu duruma bir anlam veremediler. Üçü de buz gibi soğuk bir korku duydular.

Sonunda Wendy, Anne! Diye bağırdı.

Bayan Darling, Bu Wendy... Diye içini çekti. Ama hala düş gördüğüne inanıyordu.

Anne!

Kadın, Bu John, dedi.

Michael, Anne! Diye haykırdı. Artık onu tanımişti.

Bayan Darling, Bu da Michael, diye mırıldanarak bir daha göremeyeceğini düşündüğü bencil üç çocuğunu kucaklamak için kollarını uzattı.

Ama kollarıyla yavrularına yine de sarıldı. Çünkü Wendy, John ve Michael yataklarından fırlayarak ona doğru koşmuşlardı. Bayan Darling onları sevinçle göğsüne bastırdı.

Bayan Darling, artık hayal ya da düş görmediğini anlamıştı. Neden sonra, George, George! Diye bağırabilirdi. Ancak o zaman sesi çıkabilmişti.

Bay George Darling de uyanarak o mutlu anı paylaştı. Nana koşarak odaya daldı.

Bundan daha güzel bir sahne olamazdı. Ama pencereden içeri bakan yabancı bir çocuktan başka bunu seyredecek kimse de yoktu.

Peter Pan, diğer çocukların hiç bir zaman bilemeyecekleri şeylerle karşılaşmıştı. Ama

pencereden de hiç bir zaman tadamayacağı bir mutluluğu seyrediyordu.

Wendy büyüdüğü zaman

Diğer çocuklara ne olduğunu öğrenmeyi herhalde istiyorsunuz.

Onların hepside aşağıda bekliyorlardı. Wendy'nin durumu anne ve babasına açıklaması için kıza zaman vermek niyetindeydiler. Beş yüze kadar saydılar ve sonunda da yukarı çıktılar. Ama merdivenden. Böylece büyükler üzerinde daha iyi bir izlenim bırakacaklarını düşünüyorlardı.

Hepsi de şapkalarını çıkararak Bayan Darling'in önünde sıraya dizildiler.

Hepsi de, keşke korsan kıyafetlerimizi değiştirmiş olsaydık, diye düşünüyorlardı.

Çocuklar birşey söylemiyorlardı ama bakışlarıyla, Bizi yanınıza alın, diye yalvarıyorlardı.

Tabii Bay Darling'e de aynı şekilde bakmaları gerekirdi ama hepsi de adamı unutmuşlardı.

Bayan Darling hemen, Hepinizi de alacağız, diye bağırdı. Ama Bay Darling'in canı acayip bir şekilde sıkıldı. Çocuklar onun, Altı kişi çok kalabalık, diye düşündüğünü sandılar.

Bay Darling, Wendy'e, istemeye istemeye Doğrusu bir iş yaptın mı tam yapıyorsun, dedi.

İkizlerden ilki kardeşinden daha gururluydu. Bu yüzden kızarak, Çok kalabalık olduğumuzu mu düşünüyorsunuz, efendim? diye sordu. Eğer öyleyse biz hemen gidebiliriz. Çok sarsılan Wendy bağırdı. Baba!

Adam hala somurtuyordu. Hoş sayılmayacak bir şekilde davrandığının farkındaydı ama buna engel olmak da elinden gelmiyordu.

Soylu, Bir yere kıvrılıp yatabiliriz, dedi.

Wendy, Onların saçlarını her zaman ben kesiyorum, diye açıkladı.

Bayan Darling, George! diye bağırdı. Çok sevdiği eşinin böyle ayıplanacak bir şekilde davranması kadını üzmüştü. .

Sonra Bay Darling hüngür hüngür ağlamaya başladı ve gerçek de o zaman anlaşıldı. Eşimle birlikte benden de izin istemeliydiniz! Sanki evimde hiç önemim yokmuş, gibi davrandınız. Sanki ben hiç değeri olmayan bir insanımsım gibi.

Düdük hemen atıldı. Ben bu beyin değersiz bir insan olduğumu hiç sanmıyorum. Sen onun değersiz bir insan olduğumu düşünüyor musun, Kıvırcık?

Hayır, düşünmüyorum. Ufaklık, sen onun değersiz bir insan olduğumu düşünüyor musun?

Hiç düşünmüyorum. İkiz, sen ne düşünüyorsun?

Sonunda çocukların hiç birinin de onu önemsiz bir insan saymadıkları ortaya çıktı.

Bu Bay Darling'i çok sevindirdi. Hepinize de konuk odasında yer bulacağım! Diye bağırdı. Oraya sığacağınızı umarım.

Çocuklar pek sevindiler. Oraya muhakkak sığarız, efendim.

Adam neşeyle, Öyleyse ebenin peşinden gelin bakalım, dedi. Tabii bir konuk odamız olduğundan da pek emin değilim. Ama sanki öyle bir salonumuz varmış gibi davranıyoruz. O zaman da sonuç aynı oluyor. Haydi bakalım. Hoppala!

Adam dans ederek evde dolaşmaya başladı. Çocuklar da onun peşinden oynayarak gittiler. Hepsi de Hoppala! diye bağıryorlardı. Konuk odasını aramaktaydılar.

Açıkçası salonu nerede bulduklarını pek hatırlamıyorum. Ama ne olursa olsun, bazı köşeler buldular. Çocuklar da buralara pekala sığıdılar.

Peter'e gelince. Çocuk uçarak oradan ayrılmadan önce son bir kez Wendy'i gördü. Peter pencerenin önünde beklemedi tabii.

Ama oradan uçarak geçerken usulca cama süründü. Eğer Wendy konuşmak isterse, diye düşünüyordu. Pencereyi açarak bana seslenir.

Gerçekten de öyle oldu.

Peter kıza bakarak, Merhaba, Wendy, dedi. Hoşça kal. Ah, gidiyor musun, Peter? Evet.

Bayan Darling hemen pencereye yaklaştı. Çünkü Wendy'e göz kulak olmaya karar vermişti. Kadın Peter'e, Diğer çocukları evlat edineceğiz, dedi. Seni de yanımıza almak isterim.

Çocuk kurnaz kurnaz, Beni de evlat olarak alırsanız, diye sordu. Okula gönderir misiniz? Evet.

Sonra da işe yollayacaksınız tabii? Her halde.

Çok geçmeden ben de büyük bir insan olacağım. Çocuklar çok çabuk büyür.

Peter öfkeyle bağırdı. Ben okula gidip ders öğrenmek istiyorum! Büyük bir erkek olmak hoşuma gitmeyecek. Ah, Wendy'nin annesi olan hanım, bir sabah uyanıp da sakallarımın çıkmış olduğunu görürsem ne yaparım?

Wendy onu avutmaya çalıştı. Peter, hepimiz seni sakalınlada severiz.

Bayan Darling de kollarını açarak çocuğu kucaklamak istedi. Ama Peter onu itti. Bana yaklaşmayın. Kimse beni yakalayıp büyük bir erkek haline sokamayacak.

Ama nerede yaşayacaksın, yavrum?

Çıngırakla birlikte Wendy için yaptığım evde. Periler o evi bir ağacın tepesine yerleştirdiler. Geceleri onlar orada uyuyorlar.

Wendy, Ne güzel! diye bağırdı.

Sesinde öyle derin bir özlem vardı ki Bayan Darling kızının kolunu sıkıca tuttu. Sonra da, Ben bütün perilerin ölmüş olduklarını sanıyordum, dedi.

Bu konuyu artık iyice öğrenmiş olan Wendy, Her zaman sürüyle genç periler ortaya çıkıyor, diye açıkladı. Çünkü yeni dün yaya gelen bir bebek ilk kez güldüğü zaman bir peri doğar. Eh her zaman yeni bebekler olduğuna göre, genç periler de bulunur. Onlar ağaçların tepesindeki yuvalarda yaşarlar. Eflatun renkli olanlar erkek, beyazlar da kızdır. Ama hepsi de ilk dünyaya geldikleri zaman masmavi olurlar.

Peter Pan yan gözle Wendy'e bakarak usulca mırıldandı, Orada çok eğleneceğim...

Kız, ocağın önünde yapayalnız oturacaksın, diye hatırlattı. Ben de Çıngırak'la konuşurum.

Wendy aksi aksi, Hah, diye bağırdı. O doğru dürüst konuşmasını bile bilmiyor.

Çıngırak bir köşeye saklanmıştı. Oradan, dedikoducu sen de! diye haykırdı.

Peter, Bu önemli değil, dedi.

Ah, Peter, bunun çok önemli olduğunu sen de pekala biliyorsun.

Öyleyse benimle birlikte o küçük eve gel. Anne, Peter'le gidebilir miyim?

Hayır, gidemezsin! Tekrar eve döndün. Seni bir daha elimden kaçırmak niyetinde değilim.

Ama Peter'in bir anneye çok gereksinimi var.

Fakat senin de öyle, Wendy'ciğim.

Peter sanki Wendy'i sırf nezaket kurallarına uymak için çağırmış gibi bir tavır takındı, iyi ya...

Ama Bayan Darling çocuğun dudaklarının titrediğini fark etmişti. Çok iyi kalpli bir kadın olduğu için de çocuğa pek cömertçe bir öneride bulundu. Dinle, Peter. Wendy'nin her yıl bir hafta sana konuk

olarak gelmesine izin vereceğim. Kızım bahar temizliği yapar o zaman.

Wendy, daha önce gitmeyi istiyordu. Bahara daha çok zaman var, diye düşünüyordu.

Ama Peter çok sevinmişti. Neşeyle uçarak gitti. Çocukta zaman kavramı yoktu. Sonra sık sık türlü serüvenlere atılıyordu. Ben burada size bunların binde birini bile anlatmadım.

Wendy de bütün bunları biliyordu herhalde, bu yüzden Peter uçarak oradan ayrılmaya hazırlanırken şikâyet dolu bir sesle Bahar temizliği yapılacak gün gelmeden beni unutmazsın değil mi? Diye sordu.

Tabii Peter da, Hayır, hayır, unutmam, diye söz verdi.

Sonra da mutlulukla uçup gitti.

Ama ayrılmadan önce Bayan Darling onu sevgiyle öptü. Bu da pek sevindirdi çocuğu.

Tabii Darlingler bütün çocukları okula yolladılar. Çoğu üçüncü sınıfa girdi. Ufaklık ise önce Dördüncü, sonra da Beşinci sınıfa alındı. Birinci sınıfta en üstün öğrenciler oluyordu.

Çocuklar okula girdikten sonra daha bir hafta geçmeden, Adada kalmamakla aptallık etmişiz... diye de düşünmeye başladılar.

Ama geç kalmışlardı artık. Çok geçmeden de bu yeni yaşamlarına alıştılar. Size, bana ya da Jenkinsler'in çocuklarına benzediler.

Ne yazık ki uçma yeteneklerini de ağır ağır kaybettiler. Bunu size üzülerek açıklıyorum.

Başlangıçta Nana her gece çocukların ayağını karyolanın çubuklarına bağlıyordu. Çünkü Dadi onların gece uçarak kaçmalarından korkuyordu. Gündüzleri çocukların baş eğlencelerinden biri sanki otobüsten düşüyormuş gibi yaparak uçmaktı. Ama zamanla yatakta ayaklarındaki bağları

ekiştirmekten vazgeçtiler. Ayrıca otobüsten fırlayalım derken ayaklarını da acıtıyorlardı. Zamanla ocuklar artık rüzgarın sürüklediği şapkalarını tutabilmek için bile uçamaz oldular.

Birbirlerine, Antreman yapmıyoruz da ondan, dediler. Ama aslında, Artık inanmıyoruz... demek istiyorlardı.

Michael diğer çocuklardan daha uzun bir süre inancını korudu. Tabii diğerleri onunla alay ediyorlardı.

Peter ilk yılın sonunda Wendy’i almaya geldiği zaman Michael da ablasının yanındaydı.

Kız, Peter’le giderken arkasına Olmayan Ülke’de yapraklar ve çiçeklerden yaptığı kılığı giymişti. Ama endişeliydi.

İçin için, Peter bunun artık bana ne kadar kısa geldiğini fark etmese, diyordu.

Ama Peter bunun farkına varmadı bile. Çünkü anlatacağı' kendisiyle ilgili bir sürü hikâye vardı. Wendy, Peter'le heyecanla eski günlerden söz edeceklerini sanmıştı. Ama yeni serüvenler eski olayları çocuğun kafasından silmişlerdi.

Wendy, Peter'e baş düşmanından söz ettiği zaman da çocuk merakla, Kaptan Kanca da kim? diye sordu.

Wendy ona hayretle baktı. Kaptan Kanca'yı hatırlamıyor musun? Onu nasıl öldürdüğünü ve bizi kurtardığını?

Çocuk kayıtsızca, Onları öldürdükten sonra unutuyorum, diye karşılık verdi.

Wendy, laf olsun diye, herhalde Tamirci Çıngırak beni gördüğü zaman sevinecek, dedi. Aslında bunu sanmıyordu ama aklına başka bir şey gelmemişti.

Peter, Tamirci Çıngırak da kim? diye güldü.

Wendy fena halde sarsıldı. Ah, Peter, onuda mı hatırlamıyorsun? Çocuğa periyi uzun uzun anlattı. Ama Peter Çingırağı yine de anımsayamadı. Ah, buralarda o kadar çok peri var ki... Her halde Çingirak öldü.

Çocuk bu bakımdan haklıydı sanırım. Çünkü aslında periler fazla yaşamazlar. Ama pek ufacık oldukları için kısa bir süre bile onlara çok uzunmuş gibi gözükür.

Ayrıca Wendy, Peter'in geçmiş olan yılı da bir gün gibi saydığını görerek üzüldü. Oysa Wendy, Olmayan Ülke'ye döneceği günü beklerken bu yıl ona pek de uzun gözük müştü.

Ama Peter her zamanki gibi eğlenceliydi yine. Wendy'le ağacın tepesindeki küçük evde bahar temizliği yaparken de çok eğlendiler.

Peter ertesi yıl Wendy'i almaya gelmedi...

Oysa Wendy, yeni bir elbise giymişti. Çünkü artık eski giysisine sığmıyordu.

Ama Peter gözükmedi bile.

Michael ablasına, Belki de Peter hasta, dedi.

Sen onun hiç bir zaman hastalanmadığını biliyorsun. Michael, Wendy'e sokularak usulca, Belki de Peter adlı bir çocuk yok, abla, diye fısıldadı. Titriyordu. Sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Wendy de tam ağlamak, üzereydi ama kardeşinin bu halini görünce bundan vazgeçti.

Peter bahar temizliği için ertesi yıl geldi. İşin garibi geçen yılı atlamış olduğunun farkında bile değildi.

Wendy'nin Peter'i son görüşü oldu bu.

Kız, çocuğun hatırı için büyümeye çalıştı. Okulda genel bilgideki başarısı yüzünden ödül aldığı zaman

Peter'e kalleşlik ediyormuş gibi bir duyguya da kapıldı...

Ama yıllar geldi geçti, o kaygısız çocuk gözükmeydi.

Peter'la tekrar karşılaştıkları zaman Wendy evli bir hanımdı artık. Peter ise onun için çocukken oyuncaklarını sakladığı kutudaki toz gibi bir şeydi.

Evet, Wendy büyümüştü. Kıza acımanıza gerek yok. Çünkü Wendy büyümekten hoşlanan insanlardandı. Hatta sonunda kendi isteğiyle, diğer çocuklardan bir gün kadar daha hızlı da büyüdü.

O sırada gruptaki diğer çocuklar ise iyice olgunlaşmışlardı artık. Onun için burada gruptan fazla söz etmeye de değmez.

İkizlerle, Soylu ve Kıvırcığı her gün işe giderlerken görebilirsiniz. Ellerinde küçük çantaları ve şemsiyeleri oluyor. Michael bir lokomotifçi oldu. Ufaklık soylu bir kızla evlendi ve bir Lord oldu. Şu

demir kapıdan çıkan peruklu yargıcı görüyor musunuz? Onun adı bir zamanlar Düdük'tü.

Çocuklarına hiç masal bilmediğini söyleyen sakallı adam ise John.

Wendy, düğününde pembe kuşaklı beyaz bir gelinlik giydi. Doğrusu Peter'in bu toplantıya gelmemesine şaşım.

Yıllar tekrar geçti ve Wendy'nin bir kızı oldu. Bunların mürekkep değilde altın yıldızla yazılması gerekir.

Wendy'nin kızının adı Jane'di. Çocuğun yüzünde her zaman garip, meraklı bir ifade vardı. Sanki dünyaya gelir gelmez bazı sorular sormayı istemişti.

Gerçekten de Jane soru soracak kadar büyüdüğü zaman Peter Pan'dan söz etmeye başladı. Bu konunun açılması çok hoşuna gidiyordu.

Wendy, kızına Peter hakkında bütün hatırladıklarını anlattı. Üstelik de kardeşleriyle

birlikte uçarak kaçığı o eski ocuk odasında. Artık burası Jane'indi. Çünkü babası burayı Bay Darling'den satın almıştı. Wendy'nin babası artık merdivenlerden çıkmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Bayan Darling ise ölmüştü...

şimdi ocuk odasında iki karyola vardı. Bunlardan birinde Jane, birinde de dadısı yatıyordu. Köpek kulübeside ortalarda yoktu. Çünkü Nana'cık da ölmüştü artık. Hem de yaşlılıktan. Son yıllarında fazla geimsizleşmişti Nana. Çünkü her zaman çocuklara kendisinden başka kimsenin bakmayı bilmediğine inanıyordu.

Haftada bir akşam, Jane'in dadısı izinliydi. Bu gecelerde kızını Wendy yatırıyordu.

Jane, bir oyun bulmuştu. Çarşafı annesiyle kendisinin başına çekerek bir çadır oluşturuyordu.

Sonra o korkunç karanlıkta, şimdi ne görüyorsun? diye soruyordu.

Wendy, Bu gece bir şey gördüğümü sanmıyorum, diyordu. Bir taraftan da, Nana şimdi burada olsaydı, konuşmamamızı söyleyerek bizi azarlardı, diye düşünüyordu.

Jane ısrar ediyordu. Pekâlâ, da görüyorsun. Küçük bir kız olduğun günleri gördüğünden eminim.

Ah, o günler o kadar gerilerde kaldı ki, yavrum. Ne yazık ki zaman uçarcasına geçiyor.

Zeki kız hemen atılıyordu. Zaman uçuyor mu? Senin küçük bir kızken yaptığın gibi mi uçuyor? Benim uçtuğum gibi mi? Biliyor musun, Jane, bazen kendi kendime gerçekten uçup uçmadığımı soruyorum.

Pekâlâ uçmuşsun.

Ah, uçabildiğim o eski, güzel günler.

Anneciğim, neden şimdi de uçamıyorsun?

Artık büyüdüğüm için, yavrum. İnsanlar büyüdükları zaman nasıl uçacaklarını unuturlar.

Neden unuturlar?

Çün artık saf, neşeli ve kalpsiz değillerdir. Ancak neşeli, saf ve kalpsiz olanlar uçabilir.

Neşeli, saf ve kalpsiz nedir, anneciğim? Ah, keşke ben de neşeli, saf ve kalpsiz olsaydım...

Bazen da Wendy, o karanlıkta bir şeyler gördüğünü açıklıyordu. Ah, gördüğüm bu çocuk odası sanırım.

Jane bağıırıyordu. Ben de öyle sanıyorum! Haydi, devam et, anneciğim.

Böylece Peter'in gölgesini bulmak için uçarak odaya girdiği gece başlayan büyük serüvenden söz ediyorlardı.

Wendy, Peter ne deliydi, diye gülüyordu. Gölgesini sabunla yapıştırmaya kalkıştı. Bunu başaramayınca da ağlamaya başladı. İşte ben bu yüzden uyandım. Onun üzerine Peter'in gölgesini üzerine diktim.

Jane o zaman hemen annesinin sözünü kesiyordu. Ama ati ladin, anne. Çünkü kız bu hikayeyi artık Wendy'den daha iyi biliyordu. Peter'in yerde oturmuş ağladığını gördüğün zaman ne söyledin?

Yatakta doğrularak, 'Neden ağlıyorsun?' dedim.

Jane sevinince gülüyordu. Evet, evet, öyle.

Sonra o bizi uçurarak Olmayan Ülke'ye götürdü. Orada periler, Kızılderililer, korsanlar, denizkızlarının koyu, toprağın altında da bir ev vardı. Bana da küçük bir ev yaptılar.

Galiba en çok yerin altındaki evden hoşlandım.

Evet! En çok hangisini beğendin?

Galiba en çok yerin altındaki evden hoşlandım.

Evet, ben de öyle düşünüyorum. Peter, sana en son ne dedi?

'Beni her zaman beklemeyi unutma,' dedi. 'Bir gece beni neşeyle güldüğümü duyacaksın!' Böyle söyledi işte.

Evet.

Wendy gülümsüyordu. Ama ne yazık ki Peter sonra ben unuttu. İşte Wendy bu kadar büyümüştü.

Jane bir akşam, Peter neşeyle nasıl gülüyordu? diye sordu

Şöyle... Wendy, çocuğun kahkahasını taklide çalıştı.

Jane ciddi ciddi, Hiç de öyle değildi, dedi. Böyleydi... Kız, Peter'in gülüşünü annesinden daha ustalıkla taklit etti.

Wendy biraz şaşırıldı. Hayatım, nereden biliyorsun?

Jane, Çoğu zaman uykumda onun güldüğünü duyuyorum, diye karşılık verdi.

Ah, evet. Birçok çocuk Peter'in sesini uyurken duyar. Onun kahkahasını uyanırken işiten tek çocuk bendim.

Jane mırıldandı. Çok şanslısın, anneciğim.

Ve bir gece felaket oldu.

Bahar gelmişti...

Wendy, Jane'i yatırarak, ona masallar anlatmıştı. Küçük kız şimdi yatağında uyukluyordu. Wendy ise ocağın önündeydi. Elindeki dikişi görebilmek için koltuğu ateşe iyice yanaştırmıştı. Çünkü odada başka ışık yoktu.

Wendy, dikişe daldığında mutlu bir kahkaha duydu. Sonra pencere önceden olduğu gibi hızla açıldı ve Peter içeri atladı.

Çocuk aynı eskisi gibiydi. Wendy, süt dişlerinin de hala ağzında olduğunu anladı.

Peter Pan küçücük bir çocuktu hala. Wendy ise büyümüştü. Şimdi ateşin önündeki koltuğunda

büzülmüş oturuyordu. Kendisini aciz ve suçlu hissediyordu. Ayrıca boyundan posundan da utanmaktaydı.

Peter Pan, merhaba Wendy, dedi. Eski arkadaşındaki değişikliği görememişti. Çünkü her zamanki gibi yine kendisini düşünüyordu. Sönük ışıkta Wendy'nin beyaz elbisesini, onu ilk akşam gördüğü zaman arkasında olan gecelik sanmıştı belki de.

Wendy, iyice büzülerek küçülmeye çalıştı. Merhaba Peter. Peter birdenbire üçüncü karyolanın yerinde olmadığını gördü.

Aa! John nerede?

Wendy mırıldar gibi, O artık burada değil, dedi.

Çocuk kayıtsızca Jane'e bir göz attı. Michael uyuyor mu?

Wendy, evet, diye yanıt verdi. Sonra da birdenbire hem Peter'e hem de Jane'e ihanet

ettiğini düşündü. Kendisini suçlu bulmaya başladığı için de çabucak ekledi. Orada yatan Michael değil...

Peter ilgiyle yatağa baktı. Ah! O yeni bir çocuk mu?

Evet.

Kız mı erkek mi?

Kız. Wendy, her halde artık durumu anlar, diye düşündü.

Ama Peter hala hiç bir şey anlamamıştı.

Wendy, Peter, diye kekeledi. Bahar temizliği için seninle birlikte uçmamı mı bekliyorsun?

Tabii. Ben bunun için geldim. Çocuk bir an durdu sonra da biraz sert bir sesle, Bahar temizliği zamanının geldiğini unuttun mu yoksa? diye ekledi.

Wendy ona, sen birçok bahar temizliği zamanını geçirdin ama demesinin hiçbir yararı olmayacağı olduğunu biliyordu, özür diler gibi, seninle

gelemeyeceğim Peter, dedi. Çünkü ben uymasını artık bilmiyorum.

Ben bunu sana hemencecik öğretirim yine.

Ah, Peter, peri tozlarını üzerime serpererek onları boş yere ziyan etme. Wendy ayağa kalktı.

Peter ancak o zaman birdenbire korkuya kapıldı. Gerileyerek, Ne oldu? diye bağırdı.

Wendy, ışığı yakacağım, dedi. Ne olduğunu o zaman kendi gözleriyle görürsün.

Peter'i bu kadar zamandan beri tanıyorum. Yanılmıyorsam çocuk ilk kez o zaman gerçekten korkuya kapıldı. Sakın ışığı yakma, diye haykırdı.

Wendy, zavallı çocuğun saçlarını okşadı. Eski günleri düşünerek gülümsüyordu ama gözleri de dolmuştu.

Sonra Wendy kesin bir tavırla gidip ışığı yaktı.

Peter ilk kez onu doğru dürüst görebildi. Çocuk ıstırapla bağırdı. Uzun boylu, genç ve güzel kadın

onu kucagına almak için eğildiği zaman da Peter hemen geriledi.

Yine, ne oldu? diye haykırdı.

Wendy o zaman çocuğa gerçeği anlatmasının gerekli olduğunu anladı. Ben büyüdüm, Peter. Yirmisini de çoktan geçtim. Uzun yıllar önce büyüdüm ben.

Ama bana büyümeyeceğine söz vermiştin.

Bu benim elimde değildi ki, Peter. Ben büyüdüm ve evlendim.

Gerçektenmi?

Evet. Şu yatakta yatan küçük kız da benim çocuğum.

Olamaz... Olamaz... Peter duraksadı. Sonra da, belki de o kız sahiden Wendy'nin çocuğu, diye aklından geçirdi. Hançerini alarak uyuyan kıza doğru gitti. Tabii onu bıçaklamadı.

Onun yerine yere oturarak hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamaya başladı. Wendy çocuğu nasıl sakinleştireceğini bilemedi. Oysa bir zamanlar bunu öyle kolaylıkla başarırdı ki. Ama artık o olgun bir insandı. Doğru dürüst düşünebilmek için odadan fırladı.

Peter hala ağlıyordu. Çok geçmeden hıçkırıkları Jane'in uyanmasına neden oldu. Kız yataktan kalkıp oturdu. İyice endişelenmişti.

Çocuk, dedi. Niçin ağlıyorsun?

Peter ayağa kalkarak ona selam verdi.

Jane de karyoladan çocuğa selamladı.

Peter: Merhaba.

Jane de: Merhaba, dedi.

Çocuk: Benim adım Peter Pan.

Evet, biliyorum.

Peter: Annemi almaya geldim, dedi. Onu Olmayan Ülke'ye götüreceğim.

Jane: Evet, biliyorum, diye güldü. Ben de ne zamandan beri seni bekliyorum.

Wendy çekine çekine geri döndüğü zaman Peter'in cebinliğin tepesinde oturduğunu gördü. Çocuk büyük bir sevinçle gülüyordu. Jane ise beyaz geceliğiyle odada uçarak dolaşıyordu. Kızın yüzünde derin bir mutluluk vardı.

Peter, Wendy'i görünce, O benim annem, diye haber verdi.

Yere indi.

Jane de havadan inerek onun yanında durdu. Peter'e çok acıdığı belliydi. Onun bir anneye öyle ihtiyacı var ki, diye mırıldandı.

Wendy üzgün üzgün, evet, biliyorum, diye itiraf etti. Bunu hiç kimse benim kadar bilemez.

Peter Wendy'e, Hoşçakal... dedikten sonra yükseldi.

Bencil Jane de onunla beraber havalandı. Artık uçarak dolaşmak ona pek kolay geliyordu.

Wendy korkuyla pencereye koştu. Olmaz! Olmaz! diye bağıırıyordu.

Jane: Ben sadece bahar temizliği için gidiyorum, anneciğim, dedi. Peter'in evinin bir güzel temizlenmesi gerekiyor.

Wendy, ben de sizinle gelebilseydim... diye iç çekti.

Jane söyledi. Fakat sen artık uçamıyorsun ki. Tabii sonunda Wendy, Jane'in Peter'le gitmesine müsaade etti. Onlar uçarak giderlerken pencerenin önünde durarak çocukların arkasından uzun uzun baktı. Sonunda Jane'le Peter birer yıldız kadar ufaldılar...

Bu aralar Wendy'e yeniden bakarsanız saçlarına ak düştüğünü görürsünüz. Kadının bedeni de

tekrardan küçölmeye başlıyor. Çünkü başlangıçtaki olaylar çok uzun seneler önce oldu.

Wendy'nin kızı Jane ise şimdi alelade, büyümüş bir insan.

Onun da Margaret adında bir kızı var...

Her bahar temizliği zamanı Peter gelerek Margaret'i alıyor, onu Olmayan Ülke'ye götürüyor.

Tabii bazı seneler bunu hatırlamadığıda oluyor.

Margaret Olmayan Ülkede Peter'e çocuğun kendisiyle ilgili öyküleri anlatıyor. Peter de tüm bunları büyük bir ciddiyetle dinliyordu.

Margaret büyüdüğünde onun da bir kızı olacak. O da günü gelince Peter'e annelik yapacak.

Bu böyle devam edecek.

Çocuklar mutlu, saf ve kalpsiz oldukları sürece...

- SON -